DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

11 kwietnia — Nr. 9. — Rok 1936.

Cena numeru niniejszego zł 2,00, z przesyłką zwyczajną zł 2,25, poleconą zł 2,55. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał II 1936 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

269.

USTAWA SKARBOWA

z dnia 30 marca 1936 r.

na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937.

Art. 1. Upoważnia się Rząd do czynienia:
a) wydatków administracji państwowej zwyczajnych do kwoty 2.152.248.077 zł, nadzwyczajnych do kwoty 54.679.940 zł,
b) wydatków na dopłaty ze Skarbu do przedsiębiorstw i zakładów państwowych do kwoty 14.276.000 zł,
razem do kwoty 2.221.204.017 zł, zgodnie z załączonym budżetem na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (rok budżetowy 1936/37).

Art. 2. Na pokrycie wymienionych w art. 1 wydatków służą dochody zwyczajne w kwocie 2.040.350.753 zł, nadzwyczajne w kwocie 180.938.687 zł, razem w kwocie 2.221.289.440 zł, a w szczególności:

a) dochody administracji państwowej w kwocie 1.478.666.030 zł,
b) wpłaty do Skarbu przedsiębiorstw i zakładów państwowych w kwocie 147.623.410 zł,
c) wpłaty do Skarbu monopolów państwowych w kwocie 595.000.000 zł.

Art. 3. (1) W planach finansowo-gospodarczych, objętych budżetem na rok 1936/37, ustala się:
a) dla przedsiębiorstw i zakładów państwowych rozchody zwyczajne w kwocie 334.286.900 zł, rozchody nadzwyczajne w kwocie 21.829.395 zł,
b) dla monopolów państwowych rozchody zwyczajne w kwocie 417.313.200 zł,
c) dla Funduszu Kwaterunku Wojskowego i Funduszu Pracy rozchody zwyczajne w kwocie 109.450.000 zł.

(2) Na pokrycie rozchodów zwyczajnych i nadzwyczajnych przedsiębiorstw, zakładów i monopolów państwowych oraz Funduszu Kwaterunku Wojskowego i Funduszu Pracy służą ich wpływy zwyczajne i nadzwyczajne oraz dopłaty ze Skarbu, wymienione w art. 1.

Art. 4. Wydatki państwowe (art. 1 i 3) mogą być dokonywane, o ile ustawa niniejsza inaczej nie postanawia (art. 6), tylko na te cele i w tych kwotach, które zostały ustalone w rubrykach budżetu.

Art. 5. (1) Kredyty, przewidziane w budżecie na rok 1936/37 (art. 1), będą otwierane przez Ministra Skarbu miesięcznie.

(2) Przepis o miesięcznem otwieraniu kredytów przez Ministra Skarbu nie dotyczy w części 12 dz. 7 „Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej" i w części 13 dz. 9 „Taksa administracyjna" oraz dz. 12 „Fundusz opłat studenckich".

Art. 6. (1) Minister Skarbu ma prawo na wniosek właściwego Ministra, względnie Marszałków Senatu i Sejmu oraz Prezesa Najwyższej Izby Kontroli:

A. przenosić kredyty:
a) w obrębie każdego działu poszczególnych części budżetu zwyczajnego administracji państwowej między paragrafami, obejmującemi wydatki, związane z normalnym tokiem administracji (bieżące koszty utrzymania i funkcjonowania organów administracji państwowej),
b) w obrębie każdej części budżetu administracji państwowej ze wszystkich paragrafów na wszystkie paragrafy, obejmujące wydatki niewymienione pod lit. a), a w części 6 budżetu również na § 12 „Rezerwa zaopatrzenia" rozdział 2 w działach 2 i 4 wydatków zwyczajnych,
c) w obrębie planów finansowo-gospodarczych przedsiębiorstw, zakładów i monopolów państwowych oraz Funduszu Kwaterunku Wojskowego i Funduszu Pracy między paragrafami, obejmującemi rozchody zwyczajne;

B. I. w miarę uzyskiwania nadwyżek ponad kwoty, przewidziane w budżecie dochodów, zwiększać wydatki:
a) w części 7 dz. 4 we wszystkich paragrafach,
b) w części 8 dz. 5 § 17 budżetu nadzwyczajnego „Pomoc przy zawieraniu układów konwersyjnych wierzytelności rolniczych",
c) w części 8 dz. 2a „Klasyfikacja gruntów",
d) w części 10 dz. 1 § 10 „Subwencje",
e) w części 12 dz. 3 § 15 „Subwencje i inne wydatki na popieranie obrotu artykułami rolniczemi",
f) w części 13 dz. 4 „Szkolnictwo ogólnokształcące" na szkoły powszechne,
g) na spłatę długów państwowych;

II. w miarę uzyskiwania nadwyżek dochodów w części 11 dz. 4 rozdz. 4, w części 12 dz. 7, w części 13 dz. 9 i dz. 12 zwiększać odpowiednio wydatki:
a) w części 11 dz. 4 rozdz. 4 „Państwowy Fundusz Drogowy",
b) w części 12 dz. 7 „Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej",
c) w części 13 dz. 9 „Taksa administracyjna",
d) w części 13 dz. 12 „Fundusz opłat studenckich";

C. zwiększać rozchody w planach finansowo-gospodarczych przedsiębiorstw, zakładów i monopolów oraz Funduszu Kwaterunku Wojskowego i Funduszu Pracy, o ile to zwiększenie nie spowoduje zmniejszenia wpłaty do Skarbu lub zwiększenia dopłaty ze Skarbu na rzecz danego przedsiębiorstwa, zakładu i monopolu państwowego, względnie Funduszu Kwaterunku Wojskowego lub Funduszu Pracy.

(2) Przeniesienia kredytów, wymienione w punkcie A, lit. a) i b), mogą być uskuteczniane tylko za zgodą Prezesa Rady Ministrów. Przeniesienia te, jak również i przeniesienia, wymienione w punkcie A. lit. c), nie mogą być dokonywane w celu zwiększenia wydatków na płace.

(3) O dokonaniu zmian, przewidzianych w niniejszym artykule, Minister Skarbu zawiadamia natychmiast Najwyższą Izbę Kontroli.

Art. 7. Nadwyżki dochodów, uzyskiwane ponad kwoty, przewidziane w budżecie dochodów, mogą być, poza przypadkami, przewidzianemi w art. 6 pkt. B, używane tylko na pokrycie zobowiązań, zaciągniętych w toku wykonywania budżetów okresów ubiegłych.

Art. 8. (1) Bezprocentowy kredyt, przysługujący Skarbowi Państwa w Banku Polskim na podstawie art. 53 lit. f) jego statutu w brzmieniu, nadanem ustawą z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 171) — będzie stanowił w roku budżetowym 1936/37 fundusz obrotowy Skarbu Państwa.

(2) Minister Skarbu ma prawo zarachować kwoty, podjęte z tego funduszu, na dochód części 8 budżetu, zwroty zaś do tego funduszu — jako wydatek w tej samej części.

Art. 9. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do udzielania związkom samorządu terytorjalnego i gospodarczego z zapasów kasowych pożyczek na termin nie dłuższy niż 12 miesięcy.

(2) Łączna kwota tych pożyczek nie może w ciągu roku budżetowego 1936/37 przekroczyć 20% sumy udziałów w podatkach państwowych i dodatków do tych podatków, pobieranych przez kasy państwowe na rzecz wszystkich związków samorządowych.

(3) Upoważnia się Ministra Skarbu do przelewania z zapasów kasowych Skarbu Państwa na fundusz zaliczek na uposażenie funkcjonarjuszów państwowych (rachunek oddłużeniowy) kwot nieprzekraczających oszczędności, osiąganych przy wykonywaniu budżetu na kredytach rzeczowo - administracyjnych.

(4) Poza przypadkami, przewidzianemi w ust. (1) i ust. (3), nie mogą być dokonywane żadne wydatki państwowe z zapasów kasowych lub lokat w bankach państwowych.

Art. 10. (1) Kredyty, przewidziane w załączonym budżecie, są ważne do dnia 31 marca 1937 r.

(2) Po tym terminie kredyty na cele budowlane, na rezerwę zaopatrzenia (§ 12 rozdział 2 w działach 2 i 4 wydatków zwyczajnych części 6 budżetu), na wydatki w części 12 w dziale 7 oraz w części 13 w działach 9, 10 i 12, jak również na cele Funduszu Kwaterunku Wojskowego i Funduszu Pracy, mogą być użyte w ciągu najpóźniej trzech miesięcy pod warunkami, ustalonemi przez Ministra Skarbu.

(3) Ograniczenie, zawarte w ust. (1), nie dotyczy kredytów na odpisy i rozchodów na rachunek zysku handlowego, przewidzianych lub ustalonych trybem art. 6 w planach finansowo-gospodarczych przedsiębiorstw, zakładów i monopolów państwowych.

Art. 11. Na czas trwania ustawy niniejszej zawiesza się moc obowiązującą przepisu o upoważnieniu Prezesa Najwyższej Izby Kontroli do przenoszenia kredytów w obrębie całej części 3 budżetu (ustęp 3 art. 29 ustawy z dnia 3 czerwca 1921 r. o Kontroli Państwowej—Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314).

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 13. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram - Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1936 r. Nr. 23, poz. 185).

Załącznik do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. (poz. 269).

Budżet na rok 1936/37

A. Administracja.

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu	120.531.000
			I. Wydatki zwyczajne	120.031.000
1			Zarząd centralny	6.427.200
	1		Zarząd centralny Ministerstwa Skarbu	6.257.200
		1	Płace	3.140.800
		2	Różne świadczenia osobowe	85.400
		2a	Specjalne nagrody pieniężne dla funkcjonarjuszów podległych Ministrowi Skarbu	2.300.000
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	99.000
		4	Środki lokomocji	34.000
		5	Pomieszczenie	69.700
		6	Wydatki biurowe	248.800
		7	Wydawnictwa	100.000
		8	Inne wydatki	66.500
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	25.100
		10	Fundusz dyspozycyjny	48.000
		11	Obrona prawna interesów skarbowych zagranicą	39.900
	2		Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa	170.000
		1	Wydatki osobowe	125.000
		2	Wydatki rzeczowe	45.000
1a			Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego i opłaty emerytalnej oraz wpłata na rzecz Funduszu Pracy	5.049.900
		1	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego	1.105.220
		2	Przelew z tytułu opłaty emerytalnej	3.220.530
		3	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	724.150
2			Władze i urzędy skarbowe	58.968.660
		1	Płace	43.004.860
		2	Różne świadczenia osobowe	2.258.300
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	5.400.000
		4	Środki lokomocji	184.700
		5	Pomieszczenie	2.376.800
		6	Wydatki biurowe	2.105.700
		8	Inne wydatki	239.900
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	268.400
		10	Komisje podatkowe, biegli, świadkowie i informatorzy	400.000
		11	Wydatki specjalne związane z egzekucją administracyjną	2.030.000
		12	Sporządzenie znaków wartościowych	700.000
2a			Klasyfikacja gruntów	6.076.000
		1	Płace	3.060.470
		2	Różne świadczenia osobowe	344.138
		3	Podróże służbowe	1.502.270

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
		5	Pomieszczenie	76.680
		6	Wydatki biurowe	254.772
		8	Inne wydatki	18.620
		10	Koszty posiedzeń Głównej Komisji Klasyfikacyjnej, wojewódzkich i powiatowych komisyj klasyfikacyjnych	159.050
		11	Odnowienie map katastralnych	30.000
		12	Zdjęcia aerofotogrametryczne „Lot"	630.000
3			Władze i urzędy celne	7.342.560
		1	Płace	6.093.160
		2	Różne świadczenia osobowe	419.700
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	180.000
		4	Środki lokomocji	16.600
		5	Pomieszczenie	242.700
		6	Wydatki biurowe	227.400
		8	Inne wydatki	83.000
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	80.000
4			Straż graniczna	17.875.840
		1	Płace	15.253.300
		2	Różne świadczenia osobowe	205.050
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	272.000
		4	Środki lokomocji	380.160
		5	Pomieszczenie	580.940
		6	Wydatki biurowe	94.980
		7	Wydawnictwa	1.000
		8	Inne wydatki	16.770
		9	Budownictwo	59.800
		10	Umundurowanie	485.820
		11	Uzbrojenie	64.750
		12	Wyszkolenie	34.780
		13	Łączność	117.800
		14	Zwalczanie przemytnictwa	250.000
		15	Psy policyjne	58.690
5			Ogólny zarząd skarbowy	8.318.700
		11	Różne wydatki	1.744.700
		12	Nadzór państwowy nad instytucjami finansowemi . .	689.000
		13	Nagrody za wykrycie przekroczeń skarbowych . .	1.035.000
		14	Koszt bicia bilonu	200.000
		15	Różnica oprocentowania kredytów ulgowych . . .	50.000
		16	Niedobór Tymczasowego Wydziału Samorządowego w likwidacji we Lwowie	2.600.000
		24	Koszt konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych .	2.000.000
7			Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń . .	271.160
		1	Płace	170.040
		2	Różne świadczenia osobowe	6.390
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	4.230
		5	Pomieszczenie	27.500
		6	Wydatki biurowe	12.300
		7	Wydawnictwa	7.000
		8	Inne wydatki	4.500
		10	Państwowa Rada Ubezpieczeniowa	800
		11	Koszty kontroli zakładów ubezpieczeń	20.000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
7		12	Komisarz ubezpieczeniowy w Gdyni	6.000
		13	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego .	5.550
		14	Przelew z tytułu opłaty emerytalnej	5.570
		15	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	1.280
8			Prokuratorja Generalna	1.815.400
		1	Płace	1.527.800
		2	Różne świadczenia osobowe	25.200
		3	Podróże służbowe i przesiedlenia	45.000
		5	Pomieszczenie	94.100
		6	Wydatki biurowe	57.300
		8	Inne wydatki.	6.000
		10	Koszty zastępstwa sądowego	60.000
9			Urząd Długów Państwa	497.000
		1	Płace	374.040
		2	Różne świadczenia osobowe	19.560
		5	Pomieszczenie	10.000
		6	Wydatki biurowe	37.200
		8	Inne wydatki	41.200
		9	Remont i konserwacja nieruchomości	5.000
		10	Druk arkuszy kuponowych 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924	10.000
10			Rada Spółdzielcza	418.580
		1	Płace	227.060
		2	Różne świadczenia osobowe	16.000
		3	Podróże służbowe	94.000
		5	Pomieszczenie	12.000
		6	Wydatki biurowe	7.520
		7	Wydawnictwa	18.000
		8	Inne wydatki	22.000
		10	Nadzór rządowy nad spółdzielniami	12.000
		11	Fundusz specjalny Rady Spółdzielczej	10.000
11			Państwowy Fundusz Budowlany	6.970.000
		10	Świadczenia Państwowego Funduszu Budowlanego . .	6.270.000
		11	Zakup i uzbrojenie terenów	700.000
			II. Wydatki nadzwyczajne	500.000
5			Ogólny zarząd skarbowy	500.000
		17	Pomoc przy zawieraniu układów konwersyjnych wierzytelności rolniczych	500.000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
			Część 16. Emerytury i zaopatrzenia . . .	**160.900.000**
			I. Wydatki zwyczajne	160.900.000
1			Emerytury	159.650.000
		1	Emerytury cywilne	115.943.200
		2	Emerytury wojskowe	39.806.800
		3	Odprawy	100.000
		4	Pośmiertne	1.700.000
		5	Koszty przesiedleń emerytów	780.000
		6	Przekazywanie składek ubezpieczeniowych (emerytalnych)	320.000
		7	Przekazywanie wartości kapitałowych oraz rezerw technicznych do Państwowego Zakładu Emerytalnego .	1.000.000
2			Zaopatrzenia	1.250.000
			Zaopatrzenia osób szczególnie zasłużonych oraz zaopatrzenia nieoparte na innych tytułach prawnych i zapomogi	1.250.000
			Część 17. Renty inwalidzkie i pensje. . .	**100.500.000**
			I. Wydatki zwyczajne	100.500.000
1			Renty inwalidzkie	94.400.000
		1	Renty inwalidów wojennych	92.800.000
		2	Renty inwalidów przedwojennych	1.100.000
		3	Kapitalizacja rent inwalidów wojennych	500.000
2			Pensje weteranów powstań narodowych	900.000
3			Pensje orderowe	1.800.000
		1	Pensje orderu wojennego Virtuti Militari	1.750.000
		2	Pensje Krzyża Zasługi za dzielność	50.000
4			Zaopatrzenie byłych skazańców politycznych . .	2.900.000
5			Zaopatrzenie osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość	500.000
			Część 18. Długi państwowe	**186.664.677**
			I. Wydatki zwyczajne	186.664.677
1			Długi wewnętrzne	71.178.852
		1	Spłata kapitału	5.957.070
		2	Spłata odsetek	65.221.782

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wydatki w złotych
2			Długi zagraniczne	105.311.825
		1	Spłata kapitału	49.612.075
		2	Spłata odsetek	55.199.180
		3	Prowizje i koszty w związku z obsługą długów zagranicznych	500.570
3			Wypłaty z tytułu udzielonej poręki państwowej .	10.174.000
		1	Spłata kapitału	9.540.740
		2	Spłata odsetek	633.260

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Dochody w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu . . .	1.249.598.090
			I. Dochody zwyczajne	1.068.668.090
1			Zarząd centralny	130.000
		7	Wydawnictwa	120.000
		8	Różne dochody	10.000
2			Władze i urzędy skarbowe	14.234.440
		6	Sprzedaż druków	40.000
		8	Różne dochody	59.440
		11	Należytości egzekucyjne	12.500.000
		13	Z czynności ewidencji katastru	900.000
		15	Za wymiar i pobór podatku od lokali	735.000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Dochody w złotych
2a			Klasyfikacja gruntów	250.780
		8	Różne dochody	780
		11	Opłaty za prostowanie operatów katastralnych . . .	250.000
3			Władze i urzędy celne	1.390.000
		2	Specjalna kontrola celna	1.200.000
		6	Sprzedaż druków	120.000
		8	Różne dochody	70.000
4			Straż graniczna	89.110
		4	Sprzedaż środków lokomocji	6.100
		5	Pomieszczenie	54.200
		8	Różne dochody	28.810
5			Ogólny zarząd skarbowy	37.845.400
		11	Różne dochody	26.685.000
		12	Opłaty za nadzór państwowy nad instytucjami finansowemi	714.000
		13	Kary (prócz wymienionych w dziale 6) i dochód z konfiskat	1.850.000
		18	Przepadłości	150.000
		19	Odsetki od ruchomego majątku państwowego . . .	4.236.400
		20	Udział Skarbu Państwa w zysku Banku Gospodarstwa Krajowego	2.000.000
		21	Udział Skarbu Państwa w dochodach Skarbu Śląskiego .	2.000.000
		22	Zwrot pożyczek udzielonych na inwestycje komunalne dla zwalczania bezrobocia	10.000
		23	Sprzedaż majątku państwowego	200.000
6			Daniny publiczne	994.372.000
	1		Podatki bezpośrednie	656.200.000
		1	Podatki gruntowe	55.400.000
		2	Podatek od nieruchomości miejskich i niektórych wiejskich	82.000.000
		3	Podatek przemysłowy	231.000.000
		4	Podatek dochodowy	255.000.000
		5	Nadzwyczajny podatek od niektórych zajęć zawodowych .	200.000
		6	Podatek wojskowy	200.000
		7	Podatek od kapitałów i rent	6.000.000
		8	Podatek od energji elektrycznej	6.400.000
		9	Podatek od uboju	8.000.000
		10	Odsetki od zaległości, grzywny i kary	12.000.000
	2		Podatki pośrednie	170.672.000
		1	Podatek od wina	2.200.000
		2	Podatek od piwa	8.000.000
		3	Podatek od cukru	117.000.000
		4	Podatek od drożdży	15.700.000
		5	Podatek od tłuszczów	2.500.000
		6	Podatek od olejów mineralnych	21.000.000
		7	Podatek od zapalniczek	1.000
		8	Podatek od kwasu octowego	220.000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Dochody w złotych
6	2	9	Podatek od kwasu węglowego	700.000
		10	Podatek od cukru skrobiowego	1.650.000
		11	Akcyzowe opłaty patentowe	1.500.000
		12	Odsetki od zaległości, grzywny i kary	200.000
		13	Podatki zniesione	1.000
	3		Cło	90.000.000
	4		Opłaty stemplowe i daniny pokrewne	77.500.000
		1	Opłaty stemplowe	73.000.000
		2	Podatek spadkowy i od darowizn	4.500.000
7			Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń	321.160
		2	Częściowy zwrot kosztów umundurowania	120
		5	Pomieszczenie	270
		7	Wydawnictwa	1.500
		8	Różne dochody	2.550
		16	Opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń	294.670
		17	Opłaty za nadzór nad działalnością pośredników ubezpieczeniowych	20.500
		18	Opłaty rejestracyjne	1.550
8			Prokuratorja Generalna	401.200
		8	Różne dochody	1.200
		11	Przyznane i wyegzekwowane koszty sądowe	400.000
9			Urząd Długów Państwa	2.000
		8	Różne dochody	2.000
10			Rada Spółdzielcza	360.000
		1	Opłaty za nadzór nad związkami i za rewizje spółdzielni	320.000
		8	Różne dochody	10.000
		10	Opłaty za nadzór rządowy nad spółdzielniami	16.000
		11	Fundusz specjalny Rady Spółdzielczej	10.000
		12	Za ogłoszenie bilansów w Spólnocie Pracy	4.000
11			Państwowy Fundusz Budowlany	19.272.000
		10	Dochody własne Państwowego Funduszu Budowlanego	6.572.000
		11	Podatek od lokali	12.000.000
		12	Wpływy ze sprzedaży i dzierżawy terenów państwowych	700.000
			II. Dochody nadzwyczajne	180.930.000
6			Daniny publiczne	180.930.000
	1		Podatek majątkowy	2.000.000

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Dochody w złotych
6	1a		Nadzwyczajna danina majątkowa	12.000.000
	1b		Specjalny podatek od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych	150.000.000
	2		Dodatki do podatku spożywczego od cukru . .	900.000
	5		Dodatki do danin publicznych	15.830.000
		1	10% dodatek do opłat stemplowych i podatków pośrednich	12.130.000
		2	15% dodatek do podatków bezpośrednich i podatków spadkowego i od darowizn	3.700.000
	6		Danina lasowa	200.000
			Część 16. Emerytury i zaopatrzenia . .	**40.823.000**
			I. Dochody zwyczajne.	40.823.000
1			Emerytury	40.823.000
		1	Opłaty emerytalne funkcjonarjuszów państwowych cywilnych	28.168.000
		1a	Opłaty od zaopatrzeń emerytów cywilnych zaborczych .	550.000
		2	Opłaty emerytalne wojskowe	11.940.000
		2a	Opłaty od zaopatrzeń emerytów wojskowych zaborczych	145.000
		3	Jednorazowe opłaty emerytalne i wpłaty rezerw premjowych	20.000

B. Przedsiębiorstwa i Zakłady.

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Rozchody w złotych
			Część 8. **Ministerstwo Skarbu**	25.067.750
			I. **Rozchody zwyczajne**	25.067.750
12			Mennica państwowa	1.200.000
		1	Administracja	344.000
		2	Koszty produkcji	681.000
		3	Świadczenia socjalne	28.000
		4	Inne rozchody	15.000
		5	Odpisy	125.000
		6	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego .	4.000
		7	Przelew z tytułu opłaty emerytalnej	2.000
		8	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	1.000
13			Państwowy Zakład Emerytalny	23.867.750
	1		Administracja	313.660
		1	Wydatki osobowe	250.260
		2	Wydatki biurowe	58.400
		3	Wydatki ogólne	5.000
	2		Świadczenia	1.043.000
		1	Emerytury	635.000
		2	Pensje	70.000
		3	Świadczenia jednorazowe	337.000
		4	Leczenie zapobiegawcze	1.000
	3		Przekazywanie składek	51.000
	4		Wydatki specjalne	100.000
		1	Wydatki osobowe	94.000
		2	Wydatki rzeczowe	6.000
	5		Lokaty funduszu rezerwowego	22.360.090

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wpływy w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu	25.067.750
			I. Wpływy zwyczajne	25.067.750
12			Mennica państwowa	1.200.000
		1	Produkcja	670.000
		2	Ekspertyzy	48.000
		3	Różne wpływy	2.000
		4	Część zysku za okres 1934/35	480.000
13			Państwowy Zakład Emerytalny	23.867.750
	1		Dochody ustawowe	16.331.000
		1	Składki emerytalne	10.320.000
		2	Wpłaty Skarbu	6.011.000
	2		Wpływy z majątku	530.750
		1	Papiery wartościowe	461.000
		2	Eksploatacja nieruchomości	23.750
		3	Odsetki od pożyczek hipotecznych	1.000
		4	Odsetki od lokat w instytucjach kredytowych . . .	34.000
		5	Odsetki od rachunków bieżących	10.000
		6	Różne	1.000
	3		Inne wpływy	7.006.000
		1	Składki przekazane przez instytucje ubezpieczające .	7.001.000
		2	Wpłaty uczestników	5.000

C. Monopole.

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Rozchody w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu	417.313.200
			I. Rozchody zwyczajne	417.313.200
14			Monopol solny	36.885.000
			I. Rozchody eksploatacyjne	36.235.000
		1	Utrzymanie dyrekcji	529.000
		2	Koszty produkcji	12.293.000
		3	Zakup soli	1.960.000
		4	Koszty sprzedaży	16.949.000
		5	Koszty ogólne	3.060.000
		6	Odpisy na fundusze amortyzacyjny i ubezpieczeniowy	1.375.000
		7	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego	48.400
		8	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	20.600
			II. Rozchody na rachunek zysku handlowego	650.000
		9	Kapitał inwestycyjny	500.000
		10	Odpisy na inne cele	150.000
15			Monopol tytoniowy	168.315.000
			I. Rozchody eksploatacyjne	150.729.000
		1	Utrzymanie dyrekcji	2.346.150
		2	Koszty produkcji	84.040.680
		3	Koszty sprzedaży	52.565.170
		4	Koszty ogólne	6.547.000
		5	Odpis na fundusz amortyzacyjny	4.974.000
		6	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego	192.000
		7	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	64.000
			II. Rozchody na rachunek zysku handlowego	17.586.000
		8	Kapitał inwestycyjny	850.000
		9	Obsługa pożyczki włoskiej	16.536.000
		10	Odpisy na inne cele	200.000
16			Monopol spirytusowy	131.519.200
			I. Rozchody eksploatacyjne	129.879.400
		1	Utrzymanie dyrekcji	2.112.600
		2	Koszty produkcji	65.487.900
		3	Koszty sprzedaży	41.666.300
		4	Koszty ogólne	2.000.000
		5	Należności komunalne	15.688.600
		6	Odpis na fundusz amortyzacyjny	2.664.600
		7	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego	203.000
		8	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	56.400

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Rozchody w złotych
16			II. Rozchody na rachunek zysku handlowego .	1.639.800
		9	Kapitał inwestycyjny	500.000
		10	Pokrycie strat z lat ubiegłych na puli niekonsumcyjnej .	353.300
		11	Odpisy na inne cele	786.500
17			Loterja państwowa	80.594.000
			I. Rozchody eksploatacyjne	80.547.000
		1	Utrzymanie dyrekcji	417.214
		2	Druk losów	291.000
		3	Koszty sprzedaży	10.110.800
		4	Koszty ciągnień	60.000
		5	Koszty reklamy	410.000
		6	Wypłata wygranych	69.237.000
		7	Odpis na fundusz amortyzacyjny	13.898
		8	Przelew z tytułu państwowego podatku dochodowego .	5.450
		9	Wpłata na rzecz Funduszu Pracy	1.638
			II. Rozchody na rachunek zysku handlowego .	47.000
		10	Kapitał inwestycyjny	10.000
		11	Odpisy na inne cele	37.000

Ogólna suma rozchodów „C. Monopole“ **417.313.200**

Dział	Rozdział	Paragraf	Nazwa części, działu, rozdziału i paragrafu	Wpływy w złotych
			Część 8. Ministerstwo Skarbu	1.012.313.200
			I. Wpływy zwyczajne	1.012.313.200
14			Monopol solny	78.799.100
			I. Wpływy eksploatacyjne	78.799.100
		1	Sprzedaż soli	77.694.100
		2	Różne wpływy	1.105.000
15			Monopol tytoniowy	470.440.000
			I. Wpływy eksploatacyjne	470.440.000
		1	Sprzedaż wyrobów tytoniowych	469.600.000
		2	Opłaty od zagranicznych wyrobów tytoniowych, przywożonych przez osoby prywatne	5.000
		3	Różne wpływy	835.000
16			Monopol spirytusowy	347.380.100
			I. Wpływy eksploatacyjne	347.380.100
		1	Sprzedaż spirytusu na cele konsumcyjne	320.368.900
		2	Sprzedaż spirytusu na cele niekonsumcyjne	22.823.100
		3	Opłaty od spirytusu zwolnionego fakrykantom wódek i od przywozu z zagranicy	1.682.300
		4	Różne wpływy	2.505.800
17			Loterja państwowa	102.094.000
			I. Wpływy eksploatacyjne	102.094.000
		1	Sprzedaż losów	87.920.000
		2	Prowizja od wygranych	13.847.400
		3	Różne wpływy	326.600
18			Monopol zapałczany	13.600.000
		1	Czynsz dzierżawny	12.011.000
		2	Ryczałt podatkowy	1.470.000
		3	Opłata monopolowa od zapalniczek	119.000

Ogólna suma wpływów „C. Monopole" . . . **1.012.313.200**

Zestawienie ogólne według grup i części budżetu na rok 1936/37.

A. Administracja — brutto, B. Przedsiębiorstwa i zakłady, C. Monopole i D. Fundusze — netto.

Część	N A Z W A	WYDATKI zwyczajne	WYDATKI nadzwyczajne	WYDATKI Razem	DOCHODY zwyczajne	DOCHODY nadzwyczajne	DOCHODY Razem
		z ł o t y c h					
	A. ADMINISTRACJA.						
1	Prezydent Rzeczypospolitej	2 718 900	—	2 718 900	89 700	—	89 700
2a	Sejm	3 286 200	—	3 286 200	194 200	—	194 200
2b	Senat	1 453 900	—	1 453 900	4 800	—	4 800
3	Kontrola Państwowa	4 727 000	—	4 727 000	145 000	—	145 000
4	Prezydjum Rady Ministrów	3 211 000	—	3 211 000	2 000	—	2 000
5	Ministerstwo Spraw Zagranicznych	38 100 000	—	38 100 000	8 068 000	—	8 068 000
6	" " Wojskowych	728 210 000	31 540 000	759 750 000	2 222 313	8 687	2 231 000
7	" " Wewnętrznych	189 576 960	2 073 040	191 650 000	15 897 300	—	15 897 300
8	" Skarbu	120 031 000	500 000	120 531 000	1 068 668 090	180 930 000	1 249 598 090
9	" Sprawiedliwości	85 273 400	726 600	86 000 000	40 000 000	—	40 000 000
10	" Przemysłu i Handlu	31 857 700	17 912 300	49 770 000	23 644 000	—	23 644 000
11	" Komunikacji	42 060 000	1 440 000	43 500 000	28 500 000	—	28 500 000
12	" Rolnictwa i Reform Rolnych	60 887 000	88 000	60 975 000	29 848 000	—	29 848 000
13	" Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego	347 849 340	200 000	348 049 340	33 322 340	—	33 322 340
14	" Opieki Społecznej	43 024 000	200 000	43 224 000	6 294 400	—	6 294 400
15	" Poczt i Telegrafów	1 917 000	—	1 917 000	4 200	—	4 200
16	Emerytury i zaopatrzenia	160 900 000	—	160 900 000	40 823 000	—	40 823 000
17	Renty inwalidzkie i pensje	100 500 000	—	100 500 000	—	—	—
18	Długi państwowe	186 664 677	—	186 664 677	—	—	—
	Razem A.	**2 152 248 077**	**54 679 940**	**2 206 928 017**	**1 297 727 343**	**180 938 687**	**1 478 666 030**
	B. PRZEDSIĘBIORSTWA I ZAKŁADY.	Dopłata ze Skarbu			Wpłata do Skarbu		
4	Prezydjum Rady Ministrów:						
	Polska Agencja Telegraficzna	—	—	—	60 000	—	60 000
6	Ministerstwo Spraw Wojskowych:						
	a) Państwowe Wytwórnie Uzbrojenia	—	1 930 000	1 930 000	—	—	—
	b) Państwowa Wytwórnia Prochu		1 100 000	1 100 000	—	—	—
	c) Państwowe Zakłady Inżynierji	—	1 500 000	1 500 000	—	—	—
	d) Państwowe Zakłady Lotnicze	—	3 720 000	3 720 000	—	—	—
	e) Państwowe Zakłady Umundurowania	—	—	—	—	—	—
7	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych:						
	a) Gazeta Administracji i Policji Państwowej	—		—	3 510	—	3 510
	b) Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku	—	250 000	250 000	—	—	—
	c) Państwowe Zakłady Przemysłowo-Zbożowe	—	4 500 000	4 500 000	—	—	—
8	Ministerstwo Skarbu:						
	a) Mennica państwowa	—	—	—	—	—	—
	b) Państwowy Zakład Emerytalny	—	—	—	—	—	—
10	Ministerstwo Przemysłu i Handlu:						
	a) Przedsiębiorstwa państwowe o kapitale mieszanym i wydzierżawione	—	—	—	1 434 150	—	1 434 150
	b) Nadania górnicze i tereny naftowe	—	—	—	631 850	—	631 850
	c) „Polmin" Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych	—	—	—	1 800 000	—	1 800 000
	d) Państwowa kopalnia węgla „Brzeszcze"	—	—	—	100 000	—	100 000
	e) Zjednoczone Fabryki Związków Azotowych w Mościcach i w Chorzowie	—	—	—	300 000	—	300 000
11	Ministerstwo Komunikacji:						
	a) Polskie Koleje Państwowe	—	—	—	76 000 000	—	76 000 000
	b) Państwowe wytwórnie materjałów drogowych	—	—	—	—	—	—
12	Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych:						
	a) Lasy państwowe	—	—	—	27 000 000	—	27 000 000
	b) Państwowe przetwórnie mięsne	—	—	—	100 000	—	100 000
13	Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:						
	Państwowe Wydawnictwo Książek Szkolnych	—	—	—	50 000	—	50 000
14	Ministerstwo Opieki Społecznej:						
	a) Zdrojowiska państwowe	—	—	—	—	—	—
	b) Przedsiębiorstwa Państwowego Zakładu Higjeny	—	—	—	43 900	—	43 900
	c) Szpitale państwowe	1 276 000	—	1 276 000	—	—	—
15	Ministerstwo Poczt i Telegrafów:						
	a) Polska Poczta, Telegraf i Telefon	—	—	—	40 100 000	—	40 100 000
	b) Państwowe Zakłady Tele- i Radjotechniczne	—	—	—	—	—	—
	Razem B.	**1 276 000**	**13 000 000**	**14 276 000**	**147 623 410**	—	**147 623 410**

Część	NAZWA	WYDATKI zwyczajne	WYDATKI nadzwyczajne	WYDATKI razem	DOCHODY zwyczajne	DOCHODY nadzwyczajne	DOCHODY razem
		złotych					
	C. MONOPOLE.	Dopłata ze Skarbu			Wpłata do Skarbu		
8	Ministerstwo Skarbu:						
	Monopol solny	—	—	—	41 914 100	—	41 914 100
	„ tytoniowy	—	—	—	302 125 000	—	302 125 000
	„ spirytusowy	—	—	—	215 860 900	—	215 860 900
	Loterja państwowa	—	—	—	21 500 000	—	21 500 000
	Monopol zapałczany	—	—	—	13 600 000	—	13 600 000
	Razem C.	—	—	—	**595 000 000**	—	**595 000 000**
	D. FUNDUSZE.						
6	Ministerstwo Spraw Wojskowych:						
	Fundusz Kwaterunku Wojskowego	—	—	—	—	—	—
14	Ministerstwo Opieki Społecznej:						
	Fundusz Pracy	—	—	—	—	—	—
	Razem D.	—	—	—	—	—	—
	Razem A + B + C + D.	**2 153 524 077**	**67 679 940**	**2 221 204 017**	**2 040 350 753**	**180 938 687**	**2 221 289 440**

270.

USTAWA

z dnia 30 marca 1936 r.

o zmianie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

Art. 1. Ust. (1) art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) otrzymuje brzmienie:

„(1) Należności z tytułu specjalnego podatku wpływają: z wynagrodzeń, o których mowa w pkt. 1, 2, 4, 5 i 6 ust. (1) art. 2 — do Skarbu Państwa, z wynagrodzeń zaś, o których mowa w pkt. 3 ust. (1) art. 2 — do kas związków samorządowych, związków międzykomunalnych bądź innych instytucyj i banków samorządowych".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1936 r. Nr. 23, poz. 187).

271.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 2 kwietnia 1936 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień protokółu taryfowego polsko-estońskiego, podpisanego w Warszawie dnia 23 marca 1936 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia protokółu taryfowego polsko-estońskiego, podpisanego w Warszawie dnia 23 marca 1936 r.

(2) Tekst wspomnianego protokółu jest zawarty w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Marjan Zyndram-Kościałkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Roman Górecki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 kwietnia 1936 r. Nr. 25, poz. 203).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 2 kwietnia 1936 r. (poz. 271).

Przekład.

PROTOKÓŁ.

Rząd Polski i Rząd Estoński pragnąc popierać i rozwijać stosunki handlowe między obu krajami i powołując się na Traktat Handlowy i Nawigacyjny między Polską a Estonją z dnia 19 lutego 1927 r. oraz na Protokół Dodatkowy z dnia 5 lipca 1929 r., zgodziły się na następujące postanowienia:

1. Stawki celne polskie na następujące towary pochodzące i przychodzące z Estonji nie będą przekraczały cyfr ustalonych poniżej:

Pozycja taryfy celnej polskiej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg (w złotych)
116 z p. 6	szczupaki	26.— w okresie od 1.IV. do 30.VI.1936 r.
116 z p. 6	sandacze	50.— w okresie od 1.IV. do 30.VI.1936 r.
116 p. 7	leszcze	33. — w okresie od 1.IV. do 30.VI.1936 r.
116 z p. 8	okonie	26.— w okresie od 1.IV. do 30.VI.1936 r.
453 z p. 1b	mydło twarde lecznicze, błotne „Temu" w opakowaniu 2 kg i mniej z bezposrednim opakowaniem, sprowadzane przez Urząd Celny w Turmoncie	300.— od 1.IV. do 31.XII.1936 r.

2. Stawki celne estońskie na towary pochodzące i przychodzące z polskiego obszaru celnego do 31 grudnia 1936 r. nie będą przekraczały cyfr ustalonych poniżej:

Pozycja taryfy celnej estońsk.	Nazwa towaru	Cło od 100 kg brutto (w koronach estońsk.)
159 p. 4	materjały wybuchowe, lonty i zapalniki	1.50
159 ex p. 4	za pozwoleniem Ministra Gospodarki i na warunkach specjalnych . . .	0,05

3. Niniejszy Protokół będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Tallinnie, możliwie najprędzej.

Wejdzie on w życie 15 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie ważny do dnia 31 grudnia 1936 r.

Sporządzono w Warszawie, w dwóch egzemplarzach, dnia 23 marca 1936 r.

Szembek *Markus*

272.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 marca 1936 r.

o zmianach w organizacji urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Kielcach.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Z okręgu Urzędu Skarbowego w Sosnowcu wyłącza się obszar, obejmujący śródmieście, którego granice biegną: od północnego zachodu linją kolejową Warszawa — Katowice aż do mostu na rzece Czarnej Przemszy, od wschodu rzeką Czarna Przemsza do rzeki Brynicy, od południowego zachodu rzeką Brynicą, i dla wyłączonego okręgu tworzy się Urząd Skarbowy w Sosnowcu, który otrzymuje numer porządkowy „2".

§ 2. Dotychczasowy Urząd Skarbowy w Sosnowcu otrzymuje numer porządkowy „1".

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 marca 1936 r. Nr. 22, poz. 179).

273.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 marca 1936 r.

o zmianach w organizacji urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Krakowie.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się 1 i 2 Urzędy Skarbowe w Krakowie i na ich miejsce tworzy się cztery nowe urzędy skarbowe w Krakowie, które otrzymują numery porządkowe „1", „2", „3", „4".

§ 2. Dotychczasowy 3 Urząd Skarbowy w Krakowie otrzymuje numer porządkowy „5", a dotychczasowy 4 Urząd Skarbowy w Krakowie — numer porządkowy „6".

§ 3. Właściwość terytorjalną urzędów skarbowych w Krakowie określa załącznik do rozporządzenia niniejszego.

§ 4. Z okręgu Urzędu Skarbowego w Nowym Targu wyłącza się gminę miejską Zakopane oraz gminy wiejskie: Bukowinę, Kościelisko i Poronin i dla wyłączonego okręgu tworzy się Urząd Skarbowy w Zakopanem.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 marca 1936 r. Nr. 22, poz. 180).

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 marca 1936 r. (poz. 273).

1 Urząd Skarbowy w Krakowie obejmuje dzielnice IV, XII, XIII, XIV, XV i XVI, zamknięte linją graniczną biegnącą od Wisły środkiem Alei Zygmunta Krasińskiego, środkiem ulic Józefa Piłsudskiego, Podwale, Dunajewskiego, części Basztowej, Krowoderskiej, części Alei Słowackiego, następnie wzdłuż potoku Młynówka, następnie linją graniczną dzielnic XVI i XVII, aż do zewnętrznych granic m. Krakowa. Granicę południową stanowi Wisła a zachodnią i północną administracyjne granice, dzielące okręgi Kraków — powiat i Kraków — miasto.

2 Urząd Skarbowy w Krakowie obejmuje dzielnice I, II, III i VII zamknięte linją graniczną biegnącą od Wisły środkiem ulic Dietlowskiej, częścią Starowiślnej, Andrzeja Potockiego, Basztowej, Dunajewskiego, Podwale, Józefa Piłsudskiego, Alei Zygmunta Krasińskiego do Wisły. Południową granicę Urzędu stanowi Wisła.

3 Urząd Skarbowy w Krakowie obejmuje dzielnice V, VI, XVII, XVIII, XIX i XX, zamknięte linją graniczną, biegnącą od rzeki Wisły wschodnią stroną toru kolejowego aż do wiaduktu kolejowego u zbiegu ulic Dietla i Grzegórzeckiej, następnie środkiem części ul. Dietlowskiej, Starowiślnej, środkiem ul. Andrzeja Potockiego, Basztowej, Krowoderskiej, części Alei Słowackiego, następnie wzdłuż potoku Młynówka i linją graniczną dzielnic XVI i XVII aż do granic m. Krakowa, od której to granicy począwszy, granicę zachodnią, północną i północno-wschodnią stanowi administracyjna granica, dzieląca okręgi Kraków — powiat i Kraków — miasto, a granicę południową — Wisła.

4 Urząd Skarbowy w Krakowie obejmuje VIII dzielnicę, zamkniętą linją graniczną, biegnącą od ul. Dietla wzdłuż Wisły do toru kolejowego, następnie wzdłuż zachodniej strony toru kolejowego do wiaduktu kolejowego u zbiegu ulic Dietla i Grzegórzeckiej, następnie środkiem ul. Dietla — do Wisły.

5 Urząd Skarbowy w Krakowie obejmuje dzielnice IX, X, XI XXI i XXII. Północną granicę stanowi Wisła, zachodnią, południową i wschodnią, administracyjna granica, dzieląca okręgi Kraków — powiat i Kraków — miasto.

6 Urząd Skarbowy w Krakowie obejmuje powiat krakowski.

274.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 marca 1936 r.

o zmianach w organizacji urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Łodzi.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Z okręgów 7 i 8 Urzędu Skarbowego w Łodzi wyłącza się obszar zamknięty linją graniczną, biegnącą środkiem ulicy Brzezińskiej do wschodniej granicy miasta, następnie wschodnią granicą miasta

do ulicy Pomorskiej, środkiem ulicy Pomorskiej do ulicy Trębackiej, środkiem ulicy Źródłowej do ulicy Północnej, środkiem ulicy Północnej do rzeki Łódki, rzeką Łódką i ponownie środkiem ulicy Północnej do ulicy Nowomiejskiej, środkiem ulicy Nowomiejskiej do Starego Rynku, Stary Rynek, środkiem ulicy Zgierskiej do Nr. 5 oraz cały Plac Kościelny.

Dla wyłączonego okręgu tworzy się nowy Urząd Skarbowy w Łodzi, który otrzymuje numer porządkowy „13".

§ 2. Dotychczasowy 13 Urząd Skarbowy w Łodzi otrzymuje numer porządkowy „14".

§ 3. W okręgu dotychczasowego 13 Urzędu Skarbowego w Łodzi wyłącza się gminę miejską Zgierz oraz gminy wiejskie Bružyca Wielka, Lućmierz i Łagiewniki i dla wyłączonego okręgu tworzy się Urząd Skarbowy w Zgierzu.

§ 4. Z okręgu Urzędu Skarbowego w Koninie wyłącza się gminy miejskie: Pyzdry, Słupcę i Zagórów oraz gminy wiejskie: Ciążeń, Dłusk, Kleczew, Lądek, Młodojewo, Oleśnica, Ostrowite, Szymanowice i Trąbczyn i dla wyłączonego okręgu tworzy się Urząd Skarbowy w Słupcy.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 marca 1936 r. Nr. 22, poz. 181).

275.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 marca 1936 r.

o zmianie w organizacji urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Poznaniu.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Z okręgu Urzędu Skarbowego w Wyrzysku wyłącza się gminy miejskie Mroczę i Nakło oraz gminy wiejskie: Mroczę, Nakło i Sadki i dla wyłączonego okręgu tworzy się Urząd Skarbowy w Nakle.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Minister Skarbu: ***E. Kwiatkowski***

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 marca 1936 r. Nr. 22, poz. 182).

276.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o klasyfikacji gruntów pod lasami.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1. Przy zaliczaniu gruntów pod lasami do odpowiednich klas stosuje się — oprócz przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 340) — przepisy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Do gruntów pod lasami należy zaliczać:

1. grunty porosłe drzewostanami, bez względu na to, czy poza produkcją drewna służą również innemu użytkowaniu. Należą tu również szkółki leśne, zadrzewione części parków. letnisk, miejscowości klimatycznych i t. p., jeżeli tereny te nie są objęte podatkiem od nieruchomości;
2. grunty niezalesione lub niedostatecznie zalesione, zręby, halizny, płazowiny oraz inne grunty, przeznaczone do zalesienia na mocy decyzyj władz;
3. zadrzewione rezerwaty przyrodnicze i rezerwaty leśne;
4. grunty trwale porosłe wikliną.

(2) Do gruntów pod lasami nie należy zaliczać:

1. gruntów porosłych krzewami bezwartościowemi lub prawie bezwartościowemi, jak np. gruntów porosłych wikliną bezwartościową;
2. gruntów suchych lub mokrych i zabagnionych, a także położonych w górach na glebach skalistych i osypiskach, porosłych karłowatemi drzewami pojedyńczo, lub grupowo, jeżeli drzewa te nie przedstawiają wartości w miejscowych warunkach zbytu. Grunty te, jeżeli nie mają cech decydujących o zaliczeniu ich do innych kategoryi zaliczane będą do nieużytków.

§ 3. Przy zaliczaniu gruntów pod lasami do poszczególnych klas należy uwzględniać zarówno jakość drzewostanów, jak i siedliska.

W przypadkach, wymienionych w § 1 ust. 2 pkt. 2, uwzględnia się własne siedlisko klasyfikowanych gruntów oraz drzewostany, rosnące w sąsiedztwie na podobnem siedlisku; jeżeli zaś w sąsiedztwie niema drzewostanów, odpowiadających tym warunkom, uwzględnia się tylko siedlisko.

W przypadkach, gdy przy ocenie klasyfikowanego gruntu według jakości drzewostanów wypadałoby go zaliczyć do innej klasy, niż przy jego ocenie według jakości siedliska, należy przy zaliczaniu do właściwej klasy dać przewagę ocenie według siedliska, gdy chodzi o grunty niezalesione lub też porosłe drzewostanami w wieku przekraczającym 3/4 kolei rębu, zaś ocenie według drzewostanu, gdy chodzi o grunty porosłe drzewostanami młodszemi.

§ 4. Cechą charakterystyczną dla jakości drzewostanów są kształt i czystość strzały, znamionujące wartość użytkową drewna, dla przyrostu zaś — wysokość i grubość drzew w stosunku do wieku.

§ 5. Jakość siedliska ocenia się według jego wartości dla rosnącego tam drzewostanu. Jeżeli niema drzewostanu, ocenia się jakość siedliska według przydatności gruntu dla właściwych temu siedlisku rodzajów drzew. W przypadkach istnienia zatwierdzonego planu gospodarstwa leśnego miarodajne są dla ustalenia tej przydatności wskazania co do zalesień, zawarte w tym planie.

§ 6. (1) Za drzewostany charakterystyczne dla klasy I należy uważać drzewostany dębowe nieodroślowe, które w wieku 100 lat posiadają, posiadały, lub rokują nadzieję, że będą posiadać — strzały grube i gonne o przeciętnej pierśnicy w korze przynajmniej 35 cm, przy wysokości drzewa ponad 25 m. Odziomki tych drzew powinny być przynajmniej do wysokości 5 m zdrowe, pełne, proste i bez sęków, ślepaków, guzów oraz innych wad.

(2) Za drzewostany charakterystyczne dla klasy III należy uważać drzewostany, wykazujące słaby przyrost.

Granicę wysokości, charakterystyczną dla takich słabo rosnących i rozwijających się drzewostanów, podaje tabela:

Drzewostany w wieku	20	40	60	80	100 lat	
a) sosnowe i modrzewiowe do . . .	5	9	13	16	18	m wysok.
b) świerkowe do . .	3	8	13	18	21	„ „
c) jodłowe do . . .	1	6	13	17	20	„ „
d) dębowe do . . .	3	6	9	12	14	„ „
e) olchowe do . . .	9	14	17	19	—	„ „
f) bukowe i grabowe do	4	7	12	16	19	„ „
g) brzozowe i osikowe do	7	12	15	17	—	„ „

Dla drzewostanów w wieku pośrednim pomiędzy wyżej podanym miarodajne będą wysokości wypośrodkowane z wyżej podanych.

§ 7. (1) 1. Siedlisko, charakterystyczne dla klasy I gruntów pod lasami, odpowiada klasie I bonitacji dla dębu, wykazanej w tablicach zamożności o podziale trzechklasowym, a klasom I i II takich tablic o podziale cztero — lub pięcioklasowym.

2. Siedlisko, charakterystyczne dla klasy III gruntów pod lasami, odpowiada klasie III bonitacji w tablicach o podziale trzechklasowym, a klasom IV i V bonitacji w tablicach o podziale cztero lub pięcioklasowym.

3. Klasy III i IV bonitacji siedliska dla dębu odpowiadają klasie II gruntów pod lasami.

(2) Klasy pośrednie (I/II, II/III i t. d.) zalicza się do klas niższych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1936 r. Nr. 24, poz. 193).

277.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 marca 1936 r.

o wypuszczeniu I serji 4% państwowej renty złotej.

Na podstawie art. 1, 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. o wypuszczeniu państwowej renty złotej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 21, poz. 175) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dniem 1 kwietnia 1936 r. wypuszcza się I serję 4% państwowej renty złotej na łączną kwotę imienną 70.000.000 złotych w złocie w obligacjach na okaziciela po 10.000 złotych w złocie każda obligacja.

§ 2. (1) Renta zostanie spłacona do dnia 1 kwietnia 1981 r. drogą dwukrotnego w każdym roku jej trwania, poczynając od dnia 1 października 1936 r., umarzania części obligacyj wylosowywanych w tym celu w dniach 1 kwietnia i 1 października podług planu umorzenia, podanego w załączniku do rozporządzenia niniejszego (załącznik).

(2) Numery obligacyj, wylosowanych do umorzenia, będą ogłaszane w „Monitorze Polskim".

§ 3. (1) Odsetki stałe od renty w wysokości 4 od sta w stosunku rocznym płatne są półrocznie zdołu w dniach 1 kwietnia i 1 października za zwrotem odpowiednich kuponów.

(2) Kapitał obligacji przestaje przynosić odsetki z dniem, w którym obligacja stała się płatną na skutek wylosowania jej do umorzenia.

(3) Każda obligacja jest zaopatrzona w kupony, płatne w najbliższym okresie trwania renty, oraz w talon, upoważniający do otrzymania arkusza kuponowego na okres następny. Arkusz kuponowy, nie obejmujący okresu końcowego trwania renty, będzie zawierał talon na dalszy arkusz kuponowy.

§ 4. (1) Cenę sprzedażną obligacyj I serji 4% państwowej renty złotej ustala się na złotych 100 za 100 złotych w złocie wartości imiennej. Dla instytucyj i osób prawnych prawa publicznego, nabywających obligacje renty w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 21, poz. 175), cena sprzedażna może być przez Ministra Skarbu ustalana z uwzględnieniem istniejących na rynku kapitałowym warunków dla lokat długoterminowych.

(2) Do ceny sprzedażnej dolicza się wartość kuponu bieżącego za czas do dnia zapłaty.

(3) Od obligacyj renty, których subskrypcja została całkowicie opłacona przed dniem 1 kwietnia 1936 r., odsetki liczone będą od dnia opłacenia subskrypcji tych obligacyj.

§ 5. (1) Spłata kapitału renty oraz wypłata odsetek nastąpi w złotych według równowartości 900/5332 grama czystego złota za jednego złotego w złocie zgodnie z przepisem art. 16 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) i art. 36 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509).

(2) Kapitał wylosowanych do umorzenia obligacyj płatny jest wyłącznie w Oddziale Głównym Banku Polskiego w Warszawie, kupony zaś od obligacyj płatne są we wszystkich oddziałach tegoż Banku.

§ 6. Obligacje renty ulegają przedawnieniu po upływie lat 20 od dnia, w którym stały się one płatnemi na skutek wylosowania ich do umorzenia, kupony zaś od obligacyj — po upływie lat 5 od dnia ich płatności.

§ 7. Obligacje I serji 4% państwowej renty złotej mają wszelkie prawa papierów pupilarnych zgodnie z art. 2 pkt. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 141) i mogą być używane dla lokaty kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą, jako też kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacyj publicznych oraz kaucyj cywilnych i wojskowych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1936 r. Nr. 24, poz. 194).

Załącznik do § 2 rozp. Min. Skarbu z dnia 28 marca 1936 r. (poz. 277).

PLAN UMORZENIA

I serji 4% państwowej renty złotej na sumę 70.000.000 zł.

Termin	Spłata kapitału	Spłata odsetek	Razem	Pozostaje do umorzenia
1. X. 1936	280.000	1.400.000	1.680.000	69.720.000
1. IV. 1937	290.000	1.394.400	1.684.400	69.430.000
1. X. ,,	300.000	1.388.600	1.688.600	69.130.000
1. IV. 1938	300.000	1.382.600	1.682.600	68.830.000
1. X. ,,	300.000	1.376.600	1.676.600	68.530.000
1. IV. 1939	310.000	1.370.600	1.680.600	68.220.000
1. X. ,,	320.000	1.364.400	1.684.400	67.900.000
1. IV. 1940	330.000	1.358.000	1.688.000	67.570.000
1. X. ,,	330.000	1.351.400	1.681.400	67.240.000
1. IV. 1941	340.000	1.344.800	1.684.800	66.900.000
1. X. ,,	350.000	1.338.000	1.688.000	66.550.000
1. IV. 1942	350.000	1.331.000	1.681.000	66.200.000
1. X. ,,	360.000	1.324.000	1.684.000	65.840.000
1. IV. 1943	360.000	1.316.800	1.676.800	65.480.000
1. X. ,,	380.000	1.309.600	1.689.600	65.100.000
1. IV. 1944	380.000	1.302.000	1.682.000	64.720.000
1. X. ,,	390.000	1.294.400	1.684.400	64.330.000
1. IV. 1945	390.000	1.286.600	1.676.600	63.940.000
1. X. ,,	410.000	1.278.800	1.688.800	63.530.000
1. IV. 1946	410.000	1.270.600	1.680.600	63.120.000
1. X. ,,	420.000	1.262.400	1.682.400	62.700.000
1. IV. 1947	430.000	1.254.000	1.684.000	62.270.000
1. X. ,,	440.000	1.245.400	1.685.400	61.830.000
1. IV. 1948	450.000	1.236.600	1.686.600	61.380.000
1. X. ,,	450.000	1.227.600	1.677.600	60.930.000
1. IV. 1949	470.000	1.218.600	1.688.600	60.460.000
1. X. ,,	470.000	1.209.200	1.679.200	59.990.000
1. IV. 1950	480.000	1.199.800	1.679.800	59.510.000
1. X. ,,	500.000	1.190.200	1.690.200	59.010.000
1. IV. 1951	500.000	1.180.200	1.680.200	58.510.000
1. X. ,,	510.000	1.170.200	1.680.200	58.000.000
1. IV. 1952	530.000	1.160.000	1.690.000	57.470.000
1. X. ,,	530.000	1.149.400	1.679.400	56.940.000
1. IV. 1953	540.000	1.138.800	1.678.800	56.400.000
1. X. ,,	560.000	1.128.000	1.688.000	55.840.000
1. IV. 1954	570.000	1.116.800	1.686.800	55.270.000
1. X. ,,	570.000	1.105.400	1.675.400	54.700.000
1. IV. 1955	590.000	1.094.000	1.684.000	54.110.000
1. X. ,,	600.000	1.082.200	1.682.200	53.510.000
1. IV. 1956	620.000	1.070.200	1.690.200	52.890.000
1. X. ,,	620.000	1.057.800	1.677.800	52.270.000
1. IV. 1957	640.000	1.045.400	1.685.400	51.630.000
1. X. ,,	650.000	1.032.600	1.682.600	50.980.000
1. IV. 1958	660.000	1.019.600	1.679.600	50.320.000
1. X. ,,	680.000	1.006.400	1.686.400	49.640.000
1. IV. 1959	690.000	992.800	1.682.800	48.950.000
1. X. ,,	710.000	979.000	1.689.000	48.240.000
1. IV. 1960	710.000	964.800	1.674.800	47.530.000
1. X. ,,	740.000	950.600	1.690.600	46.790.000
1. IV. 1961	740.000	935.800	1.675.800	46.050.000
1. X. ,,	770.000	921.000	1.691.000	45.280.000
1. IV. 1962	770.000	905.600	1.675.600	44.510.000
1. X. ,,	800.000	890.200	1.690.200	43.710.000

Termin	Spłata kapitału	Spłata odsetek	Razem	Pozostaje do umorzenia
1. IV. 1963	810.000	874.200	1.684.200	42.900.000
1. X. „	820.000	858.000	1.678.000	42.080.000
1. IV. 1964	840.000	841.600	1.681.600	41.240.000
1. X. „	860.000	824.800	1.684.800	40.380.000
1. IV. 1965	880.000	807.600	1.687.600	39.500.000
1. X. „	890.000	790.000	1.680.000	38.610.000
1. IV. 1966	910.000	772.200	1.682.200	37.700.000
1. X. „	930.000	754.000	1.684.000	36.770.000
1. IV. 1967	950.000	735.400	1.685.400	35.820.000
1. X. „	960.000	716.400	1.676.400	34.860.000
1. IV. 1968	990.000	697.200	1.687.200	33.870.000
1. X. „	1.010.000	677.400	1.687.400	32.860.000
1. IV. 1969	1.020.000	657.200	1.677.200	31.840.000
1. X. „	1.050.000	636.800	1.686.800	30.790.000
1. IV. 1970	1.070.000	615.800	1.685.800	29.720.000
1. X. „	1.090.000	594.400	1.684.400	28.630.000
1. IV. 1971	1.110.000	572.600	1.682.600	27.520.000
1. X. „	1.130.000	550.400	1.680.400	26.390.000
1. IV. 1972	1.150.000	527.800	1.677.800	25.240.000
1. X. „	1.180.000	504.800	1.684.800	24.060.000
1. IV. 1973	1.200.000	481.200	1.681.200	22.860.000
1. X. „	1.230.000	457.200	1.687.200	21.630.000
1. IV. 1974	1.250.000	432.600	1.682.600	20.380.000
1. X. „	1.280.000	407.600	1.687.600	19.100.000
1. IV. 1975	1.300.000	382.000	1.682.000	17.800.000
1. X. „	1.330.000	356.000	1.686.000	16.470.000
1. IV. 1976	1.350.000	329.400	1.679.400	15.120.000
1. X. „	1.380.000	302.400	1.682.400	13.740.000
1. IV. 1977	1.410.000	274.800	1.684.800	12.330.000
1. X. „	1.440.000	246.600	1.686.600	10.890.000
1. IV. 1978	1.460.000	217.800	1.677.800	9.430.000
1. X. „	1.500.000	188.600	1.688.600	7.930.000
1. IV. 1979	1.520.000	158.600	1.678.600	6.410.000
1. X. „	1.550.000	128.200	1.678.200	4.860.000
1. IV. 1980	1.590.000	97.200	1.687.200	3.270.000
1. X. „	1.620.000	65.400	1.685.400	1.650.000
1. IV. 1981	1.650.000	33.000	1.683.000	—
Razem	**70.000.000**	**81.491.000**	**151.491.000**	

278.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 marca 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego“, „Państwowego Monopolu Spirytusowego“ i „Polskiego Monopolu Solnego“.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy“ (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240), art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny“ (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu

i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego" (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 228) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 7 ust. 3 wyrazy „otrzymał z chwilą zawiązania z nim stosunku służbowego opartego na przepisach rozporządzenia niniejszego" zastępuje się wyrazami „będzie posiadał w czasie uiszczania tej opłaty";

2) § 87 otrzymuje następujące brzmienie:

„Pracownicy monopolów otrzymują w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe diety i zwrot kosztów podróży lub przeniesienia według przepisów obowiązujących w tym względzie dla funkcjonarjuszów państwowych z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów §§ 88 — 93 rozporządzenia niniejszego.";

3) w § 104 ust. 1 po wyrazach „niniejszego rozporządzenia" dodaje się wyrazy „oraz osoby, które w b. państwach zaborczych działały na szkodę interesów Narodu Polskiego";

4) w § 108 dodaje się trzy nowe ustępy, jako ustępy 3, 4 i 5 następującej treści:

„Przy obliczaniu wysokości uposażenia emerytalnego w myśl przepisów ustępu poprzedzającego, z okresów służby w byłych państwach zaborczych i okresów pracy zawodowej, ulegających zaliczeniu do wysługi emerytalnej w myśl przepisów ust. 2 § 105 uwzględnia się tylko trzy czwarte.

Przy obliczaniu, o którem mowa w ustępie trzecim, uwzględnieniu ulegają jedynie okresy rzeczywistej służby, okresów zaś, doliczonych do wysługi emerytalnej z tytułu korzystniejszego liczenia, nie uwzględnia się; zastrzeżenie to nie dotyczy osób odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub Krzyżem Niepodległości.

Jeżeli przy obliczaniu, dokonanem z zachowaniem wskazań ust. 3 i 4 ilość lat służby, mająca stanowić podstawę do procentowego określenia wysokości uposażenia emerytalnego, wyniesie mniej niż lat 15, wysokość uposażenia emerytalnego określa się według zasad zdania drugiego ustępu drugiego niniejszego paragrafu.";

5) w § 122 ust. 1 lit. c) otrzymuje następujące brzmienie:

„gdy wdowa, lub sierota została skazana prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową utraty praw publicznych.";

6) § 135 uchyla się.

§ 2. Emeryci oraz wdowy i sieroty, którym zaopatrzenie emerytalne zostało przyznane przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego z doliczeniem do wysługi emerytalnej okresów służby w byłych państwach zaborczych albo okresów pracy zawodowej na zasadzie § 158 ust. 1 — 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 maja 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 363) lub na zasadzie § 102 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28), zarówno w brzmieniu pierwotnem tych rozporządzeń, jak i w brzmieniu zmienionem późniejszemi rozporządzeniami, bądź też na zasadzie § 105 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 228), otrzymują to zaopatrzenie od dnia 1 kwietnia 1936 r. obliczone przy uwzględnieniu zasad przewidzianych w § 1 punkt 4 rozporządzenia niniejszego.

Przepisy ust. 1 nie dotyczą wdów i sierot, których zaopatrzenie nie przekracza dla wdowy — 50 złotych, dla sieroty zaś kwoty 25 złotych miesięcznie.

Jeżeliby przy zastosowaniu przepisów ust. 1 do wdów i sierot, których zaopatrzenie przekracza wymienione powyżej normy, okazało się, że zaopatrzenie to miałoby wynosić mniej aniżeli 50 zł lub też 25 zł, wdowa otrzymuje 50 zł, sierota 25 zł.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1936 r. Nr. 24, poz. 195).

279.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 2 stycznia 1936 r.

w sprawie sprostowania błędu w protokóle taryfowym między Polską a Finlandją z dnia 30 czerwca 1934 r.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 423), prostuje się w tekście formuły ratyfikacyjnej do protokółu taryfowego między Polską a Finlandją, podpisanego w Warszawie dnia 30 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 87, poz. 540) błąd następujący: na str. 1412 w wierszu 17 od góry cyfrę roku „1934" na „1935".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 kwietnia 1936 r. Nr. 25, poz. 206).

280.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wojskowych w sprawie instrukcji morsko-celnej.

Na podstawie art. 102 i 135 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) wydaje się następującą instrukcję morsko-celną:

A. PRZEPISY OGÓLNE.

§ 1. Zasady postępowania.

Przy przywozie i wywozie oraz przy odprawie towarów przewożonych drogą morską stosuje się ogólnie obowiązujące przepisy celne, jeżeli instrukcja niniejsza nie stanowi inaczej.

§ 2. Teren działania morskich urzędów celnych.

1) Jeżeli inne zarządzenia Ministra Skarbu nie stanowią inaczej, teren działania morskich urzędów celnych na obszarze portów określa Dyrekcja Ceł (Urząd Celny w Gdyni) w porozumieniu z władzami portowemi względnie z Dowództwem Floty, gdy chodzi o obszar należący do marynarki wojennej.

2) Do terenu działania morskiego urzędu celnego należy również reda i morski pas celny. Przy wykonywaniu służby w morskim pasie celnym urząd celny posiłkuje się w miarę potrzeby organami powołanemi do ochrony granic.

§ 3. Posterunki celne.

1) Przy wjazdach do portu mogą być uruchomione posterunki celne.

2) O uruchomieniu posterunków celnych decydują miejscowe władze celne, które również określają tryb postępowania dla tych posterunków.

§ 4. Miejsca przybicia statków.

1) Miejsca przybicia statków oraz wyładowania i załadowania towarów ustala urząd celny w porozumieniu z właściwemi organami zarządu portowego.

2) Zamierzona zmiana wyznaczonego miejsca postoju statku powinna być urzędowi celnemu zgłoszona przez organa portowe; urząd celny może przyjmować takie zgłoszenia również od kapitana statku lub pośrednika okrętowego (maklera). Za zmianę miejsca postoju nie uważa się nieznacznych przesunięć statków w obrębie tego samego urzędu celnego względnie oddziału urzędu celnego.

§ 5. Kontrola celna przed przyjęciem statku przez urząd celny.

1) Statki znajdujące się w morskim pasie celnym oraz w obrębie portu podlegają kontroli celnej. Bez osobnego zezwolenia urzędu celnego wzbroniona jest aż do czasu ukończenia rewizji celnej, a przy statkach załadowanych — rewizji wstępnej, komunikacja towarowa i osobowa pomiędzy statkiem a lądem oraz innemi statkami.

2) Prawo wstępu na statki przysługuje w tym czasie tylko pilotom zaprzysiężonym przez władzę celną oraz władzom i osobom uprawnionym. Za władze uprawnione należy uważać organa władz państwowych i samorządowych, jeżeli wykonywają na statku swoje obowiązki służbowe, oraz przedstawicieli państw obcych. Za osoby uprawnione uważa się przedstawicieli przedsiębiorstw żeglugowych i pośredników okrętowych.

3) W wyjątkowych przypadkach urząd celny może zezwolić na wstęp na statek również innym osobom.

B. PRZYWÓZ.

§ 6. Przyjęcie statku.

1) Przyjęcie statku przez urząd celny odbywa się od wschodu do zachodu słońca; na wniosek kapitana statku lub pośrednika okrętowego może być statek przyjęty przez urząd celny również w innej porze.

2) Celem przyjęcia statku udają się na statek organa urzędu celnego, przyjmują od kapitana dokumenty wstępne i przystępują do dokonania rewizji statku.

3) W razie odroczenia przyjęcia statku, w myśl § 159 ust. 5 przepisów wykonawczych do prawa celnego, ustanawia się na statku dozorujący organ celny (§ 12).

§ 7. Dokumenty wstępne.

1) Wstępnemi dokumentami celnemi są:

a) zgłoszenie ogólne statku (manifest wyładunkowy), obejmujące wszystkie towary, przeznaczone do wyładowania (także pocztę), jak również, w osobnym dziale, towary uratowane na morzu (wzór Nr. 1); jeżeli statek posiada towary przeznaczone do dalszego przewozu, powinna być uczyniona o tem adnotacja w zgłoszeniu ogólnem z powołaniem się na manifest sporządzony zagranicą, względnie osobny spis takich towarów (ust. 7);

b) konosamenty na towary przeznaczone do wyładowania,

c) wykaz włazów i skrytek (wzór Nr. 2) z wyszczególnieniem ilości towarów załadowanych na pokładzie;

d) spis prowizji i zasobów okrętowych (wzór Nr. 3);

e) spis bagażów zarejestrowanych (nadanych);

f) spis przedmiotów podlegających cłu, przywiezionych przez kapitana i załogę statku (wzór Nr. 4);

g) spis pasażerów i załogi, jeżeli urząd celny zażąda przedstawienia tego spisu.

2) Gdy towar nadejdzie bez konosamentu, należy sporządzić konosament zastępczy dla ruchu morskiego (wzór Nr. 5). Konosament zastępczy wystawia kapitan lub pośrednik okrętowy w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach zapomocą papieru barwiącego. Jeden egzemplarz służy dla urzędu celnego jako deklaracja celna nadawcy, drugi zaś, po zarejestrowaniu towaru w urzędzie celnym, otrzymuje pośrednik okrętowy zamiast konosamentu celnego. Okaziciel konosamentu zastępczego jest uprawniony do rozporządzania towarem wobec urzędu celnego.

3) Jeżeli statek przyjdzie próżny lub tylko z balastem, należy to wyraźnie zaznaczyć w zgłoszeniu ogólnem.

4) W zgłoszeniu ogólnem powinny być w miarę możności oznaczone pomieszczenia (place), do jakich poszczególne towary mają być wyładowane.

5) Dokumenty wymienione w ust. 1 lit. a, b, c, d, f powinny być złożone urzędowi celnemu w dwóch egzemplarzach, pozostałe zaś dokumenty — w jednym egzemplarzu.

6) Dla potrzeb urzędu celnego powinny być złożone odpisy zgłoszenia ogólnego w ilości egzemplarzy niezbędnej dla dokonania wyładowania. Zgodność odpisów z oryginałem potwierdza kapitan lub pośrednik okrętowy.

7) Niezależnie od dokumentów wymienionych w ust. 1 kapitan statku powinien przedstawić urzędowi celnemu do wglądu manifest sporządzony zagranicą, obejmujący wszystkie towary załadowane na statku (manifest of cargo). Jeżeli na statku załadowane są towary, przeznaczone do dalszego przewozu do innych portów bez wyładowania, a kapitan statku nie posiada manifestu sporządzonego zagranicą, powinien towary takie wykazać w osobnym spisie, wyszczególniając rodzaj i ilość towarów oraz porty przeznaczenia.

8) Dokumenty wstępne, wymienione w ust. 1 lit. a), c), d), e), f), g), oraz spis wymieniony w ust. 7, powinny być podpisane przez kapitana statku lub działającego w jego zastępstwie pośrednika okrętowego.

9) Dokumenty wstępne oraz ich odpisy powinny być sporządzone pismem czytelnem; dokumenty oraz ich odpisy sporządzone nieczytelnie lub wadliwie urząd celny może odrzucić.

10) Jeżeli członek załogi nie może sam potwierdzić danych, wyszczególnionych w spisie według wzoru Nr. 4, może to uczynić w jego zastępstwie jeden z oficerów statku, który w tym przypadku odpowiada za zgodność zgłoszenia narówni z właścicielem przedmiotów.

11) Przywożone na statkach żywe zwierzęta oraz drób, przeznaczone do zaprowiantowania statku, zgłaszać należy w spisie prowizji i zasobów okrętowych.

§ 8. Zwolnienie od przedstawienia dokumentów wstępnych.

Przedstawienie dokumentów wstępnych (§ 7), z wyjątkiem zgłoszenia ogólnego, nie jest wymagane dla statków o pojemności do 50 tonn netto, przychodzących bez towarów lub z towarami, objętemi następującemi pozycjami taryfy celnej: 1 — 16, 36 p. 2, 37, 44 p. 2, 116 pp. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i uwagi, 125, 126, 148, 150 — 153, 162, 164, 165, 173 p. 1, 176, 177 p. 1, 180 — 182, 286 p. 2, 287, 747, 748, 749, 757, 759 — 762, 763 p. 1, 764, 789, 790 pp. 1, 2, 3, 4, 848 p. 1, 862, 863, 865—868, 870, 875, 876, 880, 888 — 890, 892 — 894, 927 p. 1 i 3. Na wniosek kapitana zgłoszenie ogólne może sporządzić urząd celny na podstawie danych oznajmionych ustnie przez tegoż kapitana. Zgłoszenie spisane przez urząd celny podpisuje kapitan. Zgłoszenie sporządza się na formularzu, według wzoru Nr. 1.

§ 9. Sprawdzanie dokumentów wstępnych.

Po otrzymaniu dokumentów wstępnych od kapitana statku urzędnik celny jest obowiązany:

a) sprawdzić, czy wszystkie wymagane dokumenty wstępne zostały przedłożone,

b) porównać konosamenty (względnie konosamenty zastępcze) pod względem ilości sztuk, znaków i numerów, nazwy towaru, oraz wagi ze zgłoszeniem ogólnem i z manifestem wystawionym zagranicą (manifest of cargo),

c) sprawdzić, czy spis prowizji i zasobów okrętowych, wykaz włazów i skrytek, spis przedmiotów podlegających cłu, przywiezionych przez kapitana i załogę statku, są należycie sporządzone,

d) odnotować dzień i godzinę przyjęcia dokumentów w odpowiedniej rubryce zgłoszenia ogólnego.

§ 10. Odprawa celna podróżnych i ich bagażów.

1) Niezwłocznie po przyjęciu dokumentów wstępnych podlegają odprawie celnej podróżni i ich bagaże. Odprawę podróżnych przybywających statkami regularnych linij pasażerskich przeprowadza urząd celny w przeznaczonej do tego celu sali rewizyjnej; natomiast odprawę podróżnych przybywających statkami pasażersko-towarowemi przeprowadza się zasadniczo na pokładzie statku. Bagaże odprawione powinny być niezwłocznie zniesione ze statku na ląd. Gdy przeprowadzenie rewizji bagażu podróżnych na statku byłoby ze względów technicznych niemożliwe lub znacznie utrudnione, urząd celny zarządza w tych przypadkach odprawę podróżnych w sali rewizyjnej.

2) W razie niezłożenia przez kapitana statku dokumentów wstępnych we właściwym czasie,

odprawa podróżnych i ich ręcznego bagażu nie powinna być z tego powodu wstrzymana; kapitan statku powinien jednak na żądanie urzędu celnego przedstawić spis podróżnych (§ 7 ust. 1 lit. g).

3) Odprawę celną podróżnych i ich bagażu przeprowadza się według ogólnie obowiązujących przepisów.

4) Odprawę celną bagażów zarejestrowanych przeprowadza się na podstawie dostarczonego przez kapitana spisu bagażów (§ 7 ust. 1 lit. e). Spis bagażów załatwia urząd w sposób wskazany w instrukcji manipulacyjnej, poczem dołącza go do zgłoszenia ogólnego. Bagaże przyjęte do magazynu celnego zapisuje urząd celny dodatkowo w zgłoszeniu ogólnem.

5) Do czasu ukończenia odprawy podróżnych i ich bagażów urząd celny utrzymuje statek pod stałym dozorem celnym.

6) Do członków załóg okrętowych, którzy schodzą na ląd na stałe lub na dłuższy urlop oraz udowodnią wobec urzędu celnego powyższe fakty, mają zastosowanie przepisy celne, jak do podróżnych. Odprawa celna podróżnych ma pierwszeństwo przed odprawą załogi.

7) Postanowienia ust. 6 niniejszego paragrafu mają analogiczne zastosowanie do członków załóg okrętów polskiej marynarki wojennej.

§ 11. Wstępna rewizja statku.

1) Na podstawie przyjętych od kapitana statku dokumentów przeprowadza się wstępną rewizję statku.

2) Przy rewizji obowiązany jest asystować kapitan statku lub jego zastępca i wskazać urzędnikom celnym wszystkie pomieszczenia, przejścia, włazy i skrytki, uprzedzić o miejscach, w których są złożone towary łatwopalne i wybuchowe oraz okazywać urzędnikom wszelką pomoc potrzebną przy rewizji.

3) Przy rewizji wstępnej statku sprawdza się przedewszystkiem zgodność wykazu włazów i skrytek ze stanem faktycznym; jeżeli zaraz po dokonaniu wstępnej rewizji nie następuje wyładowanie towarów, należy nałożyć zamknięcia celne na wszystkie włazy prowadzące do pomieszczeń, w których przechowywane są towary.

4) Towary znajdujące się na pokładzie urzędnik celny sprawdza według ilości sztuk i czyni o tem adnotację w wykazie włazów i skrytek. Statek, posiadający towary na pokładzie, powinien być wzięty pod stały dozór celny na koszt przewoźnika według zasad wyszczególnionych w § 12; urząd celny może w poszczególnych przypadkach odstąpić od ustanowienia stałego dozoru celnego.

5) Następną czynnością urzędników rewidujących statek jest zbadanie prowizji i zasobów okrętowych oraz przedmiotów przywiezionych przez kapitana i załogę statku według przedłożonych spisów (wzór Nr. 3 i 4). Prowizję nieprzekraczającą trzydniowego zapotrzebowania według norm ustalonych w § 32 pozostawia się na statku zarówno krajowym jak i zagranicznym bez wzięcia pod zamknięcie celne; ilość prowizji ponad trzydniowe zapotrzebowanie należy wziąć pod zamknięcie celne. W razie postoju zagranicznego statku ponad 3 dni, urząd celny na wniosek kapitana statku zwalnia stopniowo (na okresy trzydniowe) dla użytkowania dalszy odpowiedni zapas prowizji. Dla statków krajowych, zatrzymujących się w porcie dłużej, niż 3 dni, może być wydawana prowizja znajdująca się na statku z chwilą, gdy rozpocznie się przyjmowanie podróżnych na statek. Gdy statek krajowy posiada na pokładzie podróżnych jadących tranzytem, t. j. kontynuujących podróż tym samym statkiem, urząd celny wydaje znajdującą się na statku prowizję przez cały czas postoju racjami, w stosunku do ilości tych podróżnych.

6) Urząd celny może wziąć pod zamknięcie celne również inne przedmioty podlegające cłu, wykazane w spisie według wzoru Nr. 4, jeżeli zachodzi potrzeba zabezpieczenia tych przedmiotów przed zniesieniem na ląd bez odprawy celnej.

7) Wydzielona przez urząd celny w myśl powyższych zasad i pozostawiona do użytkowania na statku prowizja, jak również poszczególne przedmioty dla użytku członków załogi podczas postoju statku w porcie, nie mogą być znoszone na ląd bez zgłoszenia urzędowi celnemu do odprawy celnej.

8) Apteka okrętowa, zasoby okrętowe oraz inwentarz statku nie podlegają zamknięciu celnemu.

9) Następnie organa celne przystępują do zbadania i dokonania rewizji pomieszczeń okrętowych, a w szczególności:

a) kajut załogi,
b) kuchni oraz ubikacyj, przeznaczonych do składania prowiantu i zasobów okrętowych,
c) pomieszczeń maszyn i kotłowni,
d) ładowni i skrytek, jeżeli statek przybędzie próżny,
e) kabiny nawigacyjnej i sterówki, oraz wszelkich nadbudówek, jak również wszystkich innych miejsc, w których mogłyby być ukryte towary.

10) W razie ujawnienia podczas rewizji przedmiotów lub towarów niezgłoszonych w dokumentach wstępnych, należy przeciwko winnym wdrożyć postępowanie karne skarbowe, przedmioty zaś względnie towary ukryte zająć.

11) Wynik wstępnej rewizji statku należy odnotować we właściwych rubrykach dokumentów wstępnych.

§ 12. Stały dozór celny na statku.

1) Statki pasażerskie oraz statki regularnych linij okrętowych, przybywające do portu na krótki postój, mogą być wzięte według uznania urzędu celnego pod stały dozór celny na koszt przewoźnika.

2) Pod stały dozór celny na koszt przewoźnika mogą być według uznania urzędu celnego wzięte również te statki, na których luki towarowe ze względu na rodzaj przywiezionego towaru nie mogą być zamknięte, np. statki nadchodzące z ryżem, owocami, rybami i t. p., gdzie towar wymaga przewietrzania.

3) Poddanie statku pod stały dozór celny zwalnia kapitana statku od obowiązku przedkładania spisu prowizji i zasobów okrętowych, oraz spisu przedmiotów podlegających cłu, a przywiezionych przez kapitana i załogę statku; urząd celny odstępuje od rewizji statku, jak również od nałożenia zamknięć celnych, natomiast wyznacza funkcjonarjuszów celnych, potrzebnych do stałego dozoru statku.

4) Obowiązkiem wyznaczonych do stałego dozoru funkcjonarjuszów celnych jest kontrolowanie ruchu na statku oraz ścisłe przestrzeganie, aby ze statku nie znoszono lub na statek nie wnoszono jakichkolwiek przedmiotów lub towarów bez dokonania odprawy celnej. Osoby, podejrzane o nielegalne znoszenie względnie wnoszenie przedmiotów ukrytych na sobie, podlegają rewizji osobistej na zasadach, przewidzianych przepisami dla tego rodzaju rewizji.

§ 13. Rejestracja statków.

1) Przybyłe z zagranicy statki zapisuje urząd celny do rejestru statków (wzór Nr. 6); wyjątek stanowią statki wojenne, których się nie rejestruje.

2) Przychodzące do portu statki żeglugi przybrzeżnej i śródlądowej, tudzież krajowe jachty, kutry i t. p., chociażby wracały z zagranicy, rejestruje urząd celny w osobnym rejestrze statków dla żeglugi przybrzeżnej, prowadzonym według wzoru Nr. 6.

§ 14. Postępowanie urzędu celnego z dokumentami wstępnemi.

1) Dla celów rejestracyjnych zatrzymuje urząd celny dwa egzemplarze zgłoszenia ogólnego statku (manifestu wyładunkowego) oraz konosamenty na towary, które mają być wyładowane w porcie.

2) Potwierdzone przez urząd celny pierwsze egzemplarze wykazu włazów i skrytek, spisu prowizji i zasobów okrętowych oraz spisu przedmiotów podlegających cłu, przywiezionych przez kapitana i załogę statku, pozostają w urzędzie celnym. Potwierdzone przez urząd celny drugie egzemplarze wymienionych dokumentów pozostają na statku w przechowaniu kapitana do czasu wyjścia statku zagranicę, poczem urząd celny kompletuje je z pierwszemi egzemplarzami i dołącza do zgłoszenia ogólnego, pozostającego w urzędzie celnym.

3) Manifest wystawiony zagranicą (manifest of cargo) względnie osobny spis towarów, przeznaczonych do innych portów (§ 7 ust. 7) pozostaje na statku razem z drugiemi egzemplarzami dokumentów, wymienionych w ust. 2. Przy wyjściu statku z portu manifest względnie spis zwraca się kapitanowi statku.

§ 15. Rejestracja towarów.

1) Podstawą rejestracji w urzędzie celnym towarów, przywożonych drogą morską, jest zgłoszenie ogólne statku (manifest wyładunkowy).

2) Zgłoszenie ogólne każdego statku zapisuje urząd celny do rejestru zgłoszeń ogólnych (manifestów wyładunkowych), prowadzonego według wzoru Nr. 7 w okresach rocznych. Pozycję, pod którą zgłoszenie ogólne statku zapisano w rejestrze, notuje urząd celny w odpowiedniej rubryce danego zgłoszenia ogólnego. W zgłoszeniu ogólnem przesyłki towarowe są zapisywane pod kolejnemi pozycjami przez kapitana statku lub pośrednika okrętowego. Znakiem rejestracyjnym dla danego towaru w postępowaniu przed urzędem celnym jest zatem cyfra kolejna rejestru zgłoszeń ogólnych, łamana przez cyfrę kolejną danego zgłoszenia ogólnego. Znak ten stanowi pozycję rejestru przywozu dla danego towaru. Przykład: przy znaku „rej. przyw. poz. 213/17" cyfra 213 jest liczbą kolejną rejestru zgłoszeń ogólnych, pod którą dane zgłoszenie ogólne zostało zapisane w rejestrze, a cyfra 17 jest liczbą kolejną, pod którą przesyłka została zapisana w zgłoszeniu ogólnem.

3) W zgłoszeniu ogólnem rubryki od 2—10 wypełnia kapitan statku lub pośrednik okrętowy, rubrykę 11 — urzędnik celny nadzorujący wyładunek, pozostałe zaś rubryki wypełnia oddział rejestracyjny urzędu celnego. Załatwienie każdej pozycji zgłoszenia ogólnego pod względem rejestracyjnym następuje w sposób przewidziany w instrukcji manipulacyjnej dla rejestru przywozu. Na odbiór poczty zarząd pocztowy składa osobne pokwitowanie.

§ 16. Postępowanie z konosamentami.

1) Dołączone do zgłoszenia ogólnego dla celów rejestracyjnych pierwsze egzemplarze konosamentów, jak również pierwsze egzemplarze konosamentów zastępczych urząd celny stempluje jako konosamenty celne w następujący sposób:

Konosament celny.
Rej. zgłosz. ogóln. poz. . . . . .
. . . . . dnia . . . . 19 . . r.
pieczęć urzędowa . . . . . .
podpis urzędnika.

Urząd celny wydaje konosamenty celne uprawnionemu pośrednikowi okrętowemu lub osobie przez niego do odbioru upoważnionej, za pokwitowaniem na zgłoszeniu ogólnem.

2) Drugie egzemplarze konosamentów lub konosamentów zastępczych urząd celny zaopatruje w pieczęć z napisem „Deklaracja celna nadawcy" i umieszcza na nich pozycję rejestru zgłoszeń ogólnych, datę, podpis i pieczęć urzedową. Dokumenty te należy układać oddzielnie w kolejnym

porządku, jako załączniki do zgłoszeń ogólnych (manifestów wyładunkowych).

3) W przypadkach, gdy konosament opiewa na większą partję towaru, strona może wymienić w urzędzie celnym konosament celny na odpowiednią ilość zleceń wydania towarów (delivery—order, wzór Nr. 8). Ogólna ilość towarów wyszczególnionych we wszystkich zleceniach powinna być zgodna z ilością towarów objętą konosamentem celnym. Do każdego zlecenia strona powinna dołączyć jeden odpis tegoż. Urząd celny sprawdza zlecenia z konosamentem celnym, stempluje je jako konosamenty celne w sposób wskazany w ust. 1, poczem zwraca je stronie za pokwitowaniem, zatrzymując konosament. Potwierdzone przez urząd celny zlecenie ma takie same znaczenie, jak konosament celny. Odpisy zleceń urząd celny oznacza jako deklaracje celne nadawcy (ust. 2).

4) W razie zagubienia wydanego pośrednikowi okrętowemu konosamentu celnego (ustęp 1) urząd celny może na wniosek pośrednika okrętowego potwierdzić odpis z oryginalnego konosamentu jako duplikat konosamentu celnego pod warunkiem unieważnienia przez stronę i na jej koszt zagubionego dokumentu przez trzykrotne ogłoszenie w jednej poczytnej gazecie miejscowej oraz w Monitorze Polskim. Wydanie duplikatu konosamentu celnego może nastąpić dopiero drugiego dnia po dacie ostatniej publikacji i po złożeniu urzędowi celnemu wszystkich 3-ch numerów pism, w których notatkę o unieważnieniu zamieszczono, wraz z oświadczeniem pośrednika okrętowego, że przyjmuje na siebie odpowiedzialność za roszczenia, jakie mogłyby być zgłoszone z tytułu zagubionego konosamentu celnego. W wyjątkowych przypadkach, np. gdy chodzi o towary szybko psujące się, naczelnik urzędu celnego może zezwolić na wydanie duplikatu konosamentu celnego jeszcze przed ogłoszeniem w gazetach pod warunkiem udowodnienia przez pośrednika okrętowego, że poczynione zostały właściwe kroki celem unieważnienia zagubionego dokumentu oraz dopełnienia pozostałych formalności. W analogiczny sposób postępuje się w razie zagubienia zlecenia wydania towarów (ust. 3) z tą różnicą, że wniosek o potwierdzenie odpisu zlecenia powinna złożyć osoba, która pokwitowała odbiór oryginału zlecenia na konosamencie celnym.

§ 17. Wyładowanie towarów.

1) Z chwilą przyjęcia statku i ukończenia rewizji wstępnej urząd celny zezwala na wyładowanie towarów do pomieszczeń lub na place oznaczone przez kapitana statku lub pośrednika okrętowego w zgłoszeniu ogólnem (§ 7 ust. 4 i § 17 ust. 5).

2) W przypadkach, gdy wyładowanie towarów nie zostało rozpoczęte niezwłocznie po przyjęciu statku i gdy w związku z tem nałożone zostały przy rewizji wstępnej statku zamknięcia celne na włazy, luki i t. p. (§ 11 ust. 3), organ celny powinien przed rozpoczęciem wyładowania stwierdzić, czy nałożone zamknięcia celne nie zostały naruszone.

3) Wyładowanie towarów odbywa się na podstawie zgłoszenia ogólnego lub jego odpisu pod dozorem celnym i w kolejności przybicia statków. Pierwszeństwo jednak wyładowania mają statki uszkodzone, statki z materjałami wybuchowemi i łatwopalnemi, statki z towarami szybkopsującemi się, statki pasażerskie oraz statki linij regularnych.

4) Towary masowe, wyszczególnione w załączniku IV do przepisów wykonawczych do prawa celnego, mogą być wyładowywane o każdej porze dnia i nocy. Towary drobnicowe mogą być wyładowywane zasadniczo w dni powszednie w czasie od wschodu do zachodu słońca. W razie potrzeby urząd celny może zezwolić na wyładowanie drobnicowych towarów w dni świąteczne oraz w porze nocnej.

5) Towary mogą być składane w magazynach i składach celnych oraz na placach pozostających pod kontrolą celną, a za zezwoleniem urzędu celnego — również na nabrzeżu, jeżeli rodzaj towaru na to zezwala, a ze strony władz portowych nie zgłoszono zastrzeżeń.

6) Urząd celny może zezwalać na przeładowanie bezpośrednio do wagonów lub innych środków transportowych towarów masowych o niskiem cle, łatwych do otaryfowania, jeżeli odprawa celna może być dokonana w każdym poszczególnym przypadku z należytą dokładnością. Odprawa taka powinna być sprawdzona przez urzędnika upoważnionego do przeprowadzenia ponownej rewizji. Również urząd celny może zezwalać na przeładowanie ze statków bezpośrednio do wagonów lub innych środków transportowych towarów jednogatunkowych, przeznaczonych do przewozu w większych ładunkach (np. wagonowych) tranzytem przez polski obszar celny lub też do przekazania do oclenia w innym urzędzie celnym.

7) Towary, z wyjątkiem sztuk uszkodzonych (§ 19), mogą być przyjmowane do oddziałów wyładunkowych (magazynów celnych), istniejących przy składach celnych w portach, bez wyważenia.

8) Dla towarów złożonych w oddziale wyładunkowym (ust. 7) należy prowadzić osobną podręczną księgę ewidencyjną lub utrzymywać je w ewidencji na podstawie manifestów wyładunkowych. Jeżeli strona w ciągu 30 dni po dniu przyjęcia przez urząd celny dokumentów wstępnych nie zgłosi do odprawy towarów złożonych do oddziału wyładunkowego, zarząd składu obowiązany jest zgłosić je na skład w ciągu 7 dni po upływie tego okresu. Po upływie obydwóch wyżej wymienionych okresów odprawa niezgłoszonych towarów następuje z urzędu na ogólnych zasadach.

9) Towary wyładowywane bezpośrednio do składów celnych powinny być zgłoszone na skład i zrewidowane w sposób ustalony w przepisach wykonawczych do prawa celnego i instrukcji manipulacyjnej.

10) Bezpośrednie przeładowanie z jednego statku na inny statek wychodzący zagranicę urząd celny kontroluje na podstawie manifestu zagranicznego względnie osobnego spisu tych towarów (§ 7 ust. 7).

§ 18. Przerwa w wyładowaniu.

W razie przerwy w wyładowaniu urząd celny nakłada zamknięcia celne na wszystkie włazy do pomieszczeń z towarami, przyczem umieszcza o tem adnotacje w wykazie włazów i skrytek. Zamiast nałożenia zamknięć celnych urząd celny może ustanowić stały dozór celny nad statkiem.

§ 19. Ujawnienie uszkodzeń lub niezgodności przy wyładowaniu.

1) W razie ujawnienia uszkodzeń opakowania wyładowanych towarów lub ujawnienia sztuk z niewiadomą zawartością, albo też sztuk niewykazanych w dokumentach, urząd celny przeprowadza rewizję wewnętrzną takich sztuk i o wyniku rewizji sporządza protokół.

2) Protokół sporządza się również w przypadkach ujawnienia braku sztuk wymienionych w zgłoszeniu ogólnem, tudzież różnic co do znaków i numerów poszczególnych sztuk oraz wagi towaru.

3) Protokół podpisuje urzędnik celny i kapitan statku lub pośrednik okrętowy.

4) Protokółów nie sporządza się, jeżeli różnica wagi przy towarach masowych nie przekracza 10%, a przy innych towarach 5%. W tych przypadkach umieszcza się w dokumentach wstępnych tylko adnotację o ujawnionej różnicy wagi.

§ 20. Wyładowywanie towarów z kilku statków jednocześnie.

Wyładowywanie towarów do jednego magazynu względnie składu celnego z kilku statków jednocześnie może być dokonywane jedynie za każdorazowem zezwoleniem urzędu celnego.

§ 21. Wpadnięcie towaru do wody.

1) W razie przypadkowego wpadnięcia towaru przy wyładowaniu ze statku do wody sporządza się protokół, podpisany przez urzędnika celnego, kapitana statku lub pośrednika okrętowego oraz świadków tego wypadku. Protokół taki załącza się do zgłoszenia ogólnego.

2) Towar, który wskutek wpadnięcia do wody uległ zniszczeniu, podlega zwolnieniu od opłat celnych; natomiast towar, który mimo wpadnięcia do wody nie uległ zniszczeniu, podlega cłu w razie wydobycia go z wody.

§ 22. Powtórna rewizja statku.

1) Po ukończeniu wyładowania urząd celny przeprowadza powtórną rewizję statku celem stwierdzenia, czy na statku nie ukryto jakichkolwiek towarów niezgłoszonych w dokumentach wstępnych. Wynik powtórnej rewizji należy odnotować w wykazie włazów i skrytek.

2) W razie ujawnienia na statku towarów niezgłoszonych urząd celny zajmuje je i wdraża przeciw kapitanowi statku postępowanie karne skarbowe.

3) Jeżeli na statku znajdują się towary przeznaczone do innych portów, które zostały wykazane w manifeście sporządzonym zagranicą lub w osobnym spisie (§ 7 ust. 7), należy po ukończeniu wyładowania i powtórnej rewizji statku nałożyć zamknięcia celne na poszczególne włazy i uczynić o tem adnotację w wykazie włazów i skrytek. Urząd celny może zaniechać nakładania zamknięć, jeżeli statek wychodzi niezwłocznie w morze; do chwili jednak odejścia powinien być na statku ustanowiony dozór celny.

4) W przypadkach, gdy statek pozostaje podczas postoju w porcie pod stałym dozorem celnym, urząd celny może odstąpić od przeprowadzenia powtórnej rewizji statku.

§ 23. Sprawdzenie zgłoszeń ogólnych po ukończeniu wyładowania.

1) Po otrzymaniu odpisów zgłoszenia ogólnego z poszczególnych miejsc wyładunkowych oraz od organu celnego nadzorującego wyładowanie ze statku, oddział rejestracyjny obowiązany jest porównać zapisy w każdym z egzemplarzy i sprawdzić, czy wszystkie towary zostały przez poszczególnych urzędników załatwione. Adnotacje uczynione w odpisach zgłoszeń ogólnych przy wyładowaniu towarów przenosi się do zgłoszeń ogólnych, znajdujących się w oddziale rejestracyjnym.

2) W przypadku ujawnienia towarów niewykazanych w dokumentach oddział rejestracyjny zapisuje je dodatkowo w zgłoszeniu ogólnem pod najbliższą bieżącą pozycją. Wpisu takiego dokonywa się na podstawie protokółu, sporządzonego przy wyładowaniu (§ 19). Protokół dołącza się do zgłoszenia ogólnego. Na towar powinien być przedstawiony konosament, a w razie jego braku — konosament zastępczy według wzoru Nr. 5 (§ 7 ust. 2). Konosamentu nie wymaga się na nadwyżki sztuk powstałe ze zmiotków przy wyładowaniu.

3) Jeżeli urząd celny w czasie wyładowania stwierdzi brak towaru w całości lub częściowo z którejkolwiek pozycji zgłoszenia ogólnego, spisany w tym przypadku protokół stanowi dowód rozchodowy dla danej pozycji zgłoszenia. Protokół dołącza się do zgłoszenia ogólnego.

§ 24. Wyładowanie towarów w kilku urzędach celnych w obrębie jednego portu.

1) Jeżeli w urzędzie wejściowym wyładowuje się tylko część towarów objętych zgłoszeniem ogólnem, pozostałe zaś towary przeznaczone są do wyładowania w innym urzędzie celnym w obrębie tego samego portu, kapitan statku względnie pośrednik okrętowy powinien dla następnego urzędu celnego przedstawić trzy wyciągi ze zgłoszenia

ogólnego, sporządzone na formularzu według wzoru Nr. 1. Urząd celny wejściowy sprawdza wyciągi ze zgłoszeniem ogólnem, notuje na stronie pierwszej wyciągów pozycję swojego rejestru zgłoszeń ogólnych i nazwę urzędu celnego, w którym mają być pozostałe towary wyładowane, poczem potwierdza zgodność dokumentów słowami: „Zgodne ze zgłoszeniem ogólnem" i umieszcza datę, podpis oraz pieczęć urzędową. Wyciągi wraz z przynależnemi do niego konosamentami oraz pierwsze egzemplarze spisu prowizji i zasobów okrętowych, jak również spisu przedmiotów podlegających cłu przywiezionych przez kapitana i załogę statku przesyła urząd celny wejściowy do urzędu odbiorczego w zamkniętej kopercie.

2) Urząd celny odbiorczy notuje na wyciągach dzień ich przyjęcia, rejestruje towary w sposób wskazany w § 15, a po ukończeniu wyładowania potwierdza odbiór towarów na wyciągu, przyczem jeden egzemplarz odsyła niezwłocznie do urzędu celnego wejściowego celem dołączenia do zgłoszenia ogólnego. Jeżeli przy wyładowaniu okaże się brak części towarów, należy we wszystkich egzemplarzach wyciągów umieścić o tem adnotację. Urząd celny odbiorczy powinien przeprowadzić dochodzenia w sprawie braku towarów i o wyniku dochodzeń powiadomić dodatkowo urząd celny wejściowy z dołączeniem odpisu protokółów.

3) Jeżeli w pierwszym urzędzie celnym odbiorczym statek z jakichkolwiek powodów nie wyładuje wszystkich towarów objętych wyciągiem i zajdzie potrzeba wyładowania ich w innym jeszcze urzędzie, pośrednik okrętowy powinien sporządzić spis tych towarów w trzech egzemplarzach na formularzu według wzoru Nr. 1. Następny urząd celny odbiorczy rejestruje spis jako wyciąg ze zgłoszenia ogólnego w sposób wskazany w § 15, potwierdza na spisach odbiór towarów (ust. 2) i jeden egzemplarz spisu odsyła do poprzedniego urzędu celnego odbiorczego. Poprzedni urząd odbiorczy czyni w swoich wyciągach adnotację o dostawieniu towaru do następnego urzędu celnego i jeden egzemplarz z taką adnotacją odsyła do urzędu celnego wejściowego. W razie stwierdzenia braku towaru postępuje się w sposób wskazany w ustępie 2.

4) Jeżeli w urzędzie celnym wejściowym kapitan statku lub pośrednik okrętowy oznaczył, w których urzędach celnych mają być poszczególne przesyłki wyładowane, wyciągi ze zgłoszenia ogólnego (ust. 1) mogą być sporządzone oddzielnie dla każdego urzędu celnego odbiorczego. Wyciągi te przesyła się właściwym urzędom celnym odbiorczym. Każdy urząd odbiorczy rejestruje towary w sposób wskazany w ust. 2, poczem jeden potwierdzony egzemplarz wyciągu przesyła bezpośrednio do urzędu celnego wejściowego.

§ 25. Odprawa towarów w morskich urzędach celnych.

1) Odprawa towarów w morskich urzędach celnych (art. 36 ust. prawa celnego) odbywa się na ogólnych zasadach z uwzględnieniem przepisów zawartych w niniejszej instrukcji.

2) Gdy odprawa celna towarów następuje jednocześnie z wyładowaniem oraz przy odprawie celnej towarów przyjętych do oddziałów wyładunkowych bez wyważenia, ustala się wagę brutto lub wagę netto, gdy towar jest bez opakowania, w sposób następujący:

a) wagę towarów, wolnych od cła i niepodlegających podatkom pośrednim, opłatom monopolowym lub innym opłatom państwowym, albo samorządowym, urzędnik rewidujący może ustalić na podstawie dokumentów przewozowych lub innych dokumentów, jeżeli prawdziwość wagi podanej w tych dokumentach nie nasuwa wątpliwości; o przyjęciu wagi według danych zawartych w dokumentach należy uczynić adnotację w wyniku rewizji w rubryce „uwaga";

b) waga towarów podlegających cłu, wyszczególnionych w załączniku IV do przepisów wykonawczych do prawa celnego, ładowanych na wagony kolejowe, może być ustalona przez wyważenie towarów w wagonach kolejowych na wadze pomostowej. Jeżeli ze względu na miejscowe warunki ustalenie wagi na wadze pomostowej jest utrudnione, lub w razie ładowania takich towarów na barki i inne środki przewozowe, wyważenie powinno nastąpić na innej wadze; gdy wymienione towary znajdują się w opakowaniach jednego rodzaju i jednej wagi, można przeprowadzić próbne wyważenie w sposób wskazany pod c);

c) wagę towarów w przypadkach niewymienionych pod a—b) ustala się przez faktyczne wyważenie. Jeżeli towary te znajdują się w opakowaniach jednego rodzaju i jednej wagi, można ograniczyć się również do próbnego wyważenia. Próbne wyważenie powinno obejmować conajmniej 5% ogólnej ilości sztuk wybranych bez wpływu strony. Gdy przy próbnem wyważeniu okaże się, że waga poszczególnych sztuk wykazuje różnicę większą, niż 2%, należy wyważyć całą przesyłkę. Próbne wyważenie może być również zastosowane przy odprawie towarów, znajdujących się w opakowaniach różnego rodzaju i różnej wagi, jeżeli strona przedstawi specyfikację wyszczególniającą wagę wszystkich sztuk z osobna; gdy przy próbnem wyważaniu okaże się różnica pomiędzy wagą podaną w specyfikacji a wagą stwierdzoną, przewyższającą 2%, należy wyważyć całą przesyłkę.

3) Przy ustalaniu wagi towarów wymienionych w § 60, nadchodzących w znacznych ilościach, urząd celny uprawniony jest do korzystania z pomocy zaprzysiężonych rzeczoznawców.

4) W przypadkach odprawy przekazowej, morski urząd celny dołącza do dokumentów przekazowych konosament zastępujący deklarację celną nadawcy (§ 16 ust. 2), jeżeli przekazuje całą przesyłkę, albo wyciąg z tego konosamentu, jeżeli przekazuje tylko część przesyłki. Morski urząd cel-

ny potwierdza zgodność dołączonego wyciągu z konosamentu i umieszcza na nim pieczęć urzędową. Przy przekazywaniu przesyłek przewożonych z morskich urzędów celnych tranzytem przez polski obszar celny za dokumentem przewozowym, opiewającym na stację zagraniczną, — nie należy dołączać do dokumentu przekazowego konosamentu lub wyciągu z konosamentu. Złożony przy przywozie w morskim urzędzie celnym konosament dołącza się w tych przypadkach do rejestru przekazowego nadawczego.

5) Towary celne dostawione do morskiego urzędu celnego i tam zarejestrowane, a przewożone następnie drogą morską do innego portu polskiego obszaru celnego podlegają odprawie przekazowej.

6) Przy zgłoszeniu do odprawy ostatecznej przywozowej należy rodzaj i ilość zgłoszonego towaru notować w rubryce 5 rejestru zgłoszeń celnych przywozowych (wzór Nr. 7 do § 17 ust. 2 instrukcji manipulacyjnej).

§ 26. Postępowanie z przedmiotami wnoszonemi na statek lub znoszonemi ze statku do czasowego użytku.

1) Przedmioty wnoszone na statek do czasowego użytku w czasie podróży lub w czasie postoju statku powinny być przed wniesieniem na statek zgłoszone urzędowi celnemu, przyczem, gdy przedmiot ma być wywieziony celem powrotnego przywozu po pewnym czasie do kraju, należy dokonać warunkowej odprawy wywozowej na ogólnych zasadach, a gdy przedmiot ma być używany tylko w czasie postoju statku, należy wpisać go do znajdującego się na statku spisu prowizji. Od zapisania w spisie prowizji można odstąpić przy wnoszeniu na statek tych przedmiotów, których pochodzenie z wolnego obrotu w kraju nie wzbudza żadnych wątpliwości.

2) Celem rozpoznania przedmiotów przy powrotnem znoszeniu należy je, w razie potrzeby, zaopatrzyć w plomby celne, a gdyby nałożenie plomb nie było możliwe — dokładnie opisać.

3) Urząd celny może zezwolić na zniesienie ze statku na ląd przedmiotów należących do osprzętu lub inwentarza statku, a wymagających naprawy w porcie. W takich przypadkach kapitan statku powinien złożyć w urzędzie celnym wykaz z wyszczególnieniem ilości i rodzaju przedmiotów przeznaczonych do naprawy. Wykaz taki należy dołączyć do spisu prowizji i zasobów okrętowych znajdującego się w urzędzie celnym. Urząd celny może, w razie potrzeby, zarządzić dokonanie warunkowej odprawy znoszonych ze statku przedmiotów na ogólnych zasadach. Przedmioty przy wnoszeniu spowrotem na statek po dokonaniu naprawy powinny być ponownie zgłoszone urzędowi celnemu celem stwierdzenia tożsamości i potwierdzenia złożenia na statku. Za przedmioty pozostawione w kraju pobiera urząd celny należności celne przed wypuszczeniem statku w morze.

4) Przedmioty, znoszone ze statku przez członków załogi do czasowego użytku na lądzie, względnie w celu naprawy lub uszlachetnienia, podlegają przywozowej odprawie warunkowej za pobraniem zabezpieczenia celnego. Na dokonanie tego rodzaju odprawy warunkowej zezwala urząd celny i określa rodzaj zabezpieczenia celnego.

5) Znoszenie ze statku na ląd używanej bielizny, pościeli, dywanów i innych przedmiotów, stanowiących wyposażenie statku, do prania, czyszczenia i t. p. wymaga zezwolenia urzędu celnego. Przedmioty te powinny być dokładnie zbadane, aby np. pod postacią brudnej bielizny nie przemycano do kraju nowej bielizny celowo zbrudzonej, względnie aby pośród tej bielizny nie przemycano innych towarów. Przedsiębiorca przyjmujący przedmioty do prania, czyszczenia i t. p. powinien przedłożyć urzędowi celnemu dokładny spis przedmiotów celem porównania z przedmiotami znoszonemi ze statku na ląd. Przy dostarczaniu przedmiotów spowrotem na statek po wypraniu, czyszczeniu i t. p. powinny one być zgłoszone ponownie urzędowi celnemu; urząd celny sprawdza omawiane przedmioty na podstawie przedłożonego poprzednio spisu. Za przedmioty niedostarczone spowrotem na statek według spisu urząd celny ściąga przypadające należności celne.

C. ZAOPATRYWANIE STATKÓW.

§ 27. Składy tranzytowe dla zaopatrywania statków.

Tranzytowe składy dla zaopatrywania statków są prywatnemi składami celnemi i służą do przechowywania towarów sprowadzanych na rachunek przedsiębiorstwa składowego, a przeznaczonych do zaopatrywania statków. Do tych składów mają zastosowanie ogólnie obowiązujące przepisy o składach celnych z uwzględnieniem odchyleń określonych niniejszą instrukcją.

§ 28. Przyjęcie towarów do składu.

1) Do tranzytowych składów dla zaopatrywania statków mogą być przyjmowane towary:
a) bezpośrednio ze statku,
b) z innych składów lub magazynów celnych oraz przekazane z innych urzędów celnych,
c) z wytwórni i wolnych składów: artykułów monopolowych lub podlegających opłatom monopolowym i podatkom pośrednim, które to towary z chwilą złożenia w składzie tranzytowym nabierają charakteru towarów zagranicznych.

2) Zgłoszenie towarów na skład następuje na podstawie karty zgłoszenia sporządzonej w trzech egzemplarzach według załączonego wzoru Nr. 9. Zgłoszenie może być ogólne. Przy przyjęciu towarów do składu przeprowadza się rewizję zewnętrzną i wewnętrzną każdej sztuki i wypisuje się jej wynik na karcie zgłoszenia.

3) Towary przyjęte do składu urzędnik celny nadzorujący skład zapisuje do księgi składowej prowadzonej według załączonego wzoru Nr. 10. Dla każdego rodzaju towaru należy w księdze składowej założyć osobne konto. Przedsiębiorstwo składowe obowiązane jest prowadzić analogiczną księ-

gę składową; władze celne mają prawo kontroli tej księgi.

4) Pierwszy egzemplarz karty zgłoszenia dołącza się do zgłoszenia ogólnego statku, względnie do rejestru przekazowego odbiorczego lub do księgi składowej, jeżeli towar przewieziono z innego składu. W zgłoszeniu ogólnem statku, rejestrze przekazowym odbiorczym względnie księdze składowej składu, z którego towar przewieziono, należy oznaczać we właściwych rubrykach datę złożenia towaru na skład tranzytowy, numer i pozycję konta, ilość sztuk i rodzaj opakowania, nazwę składu oraz numer karty zgłoszenia. Drugi egzemplarz karty zgłoszenia stanowi załącznik do księgi składowej składu tranzytowego dla zaopatrywania statków, trzeci zaś egzemplarz otrzymuje przedsiębiorstwo składowe.

5) Księgę składową prowadzi się w okresach rocznych. Niezałatwione w ciągu roku pozycje przenosi się do księgi na rok następny. Księga składowa pozostaje stale w urzędzie celnym i podlega kontroli przez wyznaczonego w tym celu urzędnika oraz przez organa kontrolne. Karty zgłoszenia i karty wydania numeruje się bieżąco w ciągu roku kalendarzowego.

§ 29. Uprawnienia statków do zaopatrywania się w prowizję bez cła oraz opłat monopolowych i podatków pośrednich.

1) Ze składów tranzytowych dla zaopatrywania statków mogą otrzymywać prowizję bez cła oraz opłat monopolowych i podatków pośrednich:

a) statki zagraniczne, utrzymujące komunikację z portami zagranicznemi, przez cały czas od chwili przybycia statku do portu lub na redę do chwili odjazdu;

b) statki krajowe tylko do spożycia w czasie zagranicznej podróży (podróży do portu zagranicznego) z uwzględnieniem przepisów zawartych w ust. 2 i 3.

2) Statki krajowe utrzymujące żeglugę z portami zagranicznemi, zawijające do portu na okres nie dłuższy niż 3 dni, traktuje się jako statki znajdujące się w podróży. Mogą one otrzymywać prowizję ze składów tranzytowych dla spożycia na statku w czasie postoju w porcie narówni ze statkami zagranicznemi (ust. 1-a).

3) Statki krajowe zatrzymujące się w porcie na czas dłuższy niż 3 dni i udające się następnie w podróż do portu zagranicznego, mogą otrzymywać prowizję ze składów tranzytowych dla spożycia na statku z chwilą, gdy rozpocznie się przyjmowanie podróżnych na statek. Gdy statek taki posiada na pokładzie podróżnych jadących tranzytem, t. j. kontynuujących podróż tym samym statkiem, urząd celny wydaje dostarczoną na statek zagraniczną prowizję racjami w stosunku do ilości tych podróżnych.

4) Z prowizji dostarczonej ze składów tranzytowych (ust. 1-a, 2 i 3) mogą statki korzystać w czasie postoju w porcie tylko wówczas, jeżeli odpowiedniej ilości tych samych artykułów nie wydano już do spożycia na statku na podstawie § 11 ust. 5.

5) Inne statki, a w szczególności statki kursujące w żegludze przybrzeżnej i śródlądowej, nie korzystają z prawa otrzymywania prowizji ze składu tranzytowego.

§ 30. Uprawnienia statków do zaopatrywania się w nieoclone artykuły techniczne i inwentarzowe.

1) Zagraniczne statki mogą zaopatrywać się w nieoclone artykuły techniczne oraz inwentarzowe w ilościach potrzebnych dla statku.

2) Krajowe statki morskie mogą zaopatrywać się tylko w artykuły techniczne: pokładowe, maszynowe, sanitarne i sygnalizacji radjotechnicznej.

3) Krajowe statki obowiązane są prowadzić dokładne księgi inwentarza okrętowego; księgi te podlegają kontroli celnej. Inwentarz zakupiony zagranicą po dokonaniu odprawy celnej statku powinien być wpisany dodatkowo do księgi inwentarza i podlega zgłoszeniu w urzędzie celnym po zawinięciu do portu polskiego obszaru celnego. Inwentarz nabyty w kraju powinien być również zgłoszony urzędowi celnemu przy wnoszeniu na statek i zapisany w księdze inwentarza. Zapisanie w księdze powinno być stwierdzone przez urząd celny.

§ 31. Dostawa na statek prowizji i artykułów technicznych nieoclonych.

1) Celem dostarczenia na statek prowizji i artykułów technicznych nieoclonych przedsiębiorstwo składowe powinno przedłożyć urzędnikowi nadzorującemu tranzytowy skład dla zaopatrywania statków kartę wydania według załączonego wzoru Nr. 11 w trzech egzemplarzach. Przed dostarczeniem prowizji na krajowe jachty, łodzie sportowe lub kutry rybackie kierownik statku (kapitan, szyper) powinien udowodnić na żądanie urzędu celnego, że statki udają się do portów zagranicznych.

2) Prowizja i artykuły techniczne powinny być, po zrewidowaniu ich i wypełnieniu karty wydania, dostarczane na statek pod konwojem celnym i oddane kapitanowi statku lub jego zastępcy za pokwitowaniem na pierwszym egzemplarzu karty wydania. Drugi egzemplarz karty pozostaje przy księdze składowej, trzeci zaś egzemplarz wydaje się przedsiębiorstwu składowemu.

3) Jeżeli nie zachodzi obawa nadużyć, naczelnik urzędu celnego może na wniosek przedsiębiorstwa składowego zezwolić na dostarczanie prowizji i artykułów technicznych na statek bez konwoju celnego pod warunkiem, że należności celne i inne (art. 43 ust. 3 prawa celnego), ciążące na towarach dostarczanych na statek, zostaną przez przedsiębiorstwo składowe zabezpieczone w sposób przewidziany w § 106 przepisów wykonawczych do prawa celnego. W przypadkach dostarczania prowizji i artykułów technicznych na statek bez konwoju celnego przedsiębiorstwo składowe powinno w karcie wydania oznaczyć nazwę urzędu celnego, w którego okręgu znajduje się statek. Urzędnik nadzorujący skład tranzytowy rewiduje zgłoszone towary i wypełnia kartę wydania, nakłada na towary zamknięcia celne, poczem wręcza stronie kartę wydania w zalakowanej kopercie oraz towa-

ry celem dostarczenia do urzędu celnego odbiorczego wymienionego w karcie. Naczelnik urzędu celnego może zarządzić, aby transport omawianych towarów odbywał się w workach, koszach i t. p. specjalnie przystosowanych do nakładania zamknięć celnych. Dostawione towary urząd celny odbiorczy poddaje rewizji zewnętrznej, a w razie podejrzenia także rewizji wewnętrznej, potwierdza na karcie wydania ich odbiór i dozoruje przez swojego urzędnika oddanie towarów kapitanowi statku lub jego zastępcy. Wydane ze składu tranzytowego towary powinny być dostarczone na statek w terminie określonym przez urzędnika nadzorującego tranzytowy skład celny. Postanowienia § 109 przepisów wykonawczych do prawa celnego o odpowiedzialności strony za niedostawione towary mają analogiczne zastosowanie.

4) Po sprawdzeniu przez kapitana lub jego zastępcę dostarczonego towaru i potwierdzeniu odbioru towar powinien być złożony w pomieszczeniu statku pod zamknięciem celnem. Urząd celny może zwolnić od zamknięcia celnego potrzebne zaraz dla statku artykuły techniczne oraz potrzebne dla załogi i podróżnych (§ 29) artykuły spożywcze według norm ustalonych w § 32.

5) Dostarczenie prowizji i artykułów technicznych powinno być odnotowane w obydwóch egzemplarzach spisu prowizji (w egzemplarzu kapitana oraz egzemplarzu znajdującym się w urzędzie celnym — § 14 ust. 2) z oznaczeniem nazwy tranzytowego składu celnego oraz daty i numeru karty wydania. Egzemplarz pierwszy karty wydania powinien być dołączony do egzemplarza spisu prowizji znajdującego się w urzędzie celnym. Po wyjściu statku w morze egzemplarz pierwszy karty wydania z potwierdzeniem wyjścia statku doręcza się urzędnikowi nadzorującemu tranzytowy skład celny, celem dołączenia do księgi składowej.

6) Przedsiębiorstwu składowemu przysługuje prawo, poza wydawaniem towarów dla potrzeb statków, również wywozu przechowywanych w składzie towarów spowrotem zagranicę. W tych przypadkach przedsiębiorstwo obowiązane jest przedłożyć urzędowi celnemu konosament wywozowy. Urząd celny może żądać od przedsiębiorstwa składowego przedłożenia konosamentu wywozowego również i w tych przypadkach, gdy ilość zamówionego dla statku towaru przekracza normalne zapotrzebowanie.

§ 32. Normy zaprowiantowania.

1) Racje dziennego zaprowiantowania jednej osoby, jeżeli chodzi o artykuły przywiezione z zagranicy na statku (§ 11 ust. 5), bądź dostarczone ze składu tranzytowego dla zaopatrywania statków (§ 29) — nie mogą przekraczać:

napojów alkoholowych . . .	¼ litra
wina lub moszczu winnego albo miodu	½ „
piwa	5 but.
tytoniu do	50 gr. albo
papierosów do	50 szt. albo
cygar do	10 „
tytoniu do żucia do	20 gr
zapałek	1 pudełko
konserw mięsnych	200 gr
„ rybnych	100 „
„ owocowych . . .	500 „
„ warzywnych . . .	500 „
mleka kondensowanego . . .	300 „
cukru	200 „
kawy	50 „
herbaty	10 „
kakao	250 „
czekolady	250 „

2) Dla kapitana statku mogą być wydane racje podwójne.

3) Niewymienione w powyższym wykazie artykuły zaprowiantowania mogą być wydawane na statek w ilościach rzeczywistej potrzeby.

§ 33. Uprawnienia statków do zaopatrywania się w artykuły krajowego pochodzenia.

1) Przy zaprowiantowaniu artykułami krajowego pochodzenia, podlegającemi cłu wywozowemu względnie ograniczeniom wywozowym, statki krajowe i zagraniczne mogą zabierać bez cła i bez pozwoleń wywozowych artykuły tego rodzaju w ilościach potrzebnych zarówno na czas postoju w porcie polskiego obszaru celnego, jak również na czas zagranicznej podróży.

2) Przy zaprowiantowaniu artykułami krajowego pochodzenia podlegającemi z tytułu wywozu zagranicę zwolnieniu od opłat monopolowych względnie od podatku pośredniego mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 29 i 32.

3) Dostarczenie na statek artykułów wymienionych w ust. 2 należy notować w spisie prowizji (§ 31 ust. 5).

4) Statki nieutrzymujące komunikacji z portami zagranicznemi nie korzystają z uprawnień przewidzianych w ust. 2 niniejszego paragrafu.

5) Niewymienione w ustępach 1 i 2 niniejszego paragrafu wszelkie inne artykuły krajowego pochodzenia mogą być dostarczane na statki tak krajowe jak również zagraniczne bez żadnego ograniczenia.

6) Dostawa artykułów z wolnego obrotu na statki odbywa się pod ogólną kontrolą celną.

§ 34. Zaprowiantowanie okrętów wojennych.

1) Zaprowiantowanie zagranicznych okrętów wojennych ze składów tranzytowych odbywa się na ogólnych zasadach ustalonych w §§ 29, 30, 31 i 33.

2) Przepis ust. 1 niniejszego paragrafu ma analogiczne zastosowanie do polskich okrętów wojennych, jeżeli udają się do portów zagranicznych. Wydanie prowiantu dla polskich okrętów wojennych następuje na pisemny wniosek zatwierdzony przez Dowódcę Floty. Wniosek powinien zawierać wyszczególnienie żądanego prowiantu i stwierdzenie, że okręt udaje się do portu zagranicznego.

3) Dostawa na okręty wojenne prowiantu zagranicznego, tudzież artykułów krajowego pochodzenia, podlegających cłu wywozowemu względnie ograniczeniom wywozowym, oraz arty-

kułów podlegających zwolnieniu przy wywozie od opłat monopolowych względnie od podatku pośredniego, podlega kontroli celnej.

4) Prowiant zabrany przez okręty wojenne pozostaje na statku bez zamknięcia celnego, nie może być jednak zniesiony na ląd bez zgłoszenia urzędowi celnemu.

§ 35. Odprawa towarów ze składu tranzytowego do wolnego obrotu.

W wyjątkowych przypadkach, za każdorazowem zezwoleniem urzędu celnego, towary złożone w składach tranzytowych dla zaopatrywania statków mogą być odprawiane do wolnego obrotu. Zgłoszenie towarów do odprawy następuje w tych przypadkach na formularzu według wzoru Nr. 7 do przepisów wykonawczych do prawa celnego. Odprawa towarów odbywa się na ogólnych zasadach.

D. WYWÓZ.

§ 36. Zgłoszenie towarów do wywozu.

1) Towary przeznaczone do wywozu statkiem zagranicę powinny być zgłoszone w morskim urzędzie celnym przed ich załadowaniem na statek i to w takim czasie, aby odprawa celna mogła być dokonana bez spowodowania opóźnienia zamierzonego odejścia statku.

2) W każdym przypadku zgłoszenia przez stronę w urzędzie celnym towaru dla dokonania odprawy celnej wywozowej powinna strona podać nazwę statku, na który towar ma być załadowany, jak również określić czas rozpoczęcia ładowania.

3) Towar zgłoszony do wywozu zagranicę za jednem wywozowem zgłoszeniem celnem nie może być wywożony w różnych odstępach czasu i na różnych statkach.

4) Przy wywozie towarów masowych, których ilość może być ustalona dopiero po załadowaniu, urząd celny może zezwolić na złożenie przez stronę dokumentu odprawy wywozowej, wyszczególniającego tylko rodzaj towaru wywożonego z tem, że dalsze dane (waga, wartość i t. p.) zostaną odpowiednio uzupełnione po załadowaniu towaru. W każdym razie uzupełnienie dokumentu odprawy wywozowej powinno nastąpić przed odejściem statku. Jeżeli towary takie podlegają cłu wywozowemu, strona powinna przed rozpoczęciem załadowania złożyć odpowiednie zabezpieczenie należności celnych lub przedłożyć dokumenty zwalniające przeznaczoną do wywozu ilość towarów od cła wywozowego. Podczas ładowania organ celny notuje załadowane ilości towarów. Po ukończeniu ładowania notatkę tę sprawdza się według konosamentów, poczem załatwia się zgłoszenie wywozowe. Notatkę podpisaną przez funkcjonarjusza celnego dozorującego załadowanie dołącza się do zgłoszenia wywozowego.

§ 37. Rejestracja i odprawa wywozowa towarów.

1) Wszystkie przesyłki zgłoszone do odprawy wywozowej na piśmie, jak również przesyłki podlegające ograniczeniom wywozowym, zgłaszane ustnie, morski urząd celny zapisuje do rejestru zgłoszeń celnych wywozowych, prowadzonego podwójnie zapomocą papieru barwiącego, według wzoru Nr. 12. Osobnego rejestru wywozu morski urząd celny nie prowadzi. Pierwszy egzemplarz rejestru zgłoszeń celnych wywozowych wraz z właściwemi zgłoszeniami celnemi odsyła urząd do kontroli w terminie ustalonym dla przedkładania rejestru wywozu.

2) Odprawy wywozowej towarów zgłoszonych w morskim urzędzie celnym dokonywa się na ogólnych zasadach. Przy ustalaniu wagi towarów wymienionych w § 60, wywożonych w znacznych ilościach — urząd celny uprawniony jest do korzystania z pomocy zaprzysiężonych rzeczoznawców.

3) Towary odprawiane do wywozu pozostają do czasu ich załadowania na statek pod kontrolą celną.

4) Towary odprawione do wywozu w wewnętrznym urzędzie celnym i dostawione morskiemu urzędowi celnemu pod zamknięciem celnem celem wywozu zagranicę, morski urząd celny przyjmuje pod dozór i po stwierdzeniu, że zamknięcia celne nie zostały naruszone, zezwala na załadowanie towarów na statek pod kontrolą celną. Towary te rejestruje się tylko w zgłoszeniu ogólnem wywozowem statku. W ten sam sposób rejestruje się przesyłki przekazane do morskiego urzędu celnego pod kontrolą skarbową celem wywozu zagranicę.

5) Odprawa celna towarów masowych może być dokonywana jednocześnie z załadowaniem na statek.

§ 38. Odprawa wywozowa podróżnych i ich bagażów.

Podróżni wyjeżdżający zagranicę drogą morską obowiązani są przed wejściem na statek zgłosić się wraz z posiadanym bagażem w urzędzie celnym lub w wyznaczonem przez urząd celny pomieszczeniu dla dokonania wywozowej odprawy celnej. Jeżeli warunki miejscowe tego wymagają, odprawa podróżnych może być przeprowadzona przy wejściu podróżnych na statek. Odprawa wywozowa odbywa się na ogólnych zasadach.

§ 39. Zgłoszenie zamiaru załadowania statku.

1) O zamierzonem ładowaniu towarów na statek powinien kapitan statku lub pośrednik okrętowy zawiadomić we właściwym czasie na piśmie urząd celny, który wyznacza urzędnika dla sprawowania nadzoru nad tą czynnością.

2) Zawiadomienie może być uskutecznione na zgłoszeniu ogólnem wywozowem (wzór Nr. 14).

§ 40. Wstępna rewizja wywozowa statku.

Przed rozpoczęciem ładowania urząd celny przeprowadza rewizję pomieszczeń ładunkowych na statku. Dokonanie tej rewizji należy odnotować w zgłoszeniu załadowania statku (§ 39).

§ 41. Załadowanie towarów.

1) Ładowanie towarów na statek odbywa się pod dozorem celnym.

2) Podczas ładowania urzędnik celny sprawdza na podstawie posiadanych dokumentów odprawy ilość, rodzaj i znaki załadowywanego towaru, poczem stwierdza na dokumentach celnych dokonanie załadowania na statek.

3) Na czas przerwy w ładowaniu oraz w przypadkach, gdy statek nie wychodzi zagranicę bezpośrednio po ukończeniu załadowania, urząd celny nakłada na luki i włazy, do których załadowano towary, zamknięcia celne lub też ustanawia na statku stały dozór celny na koszt przewoźnika. Przy wywozie towarów masowych wolnych od cła wywozowego urząd celny może odstąpić od nałożenia zamknięć celnych i ustanowienia stałego dozoru celnego.

4) Kontrola załadowania towarów, odprawionych już ostatecznie na wywóz w wewnętrznych urzędach celnych, odbywa się, po sprawdzeniu całości zamknięć celnych na dostawionych towarach, według ogólnych zasad, dotyczących kontroli załadowania towarów odprawionych na miejscu.

5) Od chwili przyjęcia pierwszego ładunku do chwili wyjścia z portu statek pozostaje pod dozorem celnym.

§ 42. Równoczesne ładowanie i wyładowanie towarów.

Równoczesne ładowanie na statek i wyładowanie ze statku towarów jest dopuszczalne w wyjątkowych przypadkach za zezwoleniem urzędu celnego.

§ 43. Odładowanie towarów przy wywozie.

1) Na wniosek kapitana statku lub jego pełnomocnika czasowe odładowanie towarów ze statku może być dokonane za zezwoleniem urzędu celnego tylko w razie uzasadnionej potrzeby, jak np. w razie grożącego niebezpieczeństwa dla statku, w celu innego rozmieszczenia towarów na statku, w razie sporu co do ilości załadowanych towarów i t. p.

2) Odładowanie towarów powinno być dokonane przez przewoźników również na żądanie urzędu celnego, względnie na żądanie władz portowych, po zawiadomieniu urzędu celnego.

§ 44. Zgłoszenie wyjścia statku.

Przed wyjściem statku z portu kapitan statku względnie pośrednik okrętowy składa urzędowi celnemu pisemne zgłoszenie wyjścia statku w dwóch egzemplarzach (wzór Nr. 13).

§ 45. Odprawa wyjściowa statku.

1) Na podstawie zgłoszenia wyjścia urząd celny przeprowadza odprawę wyjściową statku.

2) Wyznaczonemu do odprawy wyjściowej statku urzędnikowi celnemu kapitan statku lub pośrednik okrętowy składa zgłoszenie ogólne wywozowe statku (manifest wywozowy) według wzoru Nr. 14, w którem powinny być wyszczególnione wszystkie towary załadowane na statek, jak również ilość zabranej poczty oraz węgla i olejów bunkrowych. O towarach niewyładowanych ze statku, wywożonych spowrotem zagranicę, powinna być w zgłoszeniu ogólnem wywozowem uczyniona adnotacja z powołaniem się na manifest względnie osobny spis (§ 7 ust. 7).

3) Celem przyśpieszenia odprawy wyjściowej towary mogą być wpisywane do zgłoszenia ogólnego wywozowego przed rozpoczęciem ładowania (§ 39 ust. 2) lub w toku ładowania.

4) Na towary wymienione w zgłoszeniu ogólnem wywozowem statku powinny być złożone urzędowi celnemu konosamenty. Jeżeli na pewne towary konosamentów nie wystawia się, powinno być złożone urzędowi celnemu potwierdzenie odbioru kapitana statku (pokwitowanie sternika).

5) Po sprawdzeniu dokumentów wywozowych urzędnik celny przeprowadza ostateczną rewizję wyjściową statku. Przy rewizji tej należy sprawdzić, czy nałożone zamknięcia celne na pomieszczeniach, a ewentualnie i na towarach, są nienaruszone, czy dostarczona na statek prowizja nieoclona znajduje się na statku oraz czy na statku nie znajdują się towary nieodprawione do wywozu przez urząd celny i niewyszczególnione w zgłoszeniu ogólnem. Wynik ostatecznej rewizji urzędnik celny oznacza w zgłoszeniu ogólnem wywozowem statku oraz w spisie prowizji i zasobów okrętowych.

6) Po dokonaniu rewizji wyjściowej urzędnik celny podpisuje zezwolenie na wyjście statku w części drugiej zgłoszenia wyjścia statku (wzór Nr. 13), poczem jeden egzemplarz wręcza kapitanowi; drugi egzemplarz przechowuje się w urzędzie celnym.

7) Jeżeli statek pozostawał podczas postoju w porcie pod stałym dozorem celnym, obowiązek przeprowadzenia rewizji wyjściowej statku odpada.

8) Po załatwieniu wszystkich formalności celnych statek pozostaje pod stałym dozorem celnym aż do chwili odbicia statku od nabrzeża, przyczem, z wyjątkiem pilota, nikt już bez zezwolenia urzędu celnego nie ma prawa wstępu na statek. Wyjście statku stwierdza urzędnik celny w zgłoszeniu według wzoru Nr. 13.

§ 46. Postępowanie z dokumentami wywozowemi.

1) Po wyjściu statku urząd celny wypełnia rubryki 9 — 11 rejestru statków (wzór Nr. 6) i dołącza zgłoszenie wyjścia statku do tego rejestru.

2) Na podstawie potwierdzonego zgłoszenia ogólnego wywozowego (§ 45 ust. 5) urząd celny potwierdza wywóz towarów zagranicę na poszczególnych dokumentach odprawy celnej, przyczem numery tych dokumentów notuje w zgłoszeniu ogólnem wywozowem (rubryka 8).

3) Zgłoszenia ogólne wywozowe urząd celny zapisuje do rejestru zgłoszeń ogólnych wywozo-

wych, prowadzonego według załączonego wzoru Nr. 15. Zgłoszenia ogólne oraz konosamenty stanowią załączniki do tego rejestru.

§ 47. Załadowanie towarów w kilku urzędach celnych w obrębie jednego portu.

1) Jeżeli załadowanie towarów na statek odbywa się w kilku urzędach celnych w obrębie jednego portu, urząd celny, na którego terenie rozpoczęto załadowanie, potwierdza pod ostatnią bieżącą pozycją zgłoszenia ogólnego wywozowego załadowanie towarów na statek i przesyła zgłoszenie w zamkniętej kopercie do właściwego drugiego urzędu celnego. Towary załadowane w drugim urzędzie celnym powinny być dopisane w zgłoszeniu ogólnem nadesłanem z poprzedniego urzędu celnego, ponadto kapitan statku względnie pośrednik okrętowy powinien złożyć osobne zgłoszenie ogólne wywozowe, obejmujące tylko towary załadowane na terenie drugiego urzędu celnego. Drugi urząd celny potwierdza w zgłoszeniu nadesłanem z pierwszego urzędu, obejmującem również towary doładowane, załadowanie tych towarów na statek (pod ostatnią bieżącą pozycją) i zgłoszenie to oraz zgłoszenie obejmujące tylko towary załadowane na jego terenie odsyła do właściwego następnego urzędu celnego w zamkniętej kopercie. Każdy następny urząd postępuje w sposób wyżej wskazany. Urząd celny wyjściowy potwierdza na wszystkich przesłanych egzemplarzach zgłoszenia (na stronie pierwszej) wynik ostatecznej rewizji wyjściowej oraz wyjście statku zagranicę i odsyła zgłoszenia niezwłocznie bezpośrednio do właściwych urzędów celnych, zatrzymując jedynie zgłoszenie obejmujące towary załadowane na statek na jego terenie. Na zatrzymanym egzemplarzu urząd celny wyjściowy notuje nazwę urzędu celnego, do którego odesłane zostało zgłoszenie obejmujące wszystkie towary załadowane na statek.

2) Konosamenty powinny być złożone najpóźniej po ukończeniu załadowania w ostatnim urzędzie celnym. Urząd celny wyjściowy odsyła konosamenty do urzędów celnych, na których terenie towary załadowano.

3) Każdy urząd celny zapisuje do rejestru zgłoszeń ogólnych wywozowych (wzór Nr. 15) zgłoszenia, obejmujące towary załadowane na jego terenie. Zgłoszenie obejmujące wszystkie towary załadowane na statek rejestruje ten urząd celny, na którego terenie statek rozpoczął załadowanie.

E. UŁATWIENIA CELNE W RUCHU MORSKIM.

§ 48. Zawinięcie statku do portu z konieczności.

1) Jeżeli w związku z zawinięciem statku z konieczności do portu okaże się potrzeba naprawy uszkodzeń statku, a dla umożliwienia naprawy — konieczność częściowego lub całkowitego wyładowania towarów znajdujących się na statku, kapitan statku powinien zawiadomić o tem urząd celny. Wyładowanie towarów odbywa się pod kontrolą celną, przyczem jednocześnie sporządza się spis towarów wyładowanych. Spis ten podpisuje kapitan statku i urzędnik celny. Spis może być zastąpiony manifestem zagranicznym, na którym urzędnik celny oznacza wyładowane towary. Towary wyładowane pozostają pod stałym dozorem celnym na koszt przewoźnika aż do chwili dokonania naprawy statku i powrotnego załadowania wszystkich towarów na statek. O załadowaniu towarów spowrotem na statek czyni urzędnik celny adnotację w spisie lub manifeście zagranicznym.

2) Towary, które ze względu na stan statku nie będą mogły być spowrotem na statek załadowane, podlegają przechowaniu na ogólnych zasadach na podstawie konosamentu zastępczego (wzór Nr. 5).

§ 49. Ułatwienia dla jachtów, kutrów rybackich i statków żeglugi przybrzeżnej.

1) Do jachtów, statków sportowych i spacerowych, kutrów i łodzi rybackich oraz statków żeglugi przybrzeżnej stosuje się ułatwienia przewidziane w §§ 171 i 172 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

2) Przybywające z zagranicy lub wyjeżdżające zagranicę statki, należące do klubów tak krajowych jak i zagranicznych, podlegają rewizji celnej na ogólnych zasadach. Jeżeli statek nie przywozi lub nie wywozi żadnych towarów przeznaczonych na handel, kapitan statku składa na piśmie deklarację o przyjeździe lub odjeździe według załączonego wzoru Nr. 16. Natomiast w razie przywozu lub wywozu towarów, przeznaczonych na handel, kapitan statku powinien złożyć zgłoszenie ogólne statku (wzór Nr. 1), względnie zgłoszenie ogólne wywozowe (wzór Nr. 14).

3) Krajowe kutry i łodzie rybackie powracające z morza podlegają ogólnemu nadzorowi celnemu. Kutry rybackie krajowe, wracające z portów zagranicznych, jak również kutry rybackie zagraniczne podlegają zgłoszeniu w urzędzie celnym; jeżeli przywożą towary pochodzenia zagranicznego, kierownik kutra powinien przedstawić zgłoszenie ogólne statku (wzór Nr. 1).

4) Statki służbowe (motorówki, kutry, łodzie i t. p.), należące do władz urzędujących na terenie portu są wolne od kontroli celnej, urzędowi celnemu służy jednak prawo zbadania w każdym czasie takiego statku.

5) Dalsze zarządzenia w sprawie kontroli celnej statków wymienionych w niniejszym paragrafie wydaje Dyrekcja Ceł w Gdańsku i Urząd Celny w Gdyni we własnym zakresie, stosownie do potrzeb wynikających z miejscowych warunków.

§ 50. Przewóz drogą morską towarów pochodzących z wolnego obrotu w kraju.

1) Towary pochodzące z wolnego obrotu w kraju, przewożone drogą morską z jednego portu krajowego do drugiego portu krajowego, podlegają odprawie przekazowej za listem przejściowym w sposób ustalony przepisami wykonawczemi do prawa celnego i instrukcją manipulacyj-

ną. Przewóz takich towarów może odbywać się tylko na statkach krajowych.

2) Do przekazywania towarów wymienionych w ust. 1 uprawnione są wszystkie morskie urzędy celne, a gdy towary przeznaczone do przewozu drogą morską są ładowane wewnątrz kraju, — również wewnętrzne urzędy celne.

3) Przed załadowaniem towarów na statek strona powinna złożyć urzędowi celnemu list przejściowy ze wskazaniem statku, na który towar ma być załadowany. Rejestracja listów przejściowych i odprawa zgłoszonych towarów odbywa się na ogólnych zasadach. W sprawie zabezpieczenia celnego od towarów, podlegających cłu wywozowemu lub ograniczeniom wywozowym, mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 106 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

4) Załadowanie towarów na statek odbywa się pod kontrolą celną. Po ukończeniu załadowania urząd celny nakłada na pomieszczenie ładunkowe zamknięcia celne, czyniąc o tem adnotację w liście przejściowym. Jeżeli nie zachodzi podejrzenie co do możliwości zamiany towarów w drodze, a stwierdzenie tożsamości towarów w urzędzie celnym odbiorczym nie napotka na żadne trudności, urząd celny może odstąpić od nałożenia zamknięć celnych.

5) Przy odbiorze towarów przekazanych za listem przejściowym urząd celny odbiorczy postępuje według ogólnych zasad ustalonych w przepisach wykonawczych do prawa celnego i instrukcji manipulacyjnej.

6) Przy przekazywaniu towarów wolnych od cła wywozowego i ograniczeń wywozowych list przejściowy może być zastąpiony zgłoszeniem ogólnem wywozowem (wzór Nr. 14). W tych przypadkach wniosek o przekazanie strona umieszcza na pierwszej stronicy zgłoszenia ogólnego ze wskazaniem urzędu celnego odbiorczego. Po dokonaniu odprawy towarów i załadowaniu ich na statek pod kontrolą celną urzędnik celny zaopatruje takie zgłoszenie na pierwszej stronie u góry w adnotację: „Towar z wolnego obrotu" i umieszcza pod nią datę, podpis i pieczęć urzędową. W rubryce „uwagi" zgłoszenia należy oznaczyć ilość nałożonych plomb celnych. Zgłoszenie wręcza urząd celny kierownikowi statku w zalakowanej kopercie adresowanej do urzędu celnego odbiorczego. Zgłoszeń takich nie zapisuje się do rejestru listów przejściowych.

7) Jeżeli urzędem celnym odbiorczym jest urząd celny położony wewnątrz kraju, morski urząd celny wejściowy ogranicza się jedynie do zbadania listu przejściowego lub zastępującego go dokumentu (ust. 6), umieszcza na nim adnotację „Widziano dnia . . . . . .", podpis i pieczęć urzędową, poczem oddaje go spowrotem przewoźnikowi. W razie podejrzenia o nadużycie morski urząd celny może przeprowadzić rewizję ładunku. Ewentualne doładowanie lub odładowanie towarów oraz zdjęcie i nałożenie nowych plomb celnych morski urząd celny poświadcza w liście przejściowym lub zastępującym go dokumencie.

8) Przekazywania za listem przejściowym nie stosuje się przy przewozie towarów z wolnego obrotu przeznaczonych do osobistego użytku podróżnych lub dla drobnego handlu uprawianego przez mieszkańców miejscowości nadmorskich oraz przy przewozie takich towarów w obrębie wód wewnętrznych (§ 2 ust. 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego).

9) Gdyby tego wymagały warunki miejscowe, Dyrekcja Ceł w Gdańsku i Urząd Celny w Gdyni mogą wprowadzić (w razie potrzeby we wzajemnem porozumieniu) dalsze ułatwienia przy przewozie między Gdynią a Gdańskiem towarów pochodzących z wolnego obrotu.

§ 51. Przewóz towarów pod konwojem celnym.

1) Morskie urzędy celne mogą zezwalać na przewóz towarów celnych oraz towarów z wolnego obrotu do innego morskiego urzędu celnego pod konwojem funkcjonarjuszów celnych. Przewóz taki odbywa się na wniosek oraz odpowiedzialność strony i zasadniczo pod zamknięciem celnem. W razie potrzeby może być przeprowadzona przed wysłaniem rewizja wewnętrzna takiego towaru.

2) Przewóz pod konwojem towarów celnych odbywa się według zasad ustalonych w § 59 instrukcji manipulacyjnej; przy przewozie towarów z wolnego obrotu list przejściowy może być zastąpiony zgłoszeniem ogólnem wywozowem (§ 50 ust. 6).

3) Przy przewozie pod konwojem celnym nie pobiera się zabezpieczeń celnych.

F. PRZEDMIOTY AWARYJNE.

§ 52. Pojęcie przedmiotów awaryjnych.

Przedmiotami awaryjnemi są:

a) przedmioty wyrzucone przez morze na brzeg lub uratowane z brzegu w czasie katastrofy statku,

b) przedmioty wyłowione lub wydobyte na morzu lub na wodach przybrzeżnych i przywiezione następnie do polskiego obszaru celnego.

§ 53. Rejestracja przedmiotów awaryjnych.

1) Przedmioty awaryjne wymienione w § 52-a urząd celny przyjmuje pod dozór celny na podstawie protokólarnego opisu sporządzonego wspólnie z właściwym urzędem dla spraw rozbitków i zapisuje je do rejestru przedmiotów awaryjnych, który może być prowadzony na formularzu rejestru przywozu (wzór Nr. 2 do instrukcji manipulacyjnej). Protokół stanowi załącznik do powyższego rejestru.

2) Przedmioty awaryjne wymienione w § 52-b urząd celny przyjmuje pod dozór celny na podstawie zgłoszenia ogólnego statku (§ 159 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego i § 7 ust. 1-a niniejszej instrukcji).

§ 54. Postępowanie z przedmiotami awaryjnemi.

1) Jeżeli niema wątpliwości, że uratowane towary są pochodzenia krajowego, urząd celny na

wniosek osoby uprawnionej do rozporządzenia towarami zwalnia je z pod dozoru celnego celem wydania do wolnego obrotu, przyczem krajowe towary, podlegające opłatom monopolowym i podatkom pośrednim, urząd celny zwalnia z zachowaniem przepisów z zakresu monopolów i podatków pośrednich. O zwolnieniu od cła towarów krajowych, przy których wywozie strona korzystała z pomocy finansowej Skarbu Państwa, decyduje Ministerstwo Skarbu.

2) Towary pochodzące z awarji, a niepodpadające pod przepis ust. 1, urząd celny utrzymuje pod dozorem celnym na ogólnych zasadach. W przypadkach, gdyby przyjęcie przedmiotów wymienionych w § 52-a pod bezpośredni dozór urzędu celnego było utrudnione lub połączone ze znacznemi kosztami, urząd celny może pozostawić znalezione przedmioty w przechowaniu i pod dozorem urzędu dla spraw rozbitków morskich, który w tym przypadku ponosi odpowiedzialność za te towary.

3) Osobę, uprawnioną do rozporządzania przedmiotami awaryjnemi, wskazuje urzędowi celnemu urząd dla spraw rozbitków morskich. Osoba ta powinna zgłosić towary wymienione w ust. 2 do odprawy celnej na ogólnych zasadach (odprawa ostateczna, przekazowa, na skład, powrotny wywóz).

4) Jeżeli zgłoszenie do odprawy celnej lub uiszczenie należności celnych nie nastąpi w przepisanym okresie, urząd celny postępuje według ogólnych zasad zgłoszenia towarów z urzędu i sprzedaży z przetargu. Towary szybko psujące się podlegają sprzedaży z przetargu, jeżeli w ciągu 24 godzin od chwili ich przyjęcia pod dozór celny nie zostały przez stronę zgłoszone do odprawy celnej.

5) Cenę wywoławczą ustala urząd celny w porozumieniu z urzędem dla spraw rozbitków morskich. Cena wywoławcza przedmiotów awaryjnych obejmuje koszta przetargu, należności celne i inne (art. 43 ust. 3 prawa celnego), przewozowe, składowe i przeładunkowe oraz określoną przez urząd dla spraw rozbitków morskich sumę nagrody za ratowanie.

6) Uszkodzone zagraniczne przedmioty awaryjne mogą być sprzedawane według ich wartości. Uszkodzenie towarów powinno być stwierdzone protokólarnie przez urząd celny i urząd dla spraw rozbitków morskich. Jako uszkodzone uważać należy tylko takie towary, które na skutek doznanej awarji straciły swoją właściwą wartość na rynku handlowym. Przy sprzedaży tych towarów potrąca się na rzecz Skarbu Państwa tytułem cła przywozowego dziesiątą część kwoty uzyskanej z przetargu; należności manipulacyjnych w tym przypadku nie pobiera się.

§ 55. Postępowanie w przypadkach, gdy osoba uprawniona do rozporządzania przedmiotami awaryjnemi nie jest znana.

1) Jeżeli osoba uprawniona do rozporządzania przedmiotami awaryjnemi nie jest znana, urząd dla spraw rozbitków morskich przeprowadza postępowanie wywoławcze, przewidziane w osobnych przepisach o rozbitkach morskich, i o wyniku postępowania zawiadamia urząd celny. Do chwili ukończenia postępowania wywoławczego urząd celny wstrzymuje dalsze postępowanie z przedmiotami awaryjnemi; wyjątek stanowią towary szybkopsujące się, które mogą być sprzedane przed ukończeniem postępowania wywoławczego.

2) Osoba, wskazana przez urząd dla spraw rozbitków morskich jako uprawniona do rozporządzenia towarem, powinna towar zgłosić do odprawy celnej w ciągu 30 dni po dniu otrzymania przez urząd celny zawiadomienia z urzędu dla spraw rozbitków morskich. Po upływie tego okresu urząd celny postępuje z towarem w myśl ogólnych zasad.

3) Jeżeli w postępowaniu wywoławczem nie zostaje ustalona osoba uprawniona do rozporządzenia towarem, to stosownie do obowiązujących przepisów o rozbitkach morskich, towary wymienione w § 52-a przechodzą na własność Skarbu Państwa a towary wymienione w § 52-b na własność znalazcy. O przejściu towarów na własność Skarbu Państwa względnie znalazcy urząd dla spraw rozbitków morskich zawiadamia właściwy urząd celny.

4) Towary, które przeszły na własność Skarbu Państwa, sprzedaje urząd celny na ogólnych zasadach. Jeżeli suma wszystkich ciążących na towarze należności (§ 54 ust. 5) przewyższa rynkową wartość tego towaru, wartość ta stanowi cenę wywołania.

5) Z towarami, które przeszły na własność znalazcy, postępuje się w sposób wskazany w ust. 2. W przypadkach, gdy uiszczenie należności celnych nie nastąpi w przepisanym okresie, urząd celny sprzedaje towar w drodze przetargu, przyczem przepis § 54 ust. 6 ma analogiczne zastosowanie.

§ 56. Sprzedaż przedmiotów awaryjnych przez urząd dla spraw rozbitków morskich.

1) Jeżeli przedmioty awaryjne pozostawione zostały w przechowaniu urzędu dla spraw rozbitków morskich (§ 54 ust. 2), urząd ten może przeprowadzić sprzedaż tych przedmiotów w porozumieniu z urzędem celnym. O terminie sprzedaży urząd celny powinien być powiadomiony przynajmniej na 24 godziny przed sprzedażą.

2) Należności celne ciążące na towarze powinny być niezwłocznie po sprzedaniu towaru wpłacone do kasy urzędu celnego. Do deklaracji płatniczej należy dołączyć jeden egzemplarz protokółu sprzedaży. Jeżeli towar przeszedł na własność Skarbu Państwa (§ 55 ust. 3), należy do kasy urzędu celnego wpłacić osiągniętą ze sprzedaży kwotę, po potrąceniu ciążących na towarze kosztów.

G. ODPRAWA PRZYWOZOWA STATKÓW.

§ 57. Zgłoszenie do odprawy celnej statków zagranicznego pochodzenia, sprowadzanych z zagranicy na stałe lub do czasowego użytku.

1) Statki zagranicznego pochodzenia, jako to: statki handlowe wszelkiego rodzaju, jachty, kutry

rybackie i wszelkie inne jednostki pływające, sprowadzane drogą morską z zagranicy do polskiego obszaru celnego dla stałego lub czasowego użytku, powinny być niezwłocznie po przybyciu z zagranicy zgłoszone w najbliższym morskim urzędzie celnym.

2) Właściciel lub kapitan statku (szyper) względnie pośrednik okrętowy zgłasza statek przez wręczenie urzędowi celnemu zgłoszenia ogólnego statku (wzór Nr. 1) w dwóch egzemplarzach, z zaznaczeniem na stronie drugiej zgłoszenia, że statek jest wprowadzony do polskiego obszaru celnego na stałe lub czasowo. Zgłoszenie takie stanowi dokument wstępny w rozumieniu § 28 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

3) Jeżeli statek zagranicznego pochodzenia, sprowadzony do polskiego obszaru celnego do stałego lub czasowego użytku, przywozi towary przeznaczone do wyładowania w porcie polskiego obszaru celnego, to towary te powinny być zgłoszone urzędowi celnemu według zasad ustalonych w części B niniejszej instrukcji, niezależnie od obowiązku zgłoszenia statku jako środka przewozowego w myśl przepisu ustępu 2.

4) Statki zgłoszone według przytoczonych wyżej zasad urząd celny zapisuje do rejestru statków (§ 13) oraz do rejestru zgłoszeń ogólnych (§ 15) i wydaje na nie konosament zastępczy (§ 7 ust. 2).

5) Zgłoszenie statku do odprawy celnej powinno nastąpić w okresie ustalonym w § 33 przepisów wykonawczych do prawa celnego. W przypadku, gdy statek, podlegający ostatecznej odprawie celnej, przybędzie do portu po raz pierwszy na krótki okres czasu, urząd celny może odroczyć dokonanie odprawy celnej do następnego zawinięcia statku do portu. Odprawa celna odbywa się na ogólnych zasadach. Dokonanie odprawy celnej należy odnotować w rejestrze statków (§ 13), w rubryce uwagi.

6) Nie wymaga się złożenia zgłoszenia ogólnego (ust. 2) na łodzie, również motorówki i kajaki, wprowadzane przez osoby zamieszkałe zagranicą, przybywające do polskiego obszaru celnego na czasowy pobyt, jeżeli mają służyć do osobistego użytku tych osób. Do statków tych stosuje się przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 387).

H. KONTROLA STATKÓW ŻEGLUGI PRZYBRZEŻNEJ, PRZEWÓZ DROGĄ MORSKĄ Z POLSKI DO W. M. GDAŃSKA I ODWROTNIE TOWARÓW PODLEGAJĄCYCH OPŁATOM WEWNĘTRZNYM.

§ 58. Krajowe statki pasażerskie w żegludze przybrzeżnej.

Krajowe statki pasażerskie, kursujące drogą morską pod polską lub gdańską banderą pomiędzy portami polskiego obszaru celnego, pozostają podczas pobytu w porcie pod kontrolą celną. O czasie nadejścia tych statków przedsiębiorstwo żeglugowe obowiązane jest powiadomić zawczasu urząd celny.

§ 59. Przewóz drogą morską z Polski do W. M. Gdańska i odwrotnie towarów, podlegających opłatom wewnętrznym.

Przewóz drogą morską z Polski do W. M. Gdańska i odwrotnie towarów, będących przedmiotem monopolu, lub podlegających opłatom monopolowym albo podatkom pośrednim, odbywa się na zasadach przewidzianych w umowie polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r. oraz w osobnych przepisach regulujących obrót temi artykułami.

J. RZECZOZNAWCY WSPÓŁDZIAŁAJĄCY PRZY USTALANIU ILOŚCI NIEKTÓRYCH TOWARÓW PRZY ODPRAWIE CELNEJ.

§ 60. Warunki dopuszczenia rzeczoznawców do współdziałania przy ustalaniu ilości towarów.

1) Przy odprawie celnej ryżu, nasion oleistych, zbóż w ziarnie i strączkowych, ziarn kakaowych, ekstraktu kwebrachowego, skór surowych, kalafonji, żywicy, zwierzęcych tłuszczów surowych i odpadkowych, tranu, mąki, bawełny i drzewa, przewożonych drogą morską, morskie urzędy celne mogą ustalać ilość tych towarów na podstawie zaświadczeń publicznych rzeczoznawców, trudniących się zawodowo ustalaniem ilości towarów. Ministerstwo Skarbu może zezwolić na stosowanie tego ułatwienia również przy odprawie celnej innego rodzaju towarów.

2) Publiczny rzeczoznawca, zamierzający współdziałać przy ustalaniu ilości towarów dla celów odprawy celnej, powinien złożyć w urzędzie celnym podanie oraz na dowód posiadania wymaganych uprawnień i kwalifikacyj dołączyć zaświadczenie właściwej Izby Przemysłowo - Handlowej.

3) Czynności publicznych rzeczoznawców w zakresie współdziałania z władzami celnemi przy ustalaniu ilości towarów może spełniać tylko osoba pełnoletnia, nieposzlakowana i posiadająca zaufanie władz celnych.

4) Rzeczoznawca powinien być przez urząd celny zaprzysiężony; wystarcza jednak złożenie dowodu, że zaprzysiężenia dokonała Izba Przemysłowo - Handlowa. Na dowód zaprzysiężenia rzeczoznawcy przez urząd celny spisuje się protokół, który podpisuje naczelnik urzędu celnego względnie jego zastępca i zaprzysiężony rzeczoznawca.

5) Rzeczoznawcy, na dowód dopuszczenia do współdziałania z władzami celnemi przy ustalaniu ilości towarów, urząd celny wydaje pisemne upoważnienie. Upoważnienie wydaje się aż do odwołania, albo też na ściśle określony czas.

6) W miarę zachodzących potrzeb i po zasięgnięciu opinji Izby Przemysłowo - Handlowej naczelnik urzędu celnego może dopuścić do współdziałania z władzami celnemi przy ustalaniu ilości towarów dla celów odprawy celnej również

niepublicznych rzeczoznawców, na warunkach ustalonych dla rzeczoznawców publicznych. W tych przypadkach opinja wydana przez Izbę Przemysłowo - Handlową zastępuje zaświadczenie przewidziane w ust. 2.

7) Przy wykonywaniu czynności, związanych z ustalaniem ilości towarów, rzeczoznawca może posługiwać się personelem pomocniczym. Czynności personelu powinny być przez rzeczoznawcę kontrolowane. Urząd celny może w poszczególnych przypadkach zarządzić zaprzysiężenie personelu pomocniczego, nie wydaje jednak temu personelowi pisemnego upoważnienia przewidzianego w ust. 5.

§ 61. Ustalanie ilości towarów.

1) Ustalanie ilości towarów przez rzeczoznawcę odbywa się zasadniczo w toku odprawy celnej. Za zgodą urzędu celnego ilość towaru może być przez rzeczoznawcę ustalona przed odprawą celną.

2) Wniosek o przyjęcie przez urząd celny dla celów odprawy celnej zaświadczenia, wymienionego w § 60 ust. 1), strona powinna umieścić w zgłoszeniu celnem w rubryce „uwagi" z podaniem nazwiska zaprzysiężonego rzeczoznawcy, powołanego do ustalenia ilości towaru. Powołanie rzeczoznawcy, celem ustalenia ilości towaru, udzielenie mu wyjaśnień co do stanu, rodzaju, miejsca złożenia towaru i t. p. powinno być dokonane staraniem strony.

3) Ustalanie ilości towarów może się odbywać tylko zapomocą narzędzi mierniczych legalizowanych, legalnych i rzetelnych.

4) Rzeczoznawca obowiązany jest ustalać ilość towarów z największą dokładnością przez faktyczne wyważenie lub wymierzenie całej przesyłki. Towary jednogatunkowe, nieopakowane lub znajdujące się w opakowaniach jednakowego rodzaju i jednakowej wagi, mogą być wyważane partjami: jeżeli waga poszczególnych sztuk jest różna, należy ustalić wagę każdej sztuki oddzielnie.

5) Wyniki wyważenia lub wymierzenia poszczególnych sztuk lub partji rzeczoznawca powinien bezpośrednio po ich ustaleniu zapisywać do księgi, prowadzonej według wzoru zatwierdzonego przez urząd celny. Zapisy powinny być uskuteczniane w ten sposób, aby urząd celny mógł otrzymać dokładny obraz sposobu ustalania ilości i sprawdzić rachunkowe wyliczenie. Nie jest dopuszczalne uskutecznianie zapisów do księgi po ukończeniu wyważenia lub wymierzenia, na podstawie notatek sporządzanych w toku wyważania lub wymierzania.

§ 62. Zaświadczenia o ustalonej ilości towarów.

1) Na podstawie zapisów w księdze rzeczoznawca sporządza zaświadczenie o ustalonej ilości towaru. Zaświadczenie powinno zawierać:

a) znaki i numery, ilość sztuk i rodzaj opakowania,
b) rodzaj towaru,
c) wagę ogólną przesyłki (cyframi i słownie),
d) dokładny czas rozpoczęcia i ukończenia wyważenia lub wymierzenia,
e) oznaczenie środka przewozowego, do którego towar przeładowano (numer wagonu, nazwę statku i t. p.) lub magazynu, w którym towar po ustaleniu ilości pozostawiono,
f) oświadczenie rzeczoznawcy, że wykazaną ilość ustalił osobiście lub przez swój personel pomocniczy oraz, że przeładowanie kontrolował osobiście lub przez swój personel pomocniczy,
g) datę i własnoręczny podpis rzeczoznawcy.

2) Zaświadczenie sporządza się albo bezpośrednio w księdze albo na osobnym arkuszu. Jeżeli zaświadczenie zostało sporzadzone oddzielnie, rzeczoznawca powinien do zaświadczenia dołączyć karty z zapisami z księgi.

3) W przypadkach, gdy odprawa celna towarów masowych odbywa się jednocześnie z przeładowaniem i trwa kilka dni, urzędnikowi odprawiającemu powinny być na jego żądanie przedkładane karty z zapisami z księgi, codziennie za każdy dzień ubiegły.

4) Urząd celny może zażądać, aby rzeczoznawca sporządził oddzielne zaświadczenie dla każdego dokumentu odprawy celnej ze wskazaniem numeru i rodzaju tego dokumentu.

5) Za czynności, wykonywane przy ustaleniu ilości towarów przez personel pomocniczy, rzeczoznawca odpowiada w tej samej mierze, jakby czynności te wykonał osobiście. Podpisywanie zaświadczeń przez osobę należącą do personelu pomocniczego nie jest dopuszczalne, chociażby nawet dana osoba była przez urząd celny zaprzysiężona.

6) Czynności rzeczoznawcy i jego personelu pomocniczego, związane z ustaleniem ilości towarów dla celów odprawy celnej, podlegają ogólnej kontroli celnej.

7) Zaświadczenie o ustalonej ilości towaru urząd celny może uznać tylko wówczas, gdy niema wątpliwości, że ono dotyczy towarów wyszczególnionych w dokumencie odprawy celnej. Jeżeli ustalenie ilości nastąpiło przed zgłoszeniem towarów do odprawy celnej, rzeczoznawca powinien ponadto stwierdzić na piśmie, że towary od ukończenia wyważenia lub wymierzenia do chwili rozpoczęcia rewizji celnej znajdowały się pod jego nadzorem oraz, że ustalona przez niego ilość towarów nie uległa zmianie i jest zgodna z zaświadczeniem.

8) Urząd celny może odmówić uznania zaświadczenia w przypadkach, gdy prawdziwość danych zawartych w zaświadczeniu nasuwa jakiekolwiek wątpliwości.

9) Urzędnikom urzędu celnego odprawiającego przysługuje każdego czasu prawo: wglądu do księgi z zapisami rzeczoznawcy, żądania od rzeczoznawcy i personelu pomocniczego wyjaśnień co do sposobu ustalenia ilości towarów oraz sprawdzenia ilości towarów wymienionych w za-

świadczeniu. Jeżeli przy sprawdzaniu wagi zostanie stwierdzona różnica większa niż 2% w stosunku do wagi poszczególnych sztuk lub partji, wykazanej w zaświadczeniu, należy ponownie wyważyć całą przesyłkę.

10) Zaświadczenia wraz z załącznikami urzędnik celny dołącza do dokumentu odprawy celnej, czyniąc o tem adnotację w rubryce „uwagi" tego dokumentu.

11) Rzeczoznawca obowiązany jest przechowywać księgi z zapisami w ciągu dwóch lat i okazywać je na każde żądanie organów celnych.

§ 63. Zawieszenie ważności lub cofnięcie upoważnień wydanych przez urząd celny rzeczoznawcom.

W razie niestosowania się rzeczoznawcy lub jego personelu do przepisów zawartych w §§ 60—62 w części określającej obowiązki rzeczoznawcy, zwłaszcza w razie stwierdzenia niedokładnego lub nieprawidłowego określenia ilości towarów i sporządzenia zaświadczeń, niestosowanie się do zarządzeń władz celnych, wydawanych w zakresie obowiązków rzeczoznawcy przy współdziałaniu w ustalaniu ilości towarów dla odprawy celnej, oraz w razie ujawnienia nadużyć popełnionych przez rzeczoznawcę lub jego personel, urząd celny ważność wydanego w myśl § 60 ust. 5 upoważnienia zawiesza lub je cofa; w przypadkach ujawnienia nadużyć celnych zawieszenie ważności upoważnienia lub cofnięcie tegoż stosuje się niezależnie od wdrożenia postępowania karnego.

K. PRZEPISY KOŃCOWE.

§ 64. Wejście w życie instrukcji morsko - celnej.

1) Instrukcja niniejsza obowiązuje po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia w Monitorze Polskim.

2) Jednocześnie uchyla się zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 maja 1930 r. w sprawie instrukcji morsko - celnej dla Urzędu Celnego w Gdyni (Monitor Polski Nr. 138, poz. 202).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 6 kwietnia 1936 r. Nr. 81, poz. 158).

Wzór Nr 1
do § 7 ust. 1-a.

Urząd Celny ....

Nazwa linji regularnej ....

Kierunek kursu ....

Nazwa firmy zgłaszającej statek

ZGŁOSZENIE OGÓLNE STATKU
(Manifest wyładunkowy).

Statek ....
(Rodzaj i nazwa statku)

Przynależność państwowa ....

Znak rozpoznawczy ....

Pojemność tonn rej. .... brutto .... netto ....

Port macierzysty statku ....

Port z którego statek przybył bezpośrednio ....

Imię i nazwisko kapitana ....

Potwierdzam odbiór .... konosamentów
po zarejestrowaniu
.... dnia .... 19.... r.

....
podpis maklera

Niniejsze zgłoszenie obejmuje .... arkuszy
Odebrano .... konosamentów.
.... dnia .... 19.... r

....
podpis urzędnika przyjmującego zgłoszenie

POUCZENIE:

1) Zgłoszenie powinno być przedstawione urzędowi celnemu w dwóch egzemplarzach; ponadto powinny być przedstawione urzędowi celnemu odpisy zgłoszenia w ilości egzemplarzy niezbędnej do dokonania wyładowania

2) Zgłoszenie powinno obejmować wszystkie towary przeznaczone do wyładowania, nie wyłączając towarów uratowanych na morzu; jeżeli statek posiada towary przeznaczone do dalszego przewozu, należy o tem uczynić adnotację w zgłoszeniu, z powołaniem się na manifest wystawiony zagranicą, względnie na osobny spis tych towarów.

3) Gdy statek przychodzi próżny, należy to wyraźnie zaznaczyć w zgłoszeniu.

4) Zgłoszenie i odpisy powinny być sporządzone pismem czytelnem; zgłoszenie i odpisy sporządzone nieczytelnie lub wadliwie może urząd celny odrzucić.

5) Poprawki w zgłoszeniu i dalszych dokumentach powinny być stwierdzone podpisem kapitana lub pośrednika okrętowego.

6) Jednocześnie ze zgłoszeniem należy przedstawić manifest wystawiony zagranicą oraz konosamenty na towary przeznaczone do wyładowania.

7) Zgłoszenie powinno być podpisane przez kapitana statku lub pośrednika okrętowego; wymienieni ponoszą odpowiedzialność za zgłoszenie towarów niezgodne z rzeczywistością.

8) Kapitan względnie pośrednik okrętowy nie ponoszą odpowiedzialności za określenie wagi i rodzaju towarów w zgłoszeniu ogólnem, jeżeli w nim wyraźnie zaznaczą, że waga i rodzaj towarów nie są im znane.

Rej. statków pcz. .... Zgłoszenie przyjęto dnia .... godz ...... Nazwa statku .... Rej. zgł. ogólnych (manif. wyład.) poz. ....

	Poz. kolejna	Odbiorca	Znaki i numery	Ilość sztuk	Rodzaj opakowania	Rodzaj towaru	Waga ogólna w kg.	Port nadania	Magazyn wyładunkowy	Wynik sprawdzenia przy przyjęciu	Załatwienie urzędowe			Uwagi (numer zgłoszenia celnego protokół sprzedaży zniszczenia i t. p.).
											Data	Nazwa i pozycja rejestru lub księgi	Ilość sztuk i rodzaj opakowania	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Prawdziwość zgłoszenia stwierdzam własnoręcznym podpisem

.................., dnia .... 19........ r.

....
kapitan statku

Wzór Nr 2
do § 7 ust. 1—c

Wykaz włazów i skrytek

w statku ....
nazwa i rodzaj statku

prowadzonym przez kapitana ....

....

Rej. statków poz. ....

Rej. zgł. ogólnych (manifestów wyład.)

poz. ....

wynik rewizji celnej

I	wyrażona słowami ilość		I ilość zamknięć celnych		UWAGI
Wyszczególnienie pomieszczeń	pomieszczeń	dostępów	plomb	pieczęci	
Ładownie przednie					
Ładownie środkowe					
Ładownie tylne.					
Ładownie węglowe (Bunker). .					
Włazy do tanków balastowych					
Włazy do tanków z wodą do picia					
Właz do przedziału dziobowego (kotwicznego)					
Właz do przedziału rufowego .					
Właz pomiarowy (na statkach z górnym pokładem ochronnym)					
Drzwi wodoszczelne w grodziach wodoszczelnych					

II

Grodzie pomiędzy ładowniami jako też pokłady są urządzone tak bezpiecznie i silnie, że nie dają dostępu do wyszczególnionych w poz. I pomieszczeń inaczej, niż za pomocą dostępów zgłoszonych w tej pozycji

albo też

są tego rodzaju, iż zachodzi potrzeba urządzenia osobnych zamknięć dla zabezpieczenia wymienionych pomieszczeń.

II

Wynik sprawdzenia

(zgodnie lub nie)

i uwagi.

III

Skrytki, których przy powierzchownych oględzinach nie można spostrzec: ....

....

....

III

Wynik sprawdzenia (zgodnie lub nie)

IV

Na pokładzie znajdują się następujące towary ilość sztuk i rodzaj): ....

....

....

....

....

IV

Wynik sprawdzenia (zgodnie lub nie)

Ręczę za prawdziwość zgłoszenia i obowiązuję się utrzymać zamknięcia celne w stanie nienaruszonym.

.............................., dnia .... 19..........

....

Kapitan statku

Urząd Celny

....

, dnia ....

Pieczęć urzędowa

Podpisy urzędników celnych

Rej. statków poz. ....

Rej. zgł. ogólnych (manif.

wyład.) poz. ....

Wzór Nr. 3.
do § 7 ust. 1-d.

SPIS PROWIZJI I ZASOBÓW OKRĘTOWYCH

statku (żaglowego, parowego, motorowego*) .... o pojemności tonn brutto..................
(nazwa statku)

netto.................. z załogą, składającą się z .... ludzi (łącznie z kapitanem), przybywającego z ....

pod dowództwem kapitana ....

....

WSKAZÓWKI

1) W spisie należy wyszczególnić znajdujące się na statku a przeznaczone dla załogi, pasażerów i statku ilości prowizji i zasobów, jak również inwentarz okrętowy z wyjątkiem:
 a) takich zasobów gospodarczych na statku (farba olejna, smary, pakuły i t. d.), które znajdują się w ilości, odpowiadającej niewątpliwie zwykłemu zużyciu;
 b) zwykłego osprzętu okrętowego (przyborów okrętowych);
 c) innych przedmiotów inwentarza, jeżeli są wpisane do księgi inwentarzowej statku;
 d) przedmiotów używanych, przeznaczonych dla własnego użytku podróżnych i załogi, wolnych od cła w myśl art 22 ust. II, pkt. 1—6 prawa celnego.
2) Jeżeli na statkach prowadzi się osobne księgi prowizji, wystarczy powołanie się na te księgi; rewidujący urzędnik celny sprawdza prowizję według tych ksiąg i stwierdza swoim podpisem.
3) Waga przedmiotów podlegających zgłoszeniu może być podana w przybliżeniu.
4) Spis prowizji sporządza się w dwóch równobrzmiących egzemplarzach.
5) Gdyby dla spisu prowizji, zasobów lub inwentarza druk ten nie wystarczał, należy dalsze przedmioty wykazać na osobnym arkuszu i dołączyć go trwale do druku.
6) Prowizja i zasoby okrętowe, które mają być zniesione ze statku na ląd, powinny być zgłoszone urzędowi celnemu. Jednocześnie ze zgłoszeniem należy przedłożyć urzędowi celnemu znajdujący się na statku spis prowizji i zasobów okrętowych celem odnotowania. Prowizja i zasoby okrętowe znoszone ze statku na ląd podlegają odprawie celnej na ogólnych zasadach.

*) Niepotrzebne skreślić.

Nazwa przedmiotów	Ilość zgłoszonej prowizji wzgl. powołanie się na księgę prowizyjną	Ilość prowizji wydanej do spożycia na statku 1)			Uwagi urzędu celnego
		dnia	dnia	dnia	
I. Prowizja					
1. Napoje:					
Piwo, porter					
Napoje alkoholowe					
Wino, moszcz winny i miód . . .					
2. Środki żywnościowe:					
Masło, margaryna . . . . . kg					
Kawior . . . . kg					
Mięso i wyroby mięsne . . . kg					
Konserwy mięsne w puszkach . .					
Konserwy rybne w puszkach . .					
Konserwy owocowe w puszkach .					
Konserwy warzywne w puszkach .					
Sosy i soki . . . . kg					
Makaron, wermiszele . . . . kg					
Ryż . . . . kg					
Mleko kondensowane w puszkach .					
Ziemniaki . . . . kg					
Chleb . . . . kg					
Mąka. . . . . kg					
Wyroby cukiernicze . . . . kg					
Owoce suszone . . . . . . kg					
Owoce świeże . . . . . . kg					
Sól . . . . kg					

Nazwa przedmiotów	Ilość			Uwagi
	zgłoszona	wywieziona spowrotem	oclona	
	kg	kg	kg	
II. Zasoby okrętowe statku przewyższające zwykłe zużycie:				
Farby				
Pokost				
Liny				
Gwoździe i nity				
Materjały do oświetlenia				
Materjały pędne				
Oleje smarowe				
Mydło				
III. Inwentarz okrętowy, niewpisany do księgi inwentarzowej:				
....				

I. Przyjście:

Prawdziwość zgłoszenia stwierdzam swoim podpisem

.... dnia .... 19 .... r.

Kapitan statku

I. Przyjście:

Sprawdzono i znaleziono zgodnie ze zgłoszeniem.

Urząd celny w ....

dnia .... 19 .... r.

Pieczęć urzędowa: Podpisy urzędników celnych

Cukier . . . . kg					
Syropy . . . . kg					
Czekolada . . . . kg					
Kakao . . . . kg					
Przyprawy korzenne . . . . kg					
Kawa . . . . kg					
Herbata . . . . kg					
Ser . . . . kg					
3. Wyroby tytoniowe i zapałki:					
Tytoń . . . . kg					
Cygara sztuk					
Papierosy sztuk					
Zapałki pudełek					

II. Wyjście:

Prawdziwość zgłoszenia stwierdzam swoim podpisem

dnia .... 19 r.

Kapitan statku

II. Wyjście:

Sprawdzono i znaleziono zgodnie ze zgłoszeniem.

Urząd celny w ....

Rejestr zgłoszeń ogólnych wywozowych poz. ....

.... dnia .... 19..... r.

Pieczęć urzędowa: Podpisy urzędników celnych

U w a g a: 1) wypełnia urząd celny w przypadkach, gdy towar zostaje pod zamknięciem celnem.

Wzór Nr. 4
do § 7 ust. 1—f.

Rej. statków poz. ....

Rej. Zgłosz. ogólnych (manif. wyład.) ....

poz. ....

Nazwa statku

S P I S

przedmiotów, podlegających cłu, przywiezionych przez kapitana i załogę statku.

1) Spis powinien być wręczony urzędowi celnemu razem ze spisem prowizji i zasobów okrętowych.

2) W spisie powinien być wymieniony cały skład załogi.

3) Członek załogi nieposiadający żadnych przedmiotów do oclenia podpisuje się również, wpisując w rubrykach dla oznaczenia przedmiotów wyraz „nic".

My niżej podpisani oświadczamy, że posiadamy tylko towary wyszczególnione obok naszych podpisów i obowiązujemy się nie zabierać tych towarów na ląd bez zezwolenia urzędu celnego.

L. p.	Nazwisko i imię	Stopień służb.	Wino, moszcz winny i miód		Napoje alkoholowe		Tytoń		Cygara		Papierosy		Inne towary	Podpis kapitana, oficerów i członków załogi	Wydano dodatkowo do spożycia	UWAGI
			zgł.	zam.	zgł.	zam.	zgł.	zam.	zgł.	zam.	zgł.	zam.				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1																
2																
3																
4																
5																
6																
7																
8																
9																
10																
11																
12																
13																
14																
15																

Potwierdzam, że powyższy spis zawiera nazwiska wszystkich członków załogi statku. Pozatem oświadczam, że nie przywiozłem jakichkolwiek innych towarów lub paczek stanowiących dary.

.... dnia .... 19 ..... r.

(Podpis kapitana)

dnia .... 19 ..... r.

....

(Podpis urzędnika celnego)

Wzór Nr. 5.
do § 7 ust. 2.

Konosament zastępczy dla ruchu morskiego.

Data przybycia ....

Nazwa statku ....

Port nadania ....

Odbiorca ....

Znaki ....

Numery

Ilość sztuk i rodzaj opakowania ....

Nazwa towaru ....

Waga w kg. — miara ....

Podpis kapitana statku ....

Podpis urzędnika celnego ....

Wzór Nr. 6.
do § 13 ust. 1.

Urząd Celny w ....

REJESTR STATKÓW

Rok ....

Niniejszy rejestr zawiera
.... kart przesznurowanych
.... dnia .... 19 .... r.

....
Naczelnik Urzędu

....
Urzędnik prowadzący rejestr

L. p.	Data nadejścia	Nazwa i rodzaj statku	Nazwisko kapitana	Port macierzysty	Port, z którego statek przybył	Nazwa urzędu celnego, który przyjął zgłoszenie ogólne statku	Uwagi	Data wyjścia	Port przeznaczenia	Nazwa urzędu celnego wyjściowego	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Wzór Nr. 7.
do § 15 ust. 2.

Urząd Celny w ....

REJESTR ZGŁOSZEŃ OGÓLNYCH

(manifestów wyładunkowych)

Rok ....

Pozycja kolejna	Data wpisania do rejestru	Rodzaj i nazwa statku	Data przyjęcia statku	Rodzaj towaru (ogólnikowo)	Ilość bieżących pozycji manifestu	Ilość konosamentów	Nazwa firmy, która zgłosiła statek	U w a g i
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Wzór Nr 8.
do § 16 ust. 3.

....

....

....

(przedsiębiorstwo maklerskie)

ZLECENIE WYDANIA TOWARÓW.

Niniejszem stwierdzamy, że firma ....

za okazaniem tego zlecenia jest upoważniona do odbioru następujących towarów ....

.... nadanych przez ....

.... pod adresem ....

...., które stanowią część przesyłki z konosamentu zbiorowego Nr ....

wystawionego w .... na s/s .... dnia ....

zarejestrowanego w urzędzie celnym w .... pod poz. .... Konosament zaopatrzony był

w adnotację o przeładunku towaru w porcie .... dnia .... na s/s.

.... dnia .... 19...... r.

Nazwa firmy zgłaszającej towar na skład

....

Wzór Nr. 9
do § 28 ust. 2.

KARTA ZGŁOSZENIA Nr. ....

towaru przeznaczonego do przechowania w składzie tranzytowym firmy „..” nadesłanego bezpośrednio z portu—stacji w ....

Zgłoszenie złożono dnia ....
poz. rejestru przywozu i przek. odbiorczego księgi składowej ....

....
podpis urzędnika

L. p.	Znaki i numery	Ilość sztuk	Rodzaj opakowania	Nazwa towaru (handlowa)	Waga w kg.		Kraj pochodzenia	Uwagi	Wynik stwierdzony przez Urząd celny podczas przyjęcia towaru do składu										Uwagi
					brutto	wymiarowa			znaki i numery	ilość szt. i rodzaj opakowania	taryfowa nazwa towaru	pozycja taryfy celnej	ilość	Waga w kg.		Księga składowa			
														brutto	wymiarowa	konto	str.	poz.	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20

.... dnia .... 19 .... r.

(podpis firmy)

.... dnia .... 19 .... r.

....
(podpis urzędnika celnego)

Wzór Nr. 10.
do § 28 ustęp 3

Urząd Celny w ....

K S I Ę G A S K Ł A D O W A

Rok: .... składu ....

Księga zawiera .... stron przesznurowanych

....
(Podpis Naczelnika Urzędu)

PRZYCHÓD

L. p.	Przyjęto na skład			Rejestr przywoz. poz.	Nr. karty zgłoszenia	Znaki i numery	Ilość sztuk	Rodzaj opakowania	Nazwa towaru handlowa	Nazwa towaru taryfowa	Waga				Ilość sztuk	Kraj pochodzenia	Uwagi
	dzień	m-c	rok								brutto		wymiarowa				
											kg	gr	kg	gr			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		13		14	15	16

ROZCHÓD

L. p.	Nr karty wydania	Pozycja przychodu	Wydano ze składu							Pozostałość			Pozostałość w poz. przychodu	Nazwa statku	Uwagi
			dzień	m-c	rok	Nazwa towaru handlowa	Waga wymiar.		Ilość sztuk	Waga wymiar.		Ilość sztuk			
							kg	gr		kg	gr				
1	2	3	4	5	6	7	8		9	10		11	12	13	14

Wzór Nr. 11.
do § 31 ust. 1.

Karta wydania Nr.

towaru ze składu tranzytowego firmy: ....

.... **na statek** ....

Zgłaszam wniosek o wydanie niżej wymienionych towarów celem dostarczenia na statek.

Adnotacje urzędu celnego.

L. p.	Nazwa towaru (handlowa)	Księga składowa		Ilość	Waga wymiarowa		UWAGI:	L. p.	Taryfowa nazwa towaru (ewent. handlowa)	Pozycja taryfy calnej	Ilość	Waga wymiarowa		UWAGI:
		konto	pozycja		kg.	gr.						kg.	gr	
1	2	3	4	5	6		7	8	9	10	11	12		13

.... dnia .... 19 .... r.

....
Podpis i pieczęć przedsiębiorstwa składowego

....
Podpis urzędnika celnego

.... dnia .... 19 .... r.

Odbiór towarów wymienionych w niniejszej karcie potwierdzam:

.... dn. ....

podpis kapitana statku

URZĄD CELNY

w ....

Wzór Nr 12
do § 37 ust. 1.

REJESTR ZGŁOSZEŃ CELNYCH WYWOZOWYCH

za rok ....

Numer kolejny zgłoszenia	Data wpisania	Nazwa firmy zgłaszającej towar do odprawy	Znaki i numery	Ilość sztuk i rodzaj opakowania	Rodzaj towaru	Waga towaru w kg. wzgl. ilość sztuk	Data wywozu zagranicę i nazwa statku	UWAGI (poz. r. o. c. rej. prz. nad. i t. p.)
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Wzór Nr. 13
do § 44

Zgłoszenie wyjścia statku[1])

Statek (parowy, żaglowy, motorowy).. [2]) znajdujący się pod mojem dowództwem ma odpłynąć dnia........................ o godz. .... do .... [3]).

.... dnia .... 19 r.

Podpis kapitana:

Zezwolenie na wyjście statku.

Ze strony urzędu celnego niema przeszkód do odejścia statku.

.... dnia .... 19 r.

Podpis urzędnika celnego:

Statek.................... załadowany zgodnie ze zgłoszeniem, znajdował się pod dozorem celnym i wyszedł zagranicę dnia........................ o godz. ....

.... dnia .... 19 r.

Podpis urzędnika celnego:

U w a g i: [1]) Zgłoszenie należy przedstawić w dwóch egzemplarzach.
[2]) Nazwa statku.
[3]) Nazwa portu, do którego statek wychodzi.

Urząd celny w ....

Rejestr statków poz. ....

Rejestr zgłoszeń ogólnych wywozowych poz. ....

Nazwa linji regularnej ....

Kierunek kursu ....

Wzór Nr. 14.

do § 45 ust. 2.

ZGŁOSZENIE OGÓLNE WYWOZOWE STATKU

(manifest wywozowy)

Statek (rodzaj i nazwa) ....

port macierzysty ....

znak rozpoznawczy ....

o pojemności rejestrowych tonn .... brutto .... netto ....

prowadzony przez kapitana ....

wychodzący do portu ....

ilość pasażerów ....

Niżej podpisany zgłasza Urzędowi Celnemu w ....

zamiar załadowania towarów na powyższy statek celem wywozu do ....

Załadowanie ma się rozpocząć dnia ....

o godzinie ....

.... dnia .... 19.... r.

(Kapitan statku)

Oświadczam, że towary wyszczególnione w niniejszem zgłoszeniu od poz. .... do poz. ....

zostały załadowane na statek.

Do zgłoszenia dołączam .... sztuk konosamentów.

.... dnia .... 19.... r.

(Kapitan statku)

Stwierdza się zgodny wynik ostatecznej rewizji wyjściowej.

Statek wyszedł zagranicę dnia .... o godzinie ....

(podpis urzędnika celnego)

Zgłoszenie Kapitana								Załatwienie urzędowe	
L. p.	Znaki i numery	Ilość sztuk i rodzaj opakowania	Rodzaj towaru	Waga brutto		Nazwisko osoby rozporządzającej towarem w chwili załad.	Port przeznaczenia	(Numery dokumentów celnych i t. p)	UWAGI
				kg.	g.				
1	2	3	4	5		6	7	8	9

P O U C Z E N I E.

1) Zgłoszenie powinno być sporządzone czytelnie i ma zawierać dokładny wykaz towarów załadowanych na statek; o towarach niewyładowanych, wywożonych spowrotem zagranicę, powinna być w zgłoszeniu uczyniona adnotacja z powołaniem się na manifest wystawiony zagranicą względnie osobny spis tych towarów, złożony przy wejściu statku do portu.

2) Zgłoszenie powinno być podpisane przez kapitana lub pośrednika okrętowego; wymienieni ponoszą odpowiedzialność za zgłoszenie towarów niezgodne z rzeczywistością.

3) Na załadowane na statek towary należy jednocześnie przedłożyć konosamenty.

4) Ewentl. poprawki powinny być stwierdzone własnoręcznym podpisem kapitana lub pośrednika okrętowego.

5) W zgłoszeniu wykazuje się również przedmioty zakupione przez statek dla własnych potrzeb, nie wyłączając węgla i olejów bunkrowych.

Wzór Nr. 15.
do § 46 ust. 3.

Urząd Celny w ....

REJESTR
ZGŁOSZEŃ OGÓLNYCH WYWOZOWYCH
(manifestów wywozowych)

Rok ....

Pozycja kolejna	Data wpisania do rejestru	Rodzaj i nazwa statku	Data odejścia statku	Rodzaj towaru (ogólnikowo)	Ilość bież. pozycji manifest.	Ilość konosamentów	Nazwa firmy, która zgłosiła statek	Uwagi

---

Wzór Nr 16
do § 49 ust. 2.

Rej statków poz. ....

DEKLARACJA
o przyjściu — odejściu — statku.

Nazwa klubu, do którego statek należy ....

Nazwa statku ....

Pojemność statku ....

Port, z którego statek przybył ....

Port, do którego statek się udaje ....

Wyszczególnienie składu załogi ....

Oświadczam, że na statku znajdują się następujące towary, podlegające ocleniu: ....

....

....

....

.... dnia .... 19 r.

....
Podpis kapitana

281.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 marca 1936 r.

w sprawie zaszeregowania kas urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Kielcach, Krakowie, Łodzi i Poznaniu do jednego z dwóch typów (A lub B).

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 80, poz. 499) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Kasy urzędów skarbowych: w Zgierzu, Słupcy, Nakle, Zakopanem, 1 w Sosnowcu i 1 w Krakowie zaszeregowuje się do typu A.

Kasy zaś urzędów skarbowych: 2 w Sosnowcu, 13 i 14 w Łodzi, 2, 3, 4, 5 i 6 w Krakowie zaszeregowuje się do typu B.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Równocześnie częściowej zmianie ulega zarządzenie z dnia 21 grudnia 1931 r. w sprawie zaszeregowania kas urzędów skarbowych do jednego z dwóch typów (A lub B) — (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 36 520), zarządzenie zaś z dnia 12 września 1933 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 26, poz. 241) w sprawie utworzenia kasy typu B przy Ekspozyturze Urzędu Skarbowego w Nakle uchyla się.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 marca 1936 r. Nr. 75, poz. 149).

282.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

L. D. I. 37762/2/35

w sprawie ustalania stanu majątkowego skazanych na podstawie u. k. s. w postępowaniu przed władzami skarbowemi.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

W myśl § 63 rozporządzenia wykonawczego do ustawy karnej skarbowej, władze skarbowe I instancji przed wykonaniem orzeczeń karnych badają przez organa, wskazane w § 15 ust. 2 tego rozporządzenia, stan majątkowy skazanych w celu ustalenia czy — stosownie do przepisu art. 21 u .k. s. — ma nastąpić ściągnięcie kary pieniężnej, czy też wykonanie kary aresztu zastępczego.

Uzyskanie danych, dotyczących stosunków majątkowych skazanego jest niezbędne, bowiem poprzednie dane wskazane przy spisaniu protokółu karnego, mogły w chwili wykonania kary ulec zmianie.

Przeprowadzanie tych badań, wobec znacznej ich ilości, może jednak ujemnie wpływać na sprawne wykonywanie innych czynności powierzonych organom wykonawczym władz skarbowych.

Pozatem badanie stanu majątkowego skazanych jest połączone ze znacznemi wydatkami, związanemi z delegowaniem funkcjonarjuszów do tych czynności.

W celu więc ograniczenia kosztów, jakie pociąga za sobą badanie stanu majątkowego skazanych, jak również w celu uproszczenia urzędowania, Ministerstwo Skarbu upoważnia władze skarbowe do ustalania, w miarę potrzeby, danych określonych w art. 21 u. k. s., drogą bezpośredniej korespondencji z władzami administracji ogólnej lub z władzami samorządowemi.

Na podstawie uzyskanych w ten sposób informacyj władze skarbowe zadecydują, czy ma być ściągana wymierzona skazanemu kara pieniężna, czy też wykonany areszt zastępczy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

283.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 marca 1936 r.

L. D. III. 2679/3/36

w sprawie przyjmowania walorów na należności podatkowe zaległe i bieżące.

§ 1.

Ministerstwo Skarbu ogłasza niniejszem w załączeniu jednolity tekst instrukcji w sprawie przyjmowania walorów na należności podatkowe zaległe względnie bieżące.*)

§ 2.

Okólnik niniejszy wchodzi w życie z mocą obowiązującą z dniem ogłoszenia.

---

*) vide komunikat na str. 355.

§ 3.

Równocześnie tracą moc obowiązującą okólniki:

z dnia 28/7 1933 r. L. D. III. 11148/6/33, 12 stycznia 1934 r. L. D. III. 21623/3/33, 10 kwietnia 1934 r. L. D. III. 5227/3/34, 31 stycznia 1935 r. L. D. III. 17766/3/34 Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5/35, poz. 92, 15 lutego 1935 r. L. D. III. 597/3/35 Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5/35, poz. 103, z dn. 13 marca 1935 r. L. D. III. 3885/3/35 (dwa końcowe ustępy), Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 8, poz. 158, z dn. 12 września 1935 r. L. D. III. 11438/3/35 Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 26, poz. 584.

Podsekretarz Stanu:
(—) *T. Grodyński.*

284.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 marca 1936 r.

L. D. IV. 6523/2/36

w sprawie stosowania stawki konwencyjnej do fornierów nieklejonych wykonanych z drewna orzechowego, kasztanowego i czeczotowego.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Umowa handlowa polsko - austrjacka z dnia 11 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2, z 1935 r. poz. 11), sprostowana w Dz. U. R. P. Nr. 27 z 1935 r. poz. 208, przewiduje stawkę konwencyjną w wysokości 20 zł od 100 kg dla fornierów nieklejonych z drzew egzotycznych, objętych poz. 772 p. 1 taryfy celnej.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że forniery nieklejone, wykonane z drewna orzechowego, kasztanowego i czeczotowego, podlegające ocleniu według poz. 772 p. 1 taryfy celnej, korzystają z wyszczególnionej powyżej stawki konwencyjnej, o ile, naturalnie, są pokryte należycie wystawionemi świadectwami pochodzenia.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 marca 1936 r. Nr. 75, poz. 150).

285.

OKÓLNIK T. 49 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 marca 1936 r.

L. D. IV. 4505/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania poz. 767 i 768)

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Story, wymienione w poz. 767 tar. celnej, są to zasłony, sporządzone z cienkich drewienek (pręcików), połączonych ze sobą nićmi, sznurkiem i t. p. w ten sposób, że tworzą one płaszczyznę, dającą się zwijać w rolkę lub na wałek. Story mogą być również pokryte pospolitemi materjałami, o ile te materjały nie stanowią o istotnej wartości towaru.

2) Żaluzje, wymienione w poz. 768 tar. celnej, są rodzajem okiennic, złożonych z deszczułek (listewek) drewnianych. Deszczułki te połączone są ze sobą ruchomo, wskutek czego przy zapuszczonej żaluzji poszczególne deszczułki mogą przyjmować względem siebie różne nachylenie, a temsamem może być do wewnątrz pomieszczenia dowolnie wpuszczana większa lub mniejsza ilość światła. Żaluzje te, zależnie od konstrukcji, mogą być przy podnoszeniu do góry składane lub nawijane na wałek, bądź też otwierane wraz z ramami, jak zwykłe okiennice.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 marca 1936 r. Nr. 76, poz. 152).

286.

OKÓLNIK T. 50 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 marca 1936 r.

L. D. IV. 6857/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 93 i 869 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Kłącze (korzenie) kurkumy (Rhisoma Curcumae longae fam. Zingiberuceae) podlega ocleniu według poz. 93 taryfy celnej, jako części roślin farbiarskich.

Powyższa kurkuma znana jest również pod nazwą „ostrzysz żółcienia".

2) Szary proszek, składający się z grafitu, tlenku krzemowego, gliny, węgla i sody, używany jako sztuczna zaprawa do form odlewniczych, należy clić według poz. 869 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z niem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 1 kwietnia 1936 r. Nr. 77, poz. 153).

287.

OKÓLNIK T. 51 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 marca 1936 r.

L. D. IV. 4750/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1127).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Za izolowane przewodniki podwójne i wielożyłowe należy uważać:

a) dwa lub więcej pojedyńczych drutów izolowanych, względnie pojedyńczych przewodników izolowanych — wzajemnie skręconych lub splecionych, bez zewnętrznej wspólnej izolacji lub ochrony,

b) dwa lub więcej pojedyńczych drutów izolowanych, względnie pojedyńczych przewodników izolowanych — objętych wspólną izolacją zewnętrzną, lub wspólną ochroną od uszkodzeń mechanicznych (oprócz obołowienia).

2) Pojedyńcze druty i pojedyńcze przewodniki — izolowane oprzędem jedwabnym należy clić według poz. 1127 p. 2 litery odpowiedniej taryfy celnej, z dodatkiem przewidzianym uwagą 1 do tej pozycji.

3) Pojedyńcze druty pokryte emalją, lub inną masą izolacyjną, a następnie owinięte oprzędem z materjałów włóknistych, jako w taryfie celnej osobno niewymienione, należy clić na podstawie art. 4 p. 4 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej z dnia 23 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85/1932, poz. 732) — według poz. 1127 p. 3 litery odpowiedniej taryfy celnej z uwzględnieniem postanowień uwagi 1 do tej pozycji.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 4 kwietnia 1936 r. Nr. 80, poz. 156).

288.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 marca 1936 r.

L. D. IV. 5991/2/36

w sprawie instrukcji o osprzęcie statków morskich, podlegającym cłu łącznie ze statkiem.

Do
Dyrekcji Ceł w Poznaniu i Gdańsku, Inspektoratu Ceł w Gdańsku, oraz Urzędu Celnego w Gdyni.

Na podstawie postanowień art. 13 ustęp 4 prawa celnego oraz na podstawie uwagi 3 do poz. 1154 taryfy celnej przywozowej, wprowadza się załączoną do niniejszego okólnika instrukcję o osprzęcie statków morskich, podlegającym cłu łącznie ze statkiem.

Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 kwietnia 1936 r. Nr. 79, poz. 155).

Załącznik do okólnika Min. Skarbu
L. D. IV. 5991/2/36 z dnia 18 marca 1936 r.

INSTRUKCJA

o osprzęcie statków morskich.

§ 1.

Stosownie do uwagi 3 do poz. 1154 taryfy celnej, osprzęt statku morskiego niezbędny do prawidłowego i bezpiecznego pływania podlega cłu łącznie ze statkiem.

§ 2.

Za osprzęt niezbędny do prawidłowego i bezpiecznego pływania należy uważać następujący inwentarz ruchomy i nieruchomy statku:

I. Inwentarz działu pokładowego.

a) sprzęt bosmański, jak np.:

kluby, bloki, talje, haki, łomy, młotki, kłódki, klucze, drabinki sznurowe, stelingi i t. p. osprzęt do prac bosmańskich; stropy, renery, gaje i t. p. osprzęt takelunkowy; olinowanie i omasztowanie; swajki, młotki, przybijaki, ściągacze, kausze, szekle i t. p. narzędzia do prac linowych; igły żaglowe, haczyki do szycia, rękawiczki i t. p. przyrządy do szycia i reparacji żagli; szczotki stalowe, szczotki rozmaitych rodzajów, szwabry, młotki do rdzy, skrobaczki i t. p. przybory do czyszczenia statku; pendzle, sita, lejki, maszynki do mieszania farb, naczynia do farb i t. p. przybory do malowania statku; narzędzia i przybory ciesielskie; przybory nurkowe; brezenty na luki, pokrowce wszelkiego rodzaju, nawiewniki, tenty od słońca, żagle; lampy pozycyjne, rufowe, kotwiczne, szczytowe, sygnałowe i t. p.; latarnie różne, lampy ręczne i ścienne; trapy, sztormtrapy; maty kokosowe, maty gumowe; miary taśmowe, maszynki do plombowania i t. p. i t. p.;

b) sprzęt ładunkowy, jak np.:

stropy wszelkiego rodzaju, siatki ładunkowe, konopne i stalowe, haki ładunkowe, krętliki, bloki ładunkowe, bloki otwierane, krążki do bloków, renery do wind ładunkowych, liny, łańcuchy i t. p.;

c) sprzęt cumowniczy, jak np.:

cumy manilowe i stalowe rozmaitych długości i średnicy, haki, szekle cumownicze, liny manilowe, konopne i stalowe, bębny na liny, rzutki, odbijacze wszelkich rodzajów i t. p.:

d) sprzęt łańcuchowo-kotwiczny, jak np.:

windy kotwiczne, kabestany, łańcuchy kotwiczne różnych wymiarów, szekle kotwiczne, stopery kotwiczne, kotwice różnych typów i wymiarów i t. p. i t. p.;

e) sprzęt ratowniczy, jak np.:

motorówki i szalupy z kompletnem wyposażeniem i osprzętem (np.: wiosła, dulki, kompasy szalupowe, maszt z takelunkiem, żagle, wiadra, czerpaki, kotwice, dryfkotwy z linami i t. p.), tratwy ratunkowe, pasy ratunkowe, koła ratunkowe, bojki świetlne, plastry i t. p.;

f) sprzęt przeciwpożarowy, jak np.:

gaśnice wszelkich typów, ładunki do gaśnic, pompy pożarowe ręczne kompletne, węże gumowe, węże z materjałów włóknistych, wiadra, topory, bosaki, lampy bezpieczeństwa, maski pożarowe i t. p. i t. p.

II. Inwentarz działu nawigacyjno-sygnałowego.

a) sprzęt nawigacyjny, jak np.:

sondy różnych systemów z kompletnem urządzeniem, logi różne z kompletnem urządzeniem, kompasy okrętowe różne z całkowitem urządzeniem, części kompasów, jak np.: róże kompasowe, magnesy kompasowe i t. p.; pelengatory, lornetki (pryzmatyczne, dzienne i nocne), sekstansy, chronometry, zegarki nawigacyjne, sekundomierze, barometry, barografy, psychrometry, wiatromierze, instrumenty meteorologiczne wszelkiego rodzaju, cyrkle, linijki, kątomierze, mapy morskie, wszelkie tablice nautyczne, locje i t. p.;

b) sprzęt sygnałowy, jak np.:

bandery narodowe (polskie i inne), flagi sygnałowe, flaglinki, rakietnice, rakiety, megafony, kule i stożki sygnałowe, dzwonki alarmowe, przekaźniki maszynowo-sterowe, przekaźniki inne, telefony i t. p. i t. p.

III. Inwentarz działu radjowego.

radjostacje odbiorcze i nadawcze długo i krótko-falowe z kompletnem urządzeniem (oprócz radjoodbiorników w kabinach i pomieszczeniach dla pasażerów i załogi), radjo kierunkowe wraz z przynależną instalacją, mikrofony i głośniki do podawania komendy.

IV. Inwentarz działu elektrotechnicznego.

prądnice, przetwornice, agregaty oświetleniowe, akumulatory, silniki elektryczne do urządzeń wentylacyjnych, do chłodni, do napędu obrabiarek, wind, dźwigów i specjalnych mechanizmów okrętowych, oprócz urządzeń kuchennych, sportowych, rozrywkowych i t. p., niezwiązanych z prawidłową i bezpieczną żeglugą statku, reflektory, lampy elektryczne z żarówkami, umocowane na stałe (oprócz żyrandoli, kandelabrów i t .p. zbytkownych przyborów oświetleniowych); piece elektryczne wmontowane na stałe, przewody elektryczne zainstalowane; wszelkie urządzenia rozdzielcze i regulacyjne, jak np.: tablice rozdzielcze, wyłączniki, bezpieczniki, rozruszniki, oporniki, regulatory i t. p.; przekaźniki elektryczne wszelkiego rodzaju i t. p. i t. p.

V. Inwentarz działu hotelowego.

meble kabin i pomieszczeń pasażerskich, oraz dla załogi — umocowane na stałe; łóżka z materacami — według ilości stałych miejsc dla pasażerów i załogi; wanny, prysznice, umywalnie i klozety — wmontowane na stałe; lustra i zegary umocowane na stałe, oraz inne urządzenia kabin, jadalni, salonów umocowane na stałe.

VI. Inwentarz działu apteczno-sanitarnego.

apteka i lazaret z całkowitem urządzeniem i zapasem leków, zabezpieczających pomoc w razie wypadku.

VII. Inwentarz działu maszynowego.

a) maszyna główna (turbina, silnik spalinowy, maszyna parowa), oraz wszelkie jej części składowe i pomocnicze, jak: wirniki, tłoki, trzony tłokowe, krzyżulce, suwaki, mimośrody, wały, łożyska, kondensatory, zawory, wszelkie mechanizmy maszyny głównej wraz z całą instalacją i rurociągami,

b) kocioł i armatura kotłowa, oraz wszystkie jej części składowe i pomocnicze, jak np. rurki płomienicowe, ruszta boczne i środkowe, ruszta mechaniczne, owale do włazów, zawory (główne, bezpieczeństwa, redukcyjne, zwrotne, odwadniające i t. p.), krany wszelkiego rodzaju, przegrzewacze pary, podgrzewacze wody zasilającej, rurociągi, manometry, zegary kontrolne i t. p. i t. p.,

c) maszyny pomocnicze oraz wszystkie mechanizmy i ich części składowe, jak np.: pompy wszelkiego rodzaju (maszynowe, cyrkulacyjne, zasilające, zenzowe, parowe, balastowe, kondensatoro-

we, solankowe, inżektory, ekshaustory i inne); aparaty do sztucznego ciągu, aparaty smarownicze, mechanizmy nawrotne, maszynki do manewrowania wraz z mechanizmami, mechanizm do obracania głównego wału, kompresory, silniki napędowe do kompresorów, maszyna sterowa, filtry, destylatory, wirówki, kaloryfery rożnych typów, maszyny chłodnicze wraz z całą aparaturą, wszelkie inne aparaty i maszyny dla obsługi statku, windy (ładunkowe, kotwiczne, manewrowe, szalupowe i t. p.), dźwigi, suwnice i t. p. i t. p.,

d) sprzęt maszynowy, jak np. liczniki obrotów, indykatory, telegrafy maszynowe, manometry, vakumetry, bloki, kłódki, lampy, tanki, zbiorniki i t. p.,

e) sprzęt kołtowy, jak np.: aparaty do wyrzucania popiołu, windy do popiołu, taczki, łopaty, kilofy, nawiewniki, węże, termometry i t. p.,

f) zapasowe części maszyn, kotłów, wszelkich mechanizmów pomocniczych, aparatów do obsługi statku, zapasowe śruby okrętowe, oraz inne części zapasowe, niezbędne do prawidłowego i bezpiecznego pływania,

g) materjały pędne, smary, materjały do oświetlenia, oraz farby do konserwacji statku, jak np.: węgiel, olej gazowy, olej smarowy, olej cylindrowy, towot, nafta, benzyna, karbid, pokost, farby patentowe — wszystko w takich ilościach, ile się zmieści w specjalnie na ten cel urządzonych stałych tankach, bunkrach, zbiornikach i pomieszczeniach,

h) narzędzia i przybory warsztatowe, maszynowe i kotłowe, jak np.: obrabiarki do metali i drzewa, imadła, kowadła, miechy kowalskie, młoty różne, przecinaki, łomy, łopaty, nożyce, piły do metali i drzewa, pilniki, dorniki, raszple, cęgi, dłuta, rozwiertniki, siekiery, skrobaczki, śrubokręty, świdry, wiertła, bolce, wiórniki, znaczniki, tastry, gwintowniki, noże tokarskie, grace, dziurkacze, lewary, kleszcze, kolby do lutowania, łańcuszki do czyszczenia rur, lampy (bunkrowe, karbidowe, kotłowe, do lutowania, dla trymerów, do wodowskazów i inne), latarnie naftowe i inne, wagi różne, oliwiarki, okulary ochronne i t. p.

§ 3.

Przy odprawie celnej statku morskiego strona powinna przedstawić wyciąg z ksiąg inwentarzowych, obejmujący ten osprzęt z § 2 niniejszej instrukcji, który jest niezbędny do prawidłowego i bezpiecznego pływania danego statku.

Wyciąg ten powinien być podpisany przez armatora, względnie kapitana statku, oraz opatrzony zaświadczeniem właściwej na danym terenie władzy, stwierdzającem, że osprzęt, według wyciągu, pod względem ilości jak i jakości poszczególnych przedmiotów, odpowiada potrzebom prawidłowego i bezpiecznego pływania danego statku.

Zaświadczenie to wystawia:

a) dla statków zgłoszonych do odprawy celnej w Gdyni — Urząd Morski w Gdyni,

b) dla statków polskich zgłoszonych do odprawy celnej na terenie Wolnego Miasta Gdańska — Urząd Marynarki Handlowej przy Komisarjacie Generalnym Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku,

c) dla innych statków zgłoszonych do odprawy celnej na terenie Wolnego Miasta Gdańska — Kierownik Państwowej Szkoły Morskiej („Leiter der Staatlichen Seefartsschule") w Gdańsku.

§ 4.

Wszelki inwentarz statku morskiego, nieobjęty § 2 niniejszej instrukcji, jak np.: inwentarz hotelowy, restauracyjny, kuchenny, sportowy, rozrywkowy, administracyjny i t. p., jak również inwentarz objęty § 2, lecz niepoświadczony zgodnie z postanowieniami § 3 niniejszej instrukcji, jako niestanowiący osprzętu niezbędnego do prawidłowego i bezpiecznego pływania danego statku, podlega cłu według właściwych pozycyj taryfy celnej.

289.

OKÓLNIK T. 52 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 marca 1936 r.

L. D. IV. 7066/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 668).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Tkaniny, wykonane z materjałów roślinnych, pokryte jedno lub dwustronnie masą, odmienną od masy stosowanej przy wyrobie cerat i to pokryte w ten sposób, iż naśladując skórę, zatraciły rysunek swego splotu, podlegają ocleniu według poz. 668.

Masa, stosowana przy wyrobie cerat, a nieużywana do pokrycia wyżej wymienionych tkanin, stanowi mieszaninę p kostu lnianego, kaoliny i farb lub sadzy z dodatkiem benzyny, względnie nafty lub terpentyny. Cechami rozpoznawczemi zatem dla ceraty będą: powolna zapalność, zapach oleju lnianego i trudna rozpuszczalność w benzynie lub acetonie masy, pokrywającej tkaninę ceratową.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 4 kwietnia 1936 r. Nr. 80, poz. 157).

290.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 marca 1936 r.

L. D. IV. 6740/3/36

w sprawie likwidacji przesyłek niepodjętych po dokonaniu odprawy celnej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Zachodzą przypadki, że strony nie podejmują przez dłuższe okresy czasu przesyłek odprawionych ostatecznie przy przywozie przez urzędy celne, wobec czego przedsiębiorstwa przewozowe lub składowe zgłaszają wnioski o sprzedaż takich przesyłek z publicznego przetargu.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, jak następuje:

1) Niepodjęte przez stronę towary, za które uiszczono należności celne, oraz towary wolne lub zwolnione od tych należności na podstawie taryfy celnej, albo też na podstawie innych przepisów, urzędy celne powinny przekazywać przedsiębiorstwu przewozowemu lub składowemu celem przeprowadzenia dalszego postępowania we własnym zakresie przedsiębiorstwa.

2) Niepodjęte przez strony przesyłki, które zostały zwolnione od należności celnych ze względu na osobę (np. rzeczy przesiedlenia), urzędy celne sprzedają, na wniosek przedsiębiorstwa przewozowego lub składowego, na ogólnych zasadach stosowanych do towarów, od których należności celne nie zostały uiszczone.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

291.

OKÓLNIK T. 59 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 marca 1936 r.

L. D. IV. 6917/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1099, 1085, 1002 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Generatory prądu 3-fazowego ze wzbudnicą nadbudowaną u góry na kadłubie generatora należy traktować jako dwie odrębne maszyny elektryczne i clić według poz. 1099 t. c. każdą według jej właściwej wagi.

2) Posrebrzane wstawki filtrowe, wykonane z mosiądzu o wadze około 2 kg w sztuce, podlegają ocleniu według poz. 1085 p. 10 lit. b) taryfy celnej, ponieważ ta pozycja obejmuje części maszyn i aparatów bez ograniczenia stopnia ich obróbki.

3) Obcęgi żelazne do rozwierania zębów pił tarczowych i gatrowych należy clić według poz. 1002 p. 4 t. c., ponieważ ta pozycja i punkt obejmują wszelkie obcęgi rzemieślnicze.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

292.

OKÓLNIK T. 61 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

L. D. IV. 7365/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1008, 1056 p. 1 i 1059).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Żelazne klucze do rozsuwania szczęk uchwytów uniwersalnych, należy traktować, jako narzędzia osobno niewymienione i przydzielać do poz. 1008 taryfy celnej.

2) Maszyny do wyrobu guzików z aluminjum, pracujące zapomocą skrawania wióra, podlegają ocleniu według poz. 1056 p. 1 taryfy celnej.

3) Maszyny do owijania guzików przędzą podlegają ocleniu według poz. 1059 taryfy celnej.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

293.

OKÓLNIK T. 60 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

L. D. IV. 6734/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 812, 832, 845).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Papier barwiony na powierzchni, chociażby lakierowany, jak również drukowany o ciągłym deseniu, o ile nadchodzi w rolkach o szerokości 45 — 75 cm i długości wstęgi od 3,5 do 8,5 metrów, należy traktować jako obicia papierowe i clić według punktu pierwszego litery odpowiedniej pozycji 832 taryfy celnej.

Wymieniony wyżej papier sprowadzany w rolkach o innej szerokości i długości wstęgi oraz w arkuszach, należy clić według odpowiednich punktów i liter pozycji 812 taryfy celnej.

2) Reklamowe książki, broszury, plakaty, cenniki, katalogi, prospekty i t. p., objęte poz. 845 p. 1 taryfy celnej, podlegają odprawie według poz. 845 p. 1 lit. „c" taryfy celnej, o ile oprócz właściwej im treści, posiadają wyraźnie uwidocznioną nazwę reklamującej się firmy zagranicznej wraz ze wskazaniem adresu jej siedziby, niezależnie od tego czy nazwa ta i adres wykonane są drukiem, czy też stemplem.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

294.

OKÓLNIK T. 62 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

L. D. IV. 6786/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 503, 504, 508 i 656 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Skóry kozie (t. zw. giemzy lub chevreaux) oraz skóry baranie clone są zależnie od rodzaju ich wyprawy i wykończenia według poz. 503, 504 i 508 taryfy celnej.

Odróżnianie skór kozich od baranich, niezbędne dla ustalania właściwej stawki konwencyjnej, polega na badaniu pór włosowych danej skóry.

Na powierzchni skór kozich, przy użyciu silnej lupy, widać pory większe — włosia, a pod nimi mniejsze — puchu. Pory te najczęściej rozmieszczone są grupami, tworząc na skórze linje faliste, przyczem pory mniejsze są prawie równoległe do większych.

Skóry baranie mają pory włosia i puchu prawie jednakowej wielkości, przyczem ułożone są nieprawidłowo w postaci grup, porozmieszczanych bez symetrji.

2) Taśmy, wykonane całkowicie z szychu, a podlegające clu według poz. 656 jako tkaniny szychowe, mogą być sporządzone zarówno z szychu prawdziwego jak i nieprawdziwego, w rozumieniu poz. 1268 taryfy celnej, ponieważ pozycja 656 nie wysuwa żadnych zastrzeżeń co do rodzaju szychu, z którego tkaniny te winny być sporządzone.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

295.

OKÓLNIK T. 63 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

L. D. IV. 7155/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 1062, 1080, 1083, 1099, 1085 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Okrągłe ręczne maszyny dziewiarskie, przeznaczone do specjalnego zszywania (wiązania) wyrobów dzianych, należy clić według poz. 1062 p. 1 lit. „a" taryfy celnej.

2) Agregat do wytwarzania gazu spalinowego z paliwa stałego — węgla kamiennego i drzewnego, koksu, torfu, drewna i t. p. — do silników samochodowych, traktorowych, omnibusowych i t. p. podlega ocleniu, jak następuje: a) generator gazowy — według poz. 1080 punktu odpow. tar. cel.; b) aparat do oczyszczania gazu — według poz. 1083 punktu odpow. tar. cel.; c) elektrowentylator — według poz. 1099 punktu odpow. tar. cel.; d) zbiorniki do wody,

produktów destylacji, rury łącznikowe i t. p. materjał instalacyjny — według materjału i stopnia wykończenia.

3) Oczka do nicielnic z blachy żelaznej należy traktować na podstawie art. 4 p. 1 lit. „b" rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85/1932, poz. 732) jako części maszyn żelazne i przydzielać do poz. 1085 p. 10 lit. „a" taryfy celnej.

Sprzeczne z niniejszym wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

296.

OKÓLNIK T 64 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

L. D. IV. 7358/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 481, 490 i 855).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Luźna masa, składająca się z trocin, azotanu wapnia i krzemionki z dodatkiem wapna, znana w handlu pod nazwą „Acboma", podlega cłu według pozycji 481 taryfy celnej.

2) Luźna masa, składająca się z trocin i soli aluminjowych kwasów tłuszczowych z dodatkiem wosku ziemnego, znana w handlu pod nazwą „Voboma", podlega cłu według pozycji 490 p. 2 taryfy celnej.

3) Luźna masa, składająca się z trocin i krzemionki z dodatkiem szkła wodnego, znana w handlu pod nazwą „Iboma", podlega cłu według pozycji 855 p. 1 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika, sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

297.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

L. D. V. 38009/4/36

w sprawie ulg w podatku przemysłowym na II-ch Międzynarodowych Targach i Aukcjach Futrzarskich w Wilnie.

Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z roku 1934 Nr. 76, poz. 716) zwalnia firmy futrzarskie, które wezmą udział w II-ich Międzynarodowych Targach Futrzarskich w Wilnie oraz w Aukcjach futer surowych w Wilnie w roku 1936, od obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na prowadzone na Targach i Aukcjach zakłady (kioski, stoiska) oraz od państwowego podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego od tranzakcyj dokonanych na Targach i Aukcjach.

Zwolnienie tranzakcyj dokonanych na Targach i Aukcjach od podatku przemysłowego od obrotu może nastąpić tylko pod warunkiem prowadzenia przez biorące udział w Targach i Aukcjach firmy, prawidłowych ksiąg handlowych oraz przedstawienia zaświadczenia Komitetu Wykonawczego Targów i Aukcyj stwierdzającego, iż tranzakcje te dokonane zostały na Targach lub Aukcjach.

Wzór powyższego zaświadczenia ustali Izba Skarbowa w porozumieniu z Komitetem Wykonawczym Targów i Aukcyj.

O powyższem należy zawiadomić Komitet Wykonawczy Targów i Aukcyj Futrzarskich w Wilnie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 38009/4/36

Warszawa, dnia 31 marca 1936 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

298.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 marca 1936 r.

L. D. V. 35901/4/35

w sprawie stosowania art. 8 p. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym przy zatrudnianiu uczniów przemysłowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z przepisami art. 8 p. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 716 z 1934 r.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że nie należy uważać za najemne siły pomocnicze uczniów przemysłowych, o ile są oni zatrudnieni z zachowaniem wymogów art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P., Nr. 53, poz. 468 z 1927 r. i Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350 z 1934), ponieważ zgodnie z przepisami cytowanego prawa stanowisko takich uczniów w zakładzie przemysłowym jest oparte nie na umowie najmu pracy, lecz na umowie nauczania i są oni wyraźnie przeciwstawieni pracownikom przemysłowym. Wobec powyższego ustęp 2 § 51 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 770 z 1934 r.) traktujący ucznia przemysłowego jako siłę obcą, będzie miał zastosowanie jedynie w tych przypadkach, jeżeli uczeń taki będzie zatrudniony bez zachowania wymogów cytowanego artykułu prawa przemysłowego.

Wyjaśnienie niniejsze należy stosować do wszystkich nieprawomocnych wymiarów państwowego podatku przemysłowego od obrotu.

Zarazem Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na postanowienia art. 125 prawa przemysłowego i poleca aby w przypadkach przewidzianych w tym artykule, a stwierdzonych przy lustracji, urzędy skarbowe zwracały się do właściwych władz przemysłowych.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu uchyla okólnik z dnia 9 marca 1933 r. L.D.V.54738/4/33 (Zbiór Okólników, poz. 158), ponieważ kwestje poruszone w dwóch ostatnich ustępach normuje okólnik niniejszy, a pozostałe postanowienia zawarte są obecnie w §§ 83, 84, 100 i 102 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

299.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 marca 1936 r.

L. D. V. 20557/2/36

w sprawie opodatkowania pod. dochodowym potrąceń na t. zw. dług turecki w gorzelniach rolniczych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że w okręgach niektórych Izb Skarbowych, Urzędy Skarbowe, przy ustalaniu dochodu z gorzelni rolniczych doliczają do sumy przychodów te kwoty, które Dyrekcje Państwowego Monopolu Spirytusowego potrącają z przypadających gorzelniom należności za dodatkowo przydzielone dostawy spirytusu, na spłatę t. zw. długu tureckiego.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Dłużnikami długu tureckiego są organizacje gorzelnicze, jednakże dług ten za organizacje spłacają obecnie gorzelnie i to zarówno należące jak i nienależące do organizacyj. Spłata odbywa się w drodze przelewu 50% należności za przydzielane gorzelniom przez Państwowy Monopol Spirytusowy specjalnie na ten cel dostawy spirytusu.

W rezultacie więc gorzelnie dostarczają Państwowemu Monopolowi Spirytusowemu część swej produkcji za połowę normalnej ceny i to nie na podstawie uczestnictwa w operacjach b. monopolu tureckiego, lecz na podstawie **dobrowolnych** zgłoszeń, opartych na indywidualnej kalkulacji kosztów produkcji.

Rozpatrując powyżej przedstawiony stan faktyczny w płaszczyźnie przepisów ustawy o państwowym podatku dochodowym, należy przedewszystkiem stwierdzić, że zastosowanie przy ocenie potrąceń na dług turecki postanowień art. 8 p. 2 ustawy wtedy mogłoby być trafne, gdyby dług ciążył na gorzelniach, czyli w całości był ich długiem własnym. Ponieważ jednak w danym wypadku dłużnikami są organizacje gorzelnicze, posiadające własną osobowość prawną, przeto przepis art. 8 p. 2 nie może mieć zastosowania, kwestję zaś potrącalności rat długu tureckiego w gorzelniach oceniać należy na podstawie przepisów art. 6.

Tutaj mieć należy na uwadze, że wyrażenie przez właściciela gorzelni zgody na potrącenia 50% należności za spirytus dostarczony na podstawie dodatkowego zapotrzebowania. jest warunkiem uzyskania tego zapotrzebowania, wobec czego kwoty potrącone z tego tytułu należą do kosztów uzyskania dochodu (art. 6), ponieważ bez uprzedniego wyrażenia

zgody na potrącenie, przychód z dodatkowego zapotrzebowania na spirytus wogóle nie mógłby być osiągnięty.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu nadmienia, że spłata długu tureckiego na zasadach w zarządzeniu niniejszem przytoczonych ma miejsce poczynając od roku 1933.

O ile chodzi o obowiązek opłacania państwowego podatku przemysłowego od obrotu, to za podstawę wymiaru tego podatku należy przyjmować sumę brutto, a więc bez potrąceń z tytułu długu tureckiego.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

300.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 kwietnia 1936 r.

L. D. V. 4587/1/36

w sprawie ustosunkowania się władz skarbowych do osób, nabywających i utrzymujących samochody.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Szereg organizacyj, zajmujących się zagadnieniem motoryzacji kraju, wysuwa jako jedną z przyczyn powstrzymywania się wielu osób od nabywania samochodów niewłaściwe ustosunkowanie się władz skarbowych do osób, nabywających i utrzymujących samochody.

Organizacje te twierdzą mianowicie, że dla władz skarbowych utrzymywanie samochodu przez osoby prywatne jest rzeczą zbytku, gdyż zdaniem tych władz nabycie i utrzymywanie samochodu pociąga za sobą tak duże wydatki, na które mogą sobie pozwolić tylko osoby, osiągające bardzo duże dochody, w konsekwencji czego fakt nabycia lub utrzymywania samochodu służy jakoby władzom skarbowym za podstawę do podwyższania wymiaru podatku dochodowego.

Uważając sprawę motoryzacji kraju za zagadnienie niezmiernej wagi i dążąc do usunięcia wszelkich przeszkód, hamujących należyte i szybkie rozwiązanie tego zagadnienia, zarządzam co następuje:

Fakt nabycia i utrzymywania przez płatnika samochodu sam przez się nie daje jeszcze podstawy do twierdzenia o osiągnięciu przez płatnika dużych dochodów i nie może zreguły stanowić podstawy do określania dochodów płatnika w kwotach wyższych, niż to wynika z posiadanych przez władzę skarbową materjałów o dochodach ze źródeł dochodowych płatnika. Wydatki bowiem na utrzymanie samochodu uległy w czasach obecnych znacznemu obniżeniu. Wprowadzenie na rynek samochodów małolitrażowych, spalających nieduże ilości benzyny, niewymagających specjalnej obsługi, zniżenie cen opon samochodowych, kosztów garażowania i t. p. spowodowało, że wydatki na utrzymanie takiego małego samochodu wahają się obecnie w granicach 100 — 150 zł miesięcznie, a więc w granicach wydatków, na które może sobie pozwolić nawet płatnik nierozporządzający dużemi dochodami. Należy również mieć na uwadze, że wielu ludzi nawet przy skromnych zarobkach poświęca znaczną część swych dochodów na utrzymanie samochodu dla zadośćuczynienia swym zamiłowaniom do sportów, turystyki i t. p.

Ponadto trzeba stwierdzić, że dla wielu osób samochód wcale nie stanowi przedmiotu zbytku, lecz jest niezbędnym środkiem lokomocji. Dotyczy to w szczególności kupców, przemysłowców, lekarzy, adwokatów i t. p., którzy przy wykonywaniu swego zajęcia lub zawodu muszą korzystać z szybkiej lokomocji. Odnosi się to nawet do rolników, u których w związku z coraz bardziej rozszerzającą się koniecznością utrzymywania przez nich kontaktu z miastami, gdzie koncentrują się urzędy, banki, przedsiębiorstwa handlu zbożem i t. p., samochód jest nieraz rzeczą niezbędnie potrzebną.

To też u wymienionych kategoryj osób koszty utrzymania samochodu należy potrącać narówni z innemi kosztami osiągnięcia dochodu, przyczem bez znaczenia powinna być okoliczność, że samochód używany jest częściowo również dla celów osobistych płatnika, nie związanych z wykonywanem zajęciem, zawodem lub przedsiębiorstwem.

Tylko w wypadkach, gdy znane władzy skarbowej źródła dochodów płatnika nie uzasadniają wysokości ponoszonych przez niego innych, poza utrzymaniem samochodu, wydatków, tak że nawet jeżeliby się nie uwzględniało wydatków, związanych z utrzymaniem samochodu, zachodziłaby konieczność oparcia wymiaru podatku dochodowego na przepisie art. 92 ordynacji podatkowej, wydatki na utrzymanie samochodu powinny być uwzględnione w ogólnych wydatkach płatnika, służących do ustalenia jego dochodu podatkowego. I w tym jednak wypadku nie należy brać pod uwagę wydatku na nabycie samego samochodu.

W przedsiębiorstwach, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, koszty nabycia samochodu mogą być zreguły odpisywane w ciągu jednego roku, na podstawie przepisu ust. 2 art. 6 ustawy o podatku dochodowym, jako koszty nabycia przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza 5 lat.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

301.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 3 kwietnia 1936 r.

L. D. VI. 12323/1/35

w sprawie pobierania procentów do ceny taryfowej wyrobów tytoniowych w zakładach gastronomicznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz rejonów Kontroli Skarbowej.

Na zapytanie jednej z izb skarbowych, czy należy wdrażać dochodzenia karno-skarbowe przeciwko właścicielom zakładów gastronomicznych, prowadzącym detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych, którzy przy dostarczaniu wyrobów tytoniowych na żądanie gościom do stolików przez kelnerów lub specjalnych chłopców do roznoszenia wyrobów doliczają do cen taryfowych procentowe dodatki za usługę, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że pobieranie przez właścicieli zakładów gastronomicznych takich procentów w wysokości przyjętych w danym zakładzie dodatków do rachunku nie stanowi naruszenia przepisu § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 676) i wobec tego nie podlega sankcjom z art. 69 ustawy karnej skarbowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Zaremba.*

302.

OKÓLNIK DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

z dnia 10 marca 1936 r.

Nr. 2 II

w sprawie opłat za analizy, wykonywane przez laboratorjum chemiczne P. M. S.

Do

wszystkich Wytwórni Państwowego Monopolu Spirytusowego — do wiadomości i zastosowania — do wszystkich Izb Skarbowych i Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego— do wiadomości.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego przesyła w załączeniu cennik opłat wyznaczanych za analizy przez laboratorja chemiczne P. M. S. w sprawach akcyzowych i karnych — skarbowych.

Opłaty w sprawach akcyzowych pobierane są na podstawie odpowiednich rozporządzeń Min. Skarbu o opodatkowaniu poszczególnych produktów, pobieranie zaś opłat w sprawach karnych skarbowych opiera się na przepisach okólnika Min. Skarbu z dn. 11.III. 1931 r. L. D. I. 423/6/31.

Opłaty w sprawach karnych skarbowych wyznaczane są tylko w wypadku stwierdzenia nadużycia skarbowego.

Na analizach w sprawach akcyzowych, w których obowiązujące przepisy przewidują poniesienie kosztów badania chemicznego przez stronę, o ile strona nie uiściła opłaty przed wykonaniem analizy, oraz we wszystkich sprawach karnych skarbowych, w których stwierdzono nadużycia, laboratorja P. M. S. obowiązane są umieścić klauzulę o pobraniu opłaty. Klauzula ta powinna zawierać wysokość opłaty oraz konto w P. K. O. Wytwórni P. M. S., na rachunek której opłata ma być wniesiona.

Nałożone w ten sposób opłaty odpowiednie Władze Skarbowe ściągają od zainteresowanych przedsiębiorstw w sprawach akcyzowych oraz od skazanych w sprawach karnych skarbowych i przekazują na podane w analizach konto Wytwórni P. M. S. w P. K. O.

W wypadku gdy sprawy są przekazywane do postępowania sądowego, koszty analiz są uwzględniane przez sąd w myśl odpowiednich przepisów ustawy karnej skarbowej.

Jeżeli ściągnięcie opłaty wymaga postępowania egzekucyjnego to w sprawach akcyzowych oraz karnych skarbowych, rozstrzygniętych na drodze skarbowo - administracyjnej, Władze Skarbowe wszczynają i przeprowadzają takie postępowanie. W sprawach zaś rozstrzygniętych na drodze sądowej, opłaty te ściągane są przez władze sądowe w trybie sądowego postępowania egzekucyjnego.

Jeżeli nałożona przez laboratorja chemiczne P. M. S. opłata jest nieściągalna, odpowiednia Władza Skarbowa zawiadamia o tem właściwą wytwórnię P. M. S.

za Dyrektora:
(—) *Dr. L. Wasilewski.*

Załącznik do okólnika Dyrekcji P. M. S. z dnia 10.III 1936 r. Nr. 2/II.

PAŃSTWOWY MONOPOL SPIRYTUSOWY
DYREKCJA
DZIAŁ II. PRODUKCJI
Nr. II. BN. /2 9/1.

Warszawa, dnia 10 marca 1936 r.

Cennik opłat za analizy wykonywane przez laboratorja chemiczne P. M. S.

Przedmiot badania	Rodzaj analizy	Opłata
		zł.
Zaciery i wywary	analiza zwykła (cechy zewnętrzne, degustacja, moc, skrobia, drożdże)	6.—
	badania dodatkowe — za każde oznaczenie	5.—
Spirytusy surowe, płyny sporządzone na spirytusie surowym, samogony	analiza zwykła (cechy zewnętrzne, degustacja, moc, aldehydy, fuzle, furfurol, wyciąg chloroformowy, obecność cukru)	15.—
	badania dodatkowe — za każde oznaczenie	5.—
Spirytusy skażone, redenaturaty i płyny sporządzane na tych spirytusach	analiza zwykła (cechy zewnętrzne, degustacja, moc, środki skażające jakościowo, liczba zmętnienia, obecność cukru i żywic, wyciąg chloroformowy)	12.—
	za każde oznaczenie ilościowe składnika środka skażającego	5.—
	inne badania dodatkowe — za każde oznaczenie	5.—
Zakwestjonowane wyroby monopolowe (konsumcyjne)	analiza zwykła (cechy zewnętrzne, degustacja, moc, aldehydy, fuzle, pozostałość po odparowaniu i jej alkaliczność, chlorki, siarczany)	15.—
	badania dodatkowe — za każde oznaczenie	5.—
Politury, lakiery spirytusowe	analiza zwykła (zawartość żywic i alkoholu, środki skażające ilościowo)	15.—
	badania dodatkowe — za każde oznaczenie	10.—
Spirytusy zwrotne i spirytusy skażone szczególnym środkiem skażającym	na dostateczność skażenia	6.—
Szczególne środki skażające spirytus, cukier, sól, ocet, oleje mineralne, tłuszcze i t. d.*)		6.—
Mieszanki spirytusowe	analiza zwykła (zawartość alkoholu, środki skażające jakościowo)	6.—

*) Za badanie środków skażających cukier skrobiowy opłatę, zgodnie z § 8 p. 2 Rozp. Min. Skarbu z dn. 9 IV. 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 174), pobiera się jedynie w wypadku ujemnego wyniku badania.

Przedmiot badania	Rodzaj analizy	Opłata
		zł.
	badania dodatkowe — za każde oznaczenie	10.—
Wyroby perfumeryjno-kosmetyczne	analiza zwykła (moc, zawartość ftalanu dwuetylowego, obecność olejków)	12.—
	badania dodatkowe — za każde oznaczenie	10.—
Estry i esencje		15.—
Wina, zaciery i moszcze winne	analiza skrócona (cechy zewnętrzne, degustacja, ciężar wł., moc, kwasowość, ekstrakt całkowity oraz obecność kwasu winowego lub popiół)	12.—
	analiza pełna (oznaczenia jak wyżej oraz zawartość ekstraktu bezcukrowego i popiołu i obecność kwasu cytrynowego)	20.—
	sorbit, gliceryna	po 12.—
	inne badania — za każde oznaczenie	5.—
Miód sycony	analiza zwykła (cechy zewnętrzne, degustacja, moc, kwasowość, ekstrakt całkowity i bezcukrowy, popiół, wyciąg chloroformowy)	20.—
	badania dodatkowe — za każde oznaczenie	5.—
Piwo i namiastki piwa	analiza zwykła (cechy zewnętrzne, degustacja, moc, ekstrakt w brzeczce zarodowej, kwasowość)	12.—
	badania dodatkowe:	
	na zawartość cukru buraczanego	10.—
	" " chmielu	5.—
	" " sacharyny	patrz przy sacharynie
Wódki gatunkowe	sprawdzenie, czy wódka odpowiada warunkom rejestracji	12.—
	sprawdzenie mocy	4.—
	sprawdzenie nalewu	4.—
	badania specjalne — za każde oznaczenie	10.—
Wszelkie płyny spirytusowe (za wyjątkiem lakierów celulozowych, farb i podobnych produktów)	wyłącznie na zawartość alkoholu etylowego	4.—
Lakiery celulozowe, farby i podobne produkty	na zawartość alkoholu etylowego	12.—
Lakiery celulozowe	na zawartość alkoholu etylowego i produktów naftowych	patrz produkty naftowe
Drożdże	na zawartość skrobi	4.—

Przedmiot badania	Rodzaj analizy	Opłata
		zł.
	na zawartość drożdży piwnych	8.—
	na zawartość skrobi i drożdży piwnych	10.—
	badania dodatkowe — za każde oznaczenie	5.—
Ocet, esencja octowa i odczynniki do badania octu	analiza zwykła (cechy zewnętrzne, zawartość kwasu octowego, kwasów mineralnych i alkoholu)	10.—
	odczynniki do badania octu	po 6.—
	badania dodatkowe — za każde oznaczenie	5.—
Cukier i produkty cukrowe	wyroby cukrowe:	
	a) na zawartość cukru buraczanego lub skrobiowego	10.—
	b) na zawartość cukru buraczanego i skrobiowego	15.—
	melasy, syropy buraczane i skrobiowe	12.—
	cukier na rendement	15.—
	wyroby cukrowe na zawartość sacharyny	patrz przy sacharynie
Sacharyna i próbki na sacharynę	sacharyna krystaliczna	4.—
	sacharyna w pastylkach	10.—
	produkty ciekłe na zawartość sacharyny	10.—
	produkty stałe na zawartość sacharyny	15.—
Sól i solanki	analiza skrócona (cechy zewnętrzne, zawartość NaCl, zawartość części nierozpuszczalnych, jakościowo sole Ca . ., Mg . . i siarczany)	15.—
	analiza pełna (wszystkie składniki ilościowo)	35.—
	analiza soli skażonych (cechy zewnętrzne, zawartość NaCl i środka skażającego)	12.—
Tłuszcze	analiza skrócona (cechy zewnętrzne, degustacja, kwasowość oraz reakcja Baudouina, lub liczba zmydlenia lub nikiel)	12.—
	analiza pełna (cechy zewnętrzne, degustacja, kwasowość, reakcja Baudouina, nikiel, liczba zmydlenia, liczby Reichert Meissla i Poleńskiego i woda)	20.—
	oznaczenie fitosteryny i cholesteryny lub liczby jodowej kwasów nienasyconych wyodrębnionych metodą ołowiową)	po 15.—

Przedmiot badania	Rodzaj analizy	Opłata
		zł.
	inne badania dodatkowe — za każde oznaczenie	5.—
Produkty naftowe i różne na zawartość produktów naftowych	ustalenie stopy podatkowej dla olejów mineralnych o c. wł. do 0,890 i powyżej 0,975	6.—
	oznaczenie punktu topnienia parafiny	6.—
	oznaczenie, czy produkt jest ropałem, gudronem, smarem wozowym wzgl. odpadkowym produktem olejowym ze specjalnych systemów rozkładowych (Cracking)	20.—
	oznaczenie, czy produkt jest wazeliną, czy też smarem wozowym, wzgl. Tovotte'a	12.—
	oznaczenie sulfokwasów, kwasów naftenowych i oksykwasów oraz mydeł naftenowych	15.—
	oznaczenie zawartości parafiny w ziemi okrzemkowej	10.—
	lakiery celulozowe, zaprawy i pasty do podłóg, farby i t. d. na zawartość olejów mineralnych	15.—
	lakiery celulozowe na zawartość produktów naftowych i alkoholu etylowego	20.—
	badania specjalne — za każde oznaczenie	10.—
Inne produkty wyżej nie wymienione		10—20

Jeżeli do jednej sprawy zbadano kilka próbek, to podaje się sumę opłat, przypadających od poszczególnych próbek.

Jeżeli ilość próbek do jednej sprawy przekracza 10, przypadającą za zbadanie próbek opłatę obniża się o 15%, jeżeli zaś ilość próbek przekracza 20 — opłatę obniża się o 25%.

Jednakże opłata, po zastosowaniu obniżek, za zbadanie 11 — 20 próbek nie może być niższa od opłaty, która przypada bez obniżek za badanie 10 próbek, opłata zaś za 21 i więcej próbek nie może być niższa od opłaty przypadającej za 20 próbek, po zastosowaniu 15%-ej obniżki.

P r z y k ł a d y:

1) Zbadano do jednej sprawy 11 próbek samogonów. Opłata po zastosowaniu 15%-ej obniżki wyniosłaby zł. 11 × 15 × 0,85 = 140,25 zł. Jednakże ponieważ opłata za zbadanie 10 próbek wynosi zł. 150 za analizę zbadanych 11 próbek należy pobrać również zł. 150.

2) Zbadano 22 próbki wyrobów cukrowych jednej firmy na zawartość cukru buraczanego i skrobiowego. Opłata po zastosowaniu 25%-ej zniżki wyniosłaby zł. 22×15×0,75=247,5. Jednakże, ponieważ opłata za zbadanie 20 próbek z zastosowaniem 15%-ej obniżki wynosi zł. 20 × 15 × 0,85 = 255 zł., za analizę zbadanych 22 próbek należy pobrać również zł. 255.

3) Zbadano 23 próbki wódek gatunkowych jednej firmy. W 8-miu próbkach nie stwierdzono przekroczenia obowiązujących przepisów, w jednej, że nie odpowiada warunkom rejestracji, w 2-ch że nie odpowiadają warunkom rejestracji oraz odchylenia mocy i nalewu przekraczają dopuszczalne normy, w 5-ciu — że odchylenia nalewu i mocy przekraczają dopuszczalne normy, w 3-ch — że odchylenie mocy lub nalewu przekracza dopuszczalne normy, wreszcie w 4-ch — że nie odpowiadają warunkom rejestracji i odchylenie mocy lub nalewu przekracza dopuszczalne normy.

Przypadająca za zbadanie próbek opłata wyniesie:
[12+2(12+4+4)+5(4+4)+(3×4)+4(12+4)]0,85 = zł. 142,8. Zastosowano 15%-ową obniżkę, gdyż chociaż ogólna ilość zbadanych próbek wynosi 23, jednak przekroczenie przepisów stwierdzono tylko w 15 próbkach.

Jeśli przy badaniu jakiejkolwiek próbki nie przeprowadzono wszystkich oznaczeń podanych w cenniku dla danego rodzaju analizy (zwykłej, skróconej i t. d.), nie wpływa to na wysokość opłaty.

P r z y k ł a d y:

1) Zbadano zakwestjonowaną wódkę monopolową, przeprowadzono następujące oznaczenia: cechy zewnętrzne, moc, degustacja oraz

chlorki i siarczany. Opłata za analizę w razie stwierdzenia nadużycia wyniesie zł 15.

2) Zbadano próbkę tłuszczu. Przeprowadzono następujące oznaczenia: cechy zewnętrzne, degustacja, kwasowość, reakcja Baudouina, nikiel i liczba Reichert Meissla. Opłata za analizę w razie stwierdzenia nadużycia wyniesie zł. 20.

3) Zbadano próbkę redenaturatu. Przeprowadzono następujące oznaczenia: cechy zewnętrzne, degustacja, wyciąg chloroformowy, moc, jakościowo zawartość acetonu i cukru oraz ilościowo zawartość pirydyny. Opłata za analizę wyniesie zł. 17.

Cennik niniejszy obowiązuje od dnia 1 marca 1936 roku.

Jednocześnie traci moc obowiązującą cennik ustalony pismem d. Centralnego Laboratorjum Chemicznego z dnia 7/IV — 1931 roku L. 1670/V. C. L.

Dyrektor:
(—) *Dr. A. Sachnowski.*

303.

OKÓLNIK DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

z dnia 10 marca 1936 r.

Nr. 3/II

w sprawie handlowej nomenklatury różnych rodzajów spirytusu.

Do

Izb Skarbowych (Wydział IV), Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy w Katowicach, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Wytwórni P. M. S., Rektyfikacyj P. M. S. i Prywatnych.

Państwowy Monopol Spirytusowy podaje do wiadomości handlową nomenklaturę różnych rodzajów spirytusu, zatwierdzoną przez Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 24.II, 1936 r. Nr. D. VI. 12694/2/35.

w z. Dyrektora:
(—) *Dr. L. Wasilewski.*

Załącznik do okólnika Dyrekcji P. M. S.
z dnia 10 marca 1936 r. Nr. 3 II.

Handlowa nomenklatura różnych rodzajów spirytusu

L. p.	Nazwa obowiązująca	Charakterystyka	Nazwa dotychczasowa
	A. Spirytusy surowe		
1	Surówka ziemniaczana	Spirytus otrzymany z ziemniaków; nieoczyszczony	Surówka, okowita, spirytus nieoczyszczony, spirytus surowy, rolniczy spirytus surowy i t. d.
2	Surówka żytnia	Spirytus otrzymany z żyta; nieoczyszczony	Okowita żytnia, surówka żytnia, nieoczyszczony spirytus żytni, surowy spirytus żytni
3	Surówka melasowa	Spirytus otrzymany z melasu; nieoczyszczony	Okowita melasowa, surówka melasowa, nieoczyszczony spirytus melasowy, surowy spirytus melasowy, surówka przemysłowa i t. d.
4	Surówka melasowa pejsachowa	Spirytus z melasu przygotowany zgodnie z wymaganiami rytuału wyznania mojżeszowego; nieoczyszczony	" " Surówka melasowa pejsachowa
5	Surówka drożdżowa	Spirytus otrzymany z melasu przy produkcji drożdży; nieoczyszczony	Okowita drożdżowa, surówka drożdżowa, surówka przemysłowa, surowy spirytus melasowy i t. d.
6	Surówka owocowa	Spirytus otrzymany z owoców, jagód i odpadków z nich, nieoczyszczony	Okowita owocowa, surówka owocowa, surowy spirytus owocowy i t. d.
7	Surówka owocowa pejsachowa	Spirytus z owoców, jagód i odpadków z nich, przygotowany zgodnie z wymaganiami rytuału wyznania mojżeszowego; nieoczyszczony	" " Surówka owocowa pejsachowa
	B. Spirytusy rektyfikowane I-ych gatunków		
8	Rektyfikat I-go gatunku	Spirytus oczyszczony (rektyfikowany), otrzymany z surówki ziemniaczanej (względnie melasowej)	Rektyfikat I-go gatunku, spirytus rektyfikowany I-go gatunku, pierwszy gatunek, rektyfikat
9	Rektyfikat wyborowy	Rektyfikat I-go gatunku o wyborowych właściwościach degustacyjnych	Rektyfikat wyborowy, spirytus wyborowy, prima-prima, pasteryzowany
10	Rektyfikat luksusowy	Najwyższy gatunek otrzymany przez powtórne rektyfikowanie rektyfikatu I-go gatunku	Rektyfikat luksusowy, spirytus luksusowy
11	Rektyfikat pejsachowy	Rektyfikat I-go gatunku (z melasu lub owoców), przygotowany zgodnie z wymaganiami rytuału wyznania mojżeszowego	Spirytus pejsachowy, rektyfikat pejsachowy

C. Spirytusy rektyfikowane poślednich gatunków

12	Rektyfikat II-go gatunku	Spirytus rektyfikowany o właściwościach pośrednich między właściwościami surówki a rektyfikatu I-go gatunku	Rektyfikat pośledniego gatunku, spirytus pośledniego gatunku, pośledni gatunek, II-gi gatunek
13	Rektyfikat III-go gatunku „P" (początkowy)	Spirytus odpadkowy o dużej zawartości niskowrzących ubocznych produktów fermentacji	Rektyfikat pośledniego gatunku, spirytus pośledniego gatunku, pośledni gatunek, III-ci gatunek i etery z aparatu Barbet'a
14	Rektyfikat III-go gatunku „K" (końcowy)	Spirytus odpadkowy o dużej zawartości wysokowrzących ubocznych produktów fermentacji	Rektyfikat pośledniego gatunku, spirytus pośledniego gatunku, pośledni gatunek, III-ci gatunek i etery
15	Lekkie frakcje z odwadniania	Spirytus odpadkowy o dużej zawartości niskowrzących ubocznych produktów fermentacji z domieszką benzolu i benzyny oraz alkoholu metylowego	Przedgony z odwadniania, etery, etery z odwadniania, poślednie gatunki z odwadniania
16	III-ci gatunek do denaturacji	Ulepszony rektyfikat III-go gat. „P" i lekkie frakcje z odwadniania przy przerobie z ługiem	—
17	III-ci gatunek do motorów	Spirytus zawierający nadmiar aldehydów i domieszki benzolu i benzyny, otrzymywany przy przerobie rekt. III-go gat. „P" i lekkich frakcyj z odwadniania	—
18	Frakcja metanolowa	Spirytus otrzymywany przy ulepszaniu lekkich frankcyj z odwadniania, zawierający powyżej 50% alkoholu metylowego	—

D. Spirytus odwodniony

19	Spirytus odwodniony	Spirytus o mocy nie niższej od 99,7°	Spirytus bezwodny, spirytus odwodniony

E. Spirytusy skażone

20	Denaturat	Spirytus skażony ogólnym środkiem skażającym	Spirytus skażony, denaturat, spirytus skażony ogólnym środkiem
21	Spirytus skażony do celów napędowych	Spirytus odwodniony, surówka, gatunki pośledenie, skażone specjalnym środkiem skażającym do celów napędowych	—

F. Fuzle

22	Fuzle surowe	Wysokowrzące frakcje odpadkowe przy oczyszczaniu surówki	Oleje fuzlowe, fuzle, surowe oleje fuzlowe
23	Oleje fuzlowe	Fuzle oczyszczone (przemyte lub przedestylowane)	Oleje fuzlowe, fuzle
24	Wody fuzlowe	Odpadkowy produkt przy przemywaniu fuzli wodą lub roztworem soli	Wody fuzlowe

304.

OKÓLNIK DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

z dnia 21 marca 1936 r.

Nr. 4/V

w sprawie generalnych rewizyj w zakładach P. M. S.

Do
wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV; Wydziału Skarbowego Woj. Śląskiego, Wytwórni i Hurtowni, Rektyfikacji Spirytusu w Toruniu oraz Wytwórni Laku w Siedlcach.

Zgodnie z § 17 przepisów o jednolitych zasadach kasowości i rachunkowości w przedsiębiorstwach państwowych oraz bilansowania i inwentaryzowania ich majątku, wydanych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli (Dz. Urz. M. Sk. 1925 r. Nr. 27, poz. 595) i § 29 przepisów rachunkowo-kasowych (Dz. Urz. M. Sk. z dnia 20.VIII. 1935 r. Nr. 23, poz. 529), winny być przeprowadzone w końcu każdego roku operacyjnego rewizje kasy oraz spisy inwentarzowe z natury przez Komisje Generalnej Rewizji we wszystkich zakładach P. M. S., t. j. w wytwórniach i hurtowniach, w rektyfikacji spirytusu w Toruniu oraz w wytwórni laku w Siedlcach.

W tym celu dla każdego zakładu P. M. S., prócz wytwórni laku w Siedlcach, winny być utworzone dwie Komisje:

1) w składzie, przewidzianym w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 24.X.1935 r. L. D. VI. 11811/4/35, t. j. przewodniczącego, wyznaczonego przez Izbę Skarbową (Urząd Wojewódzki Śląski) i 2-ch przedstawicieli zakładu P. M. S., dla stwierdzenia z natury zapasów spirytusu luzem oraz w półfabrykatach i gotowych wyrobach, przyczem na dzień 31 marca r. b. należy opróżnić aparaty rektyfikacyjne i odbieralniki, a spirytus zgromadzić w magazynach rektyfikacji.

W pododdziale rozcieńczania i filtracji nieczynne filtry węglowe należy opróżnić z węgla po uprzedniem jego wyparowaniu, z nieczynnych piaseczników usunąć płyny spirytusowe, a piasek przemyć wodą.

Zawartość płynów spirytusowych w czynnych filtrach komisje generalnej rewizji określą na podstawie odnośnych protokułów przemiaru.

W pododdziale rozlewu należy usunąć płyny spirytusowe z wszelkich urządzeń, znajdujących się w tym pododdziale.

Przy ustalaniu spirytusu luzem nie należy brać pod uwagę ilości, znajdujących się w przewodach spirytusowych, stale zapełnionych.

2) w składzie: przewodniczącego — delegowanego przedstawiciela Dyrekcji P. M. S., oraz 2-ch członków z pośród personelu zakładu P. M. S., t. j. Dyrektora lub jego zastępcy i kierownika oddziału rachunkowego, dla przeprowadzenia rewizji kasy i dokonania spisów inwentarzowych z natury, pozostałego majątku P. M. S.

Komisje Generalnej Rewizji winny w dniu 31 marca 1936 roku ustalić rzeczywiste pozostałości spirytusu luzem, wyrobów gotowych oraz stwierdzić saldo kasy i wszelkich wartości, przechowywanych w kasie i spisać pozostałości nieruchomości, ruchomości, maszyn i urządzeń technicznych, nieukończonych budowli i instalacyj, butelek, blaszanek, skrzyń i materjałów pomocniczych.

Ponadto Komisje winny stwierdzić rzeczywiste ilości przedmiotów i materjałów, figurujących w księgach ewidencyjnych zakładów P. M. S. i dokonać spisu tych przedmiotów (przedmioty nienadające się do dalszego użytku, stłuczkę szkła, wyeliminowane skrzynie i t. p.).

Remanenty materjałów pomocniczych, spisane na rozchód w księgach magazynowych, lecz ujawnione przy generalnej rewizji w oddziałach fabrykacyjnych Wytwórni, należy zaprzychodować i włączyć do spisów inwentarzowych.

Należy również włączyć do spisów inwenrzowych zakładów odbierających spirytus i gotowe wyroby oraz różne przedmioty majątku P. M. S., znajdujące się w drodze.

Komisje Generalnej Rewizji sporządzą spisy inwentarzowe na drukach wzór Nr. A. 1/10-a w 4-ch egzemplarzach, a na drukach wzór Nr. A. 1/10, A. 8/56 i A. 8/57 w 3-ch egzemplarzach i wykażą w tych spisach tylko dane ilościowe ściśle wg. stanu rzeczywistego.

Po dwa egzemplarze tych spisów sporządzone na drukach protokułów wzór Nr. A. 1/10 i A. 1/10-a oraz po dwa egzemplarze wykazów wzór Nr. A. 8/56 i A. 8/57, uzupełnione przez oddziały rachunkowe zakładów sumami wartości stwierdzonych remanentów nieruchomości, maszyn i urządzeń technicznych, nieukończonych budowli i instalacyj, ruchomości i materjałów pomocniczych, jak również po dwa egzemplarze wykazów przedmiotów i materjałów figurujących w księgach ewidencyjnych (tylko ilościowe), należy przesłać do Dyrekcji P. M. S. w terminie do dnia 10 kwietnia r. b.

W związku z powyższem zezwala się na zawieszenie w dniu 31 marca r. b. czynności fabrykacyjnych w wytwórniach oraz wszelkich operacyj, dokonywanych w wytwórniach i hurtowniach, jak: sprzedaży hurtowniom prywatnym, przyjęcia i wysyłki gotowych wyrobów, różnych wypłat i t. p.

Hurtownie przy wytwórniach, jak również hurtownie w Katowicach i Będzinie operacje sprzedaży detalistom przeprowadzać będą do godz. 12-ej, poczem po zamknięciu kasy, dzienny wpływ wpłacą do P. K. O. i po uporządkowaniu magazynu gotowych wyrobów przystąpią do rewizji.

W/z. Dyrektora:
(—) *Dr. L. Wasilewski.*

Komunikat
w sprawie sprostowania okólnika Min. Skarbu z dnia 11 lutego 1936 r. L. D. IV. 1910/2/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 6, poz. 185).

W Nr. 51 „Monitora Polskiego" z dnia 2 marca r. b. pod poz. 77 ukazał się okólnik T. 23 Ministerstwa Skarbu z dn. 11 lutego 1936 r. L. D. IV. 1910/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 546 taryfy celnej) (przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 6, poz. 185). W okólniku tym w ustępie czwartym pierwsze zdanie brzmieć powinno:

„Wymiary ich zależne są od wielkości krosna i przyrządu bijącego w krosnach".

Komunikat
w sprawie rozesłania załącznika do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 21 marca 1936 r. L. D. III 2679/3/36 (poz. 283).

Załącznik zawierający instrukcję w sprawie przyjmowania walorów na należności podatkowe zaległe i bieżące będzie rozesłany właściwym urzędom. Pozostałe egzemplarze instrukcji można nabywać w Administracji Dz. Urz. Min. Sk. w cenie za egzemplarz 50 gr, z przesyłką pocztową 60 gr.